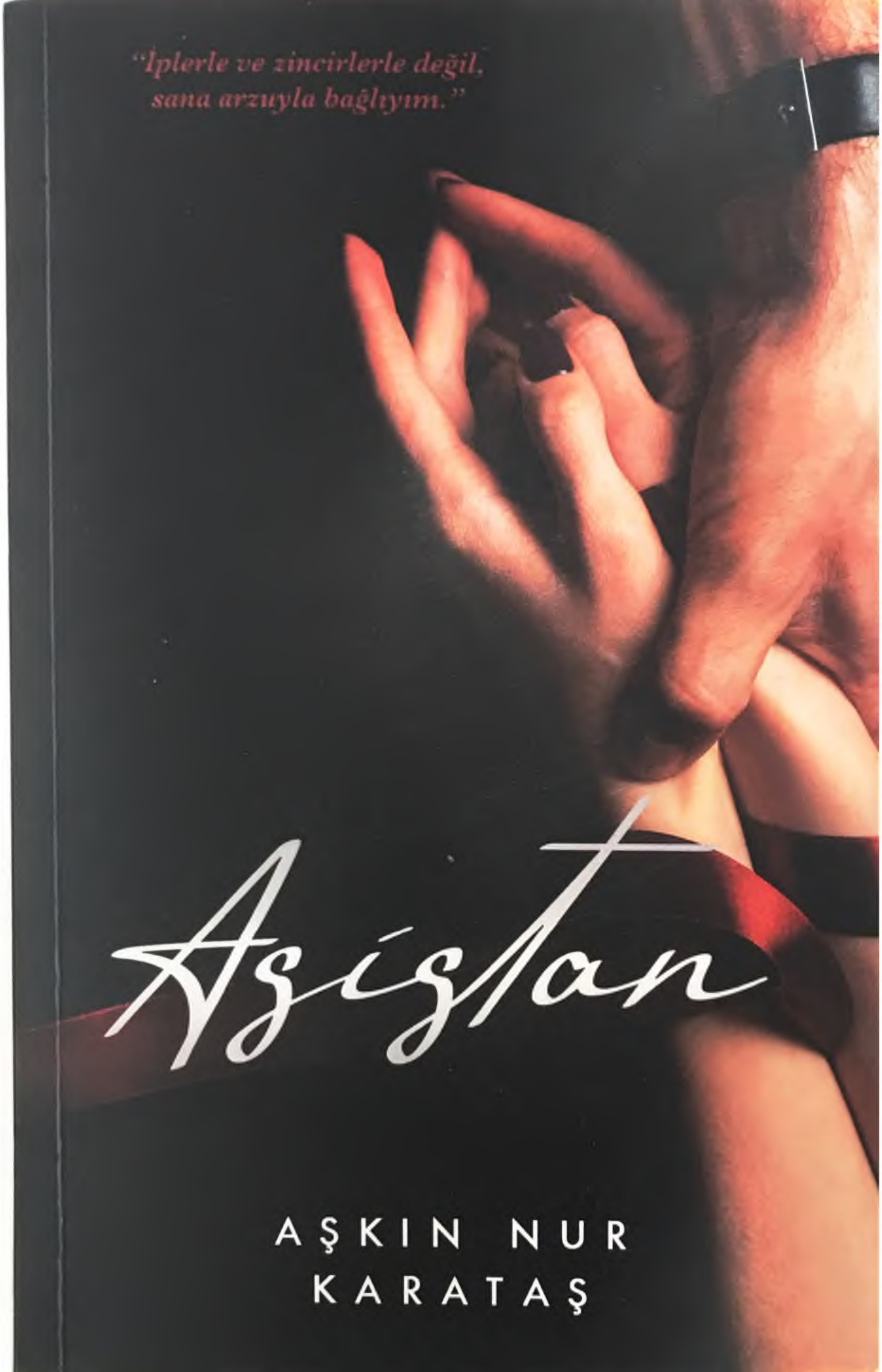
"İplerle ve zincirlerle değil,
sana arzuyla bağlıyım."

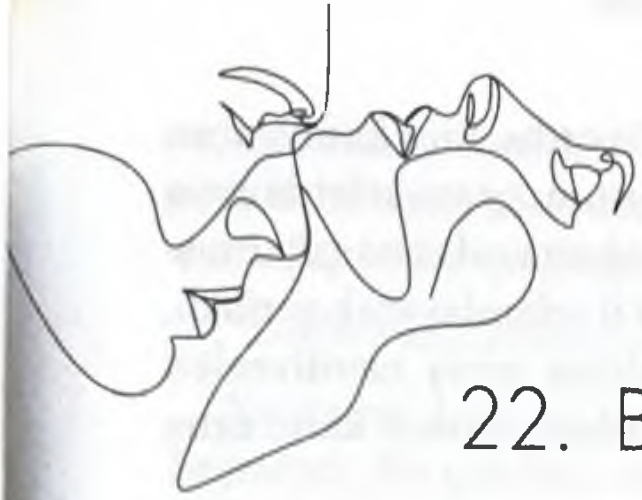
Aşıştan

AŞKIN NUR
KARATAŞ

Aşıştan

-II-

AŞKIN NUR
KARATAŞ

22. BÖLÜM

"Sadece derin sevgisi olanlar,
derin acıları hissedebilir."

– Lev Tolstoy

Başımı yasladığım bacakları kaskatıydı. Bütün bedenindeki gerilimi hissedebiliyordum fakat bu geri çekilmeme neden olmadı. Böyle iyiydim. Hayatımın daha önce hiçbir döneminde olmadığım kadar iyiydim. Sanki benim için iyi, doğru, güzel olan her şey Yıldırım Bozkurt'un kucağındaydı. Birkaç dakikanın ardından bedeni gevşedi, solukları düzene girdi. İşaret parmağıyla usulca yanağıma dokundu. Biz, o an aramızdaki duvardan bir parça daha söktük.

Araba durduğunda Yıldırım'ın yanağımdaki dokunuşu kayboldu. Soğuk, duygusuz bir sesle, "Geldik," dedi.

Yerimden doğrulurken Harun'un açtığı kapıdan çıktı. Bu sefer elini uzatıp inmeme yardım etmedi. Harun'un yardımıyla arabadan inip birkaç adım önümde yürüyen Yıldırım'ın arkasından ilerledim. Yalının bahçe ışıklandırması çok güzeldi. Sanki yıldızlar bah-

çeye yansıyormuş gibi görünüyordu. Bize kapıyı açan takım elbiseli adamı hatırlamıştım, geçen sefer buraya geldiğimde beni Yıldırım'ın çalışma odasına çıkarmıştı. Donuk bir yüz ifadesiyle bizi selamlayarak geriledi. Bir balo salonundakileri andıran geniş merdivenleri çıkarken de hemen arkasındaydım, üçüncü katın uzun koridorunda yürürken de...

Altın rengi oymalarla süslenmiş kapıyı açarak içeri girdi. Kararsız adımlarımla peşinden gittim. Onun odası olduğunu hemen anlamıştım. İçerisi güç kokuyordu. Güç ve ihtişamın tüm ayrıntıları odaya ilmek ilmek işlemişti. Bir cepheyi tamamen kaplayan pencereler doğruca boğaza bakıyordu, insanı denizin içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Yatağın bulunduğu platforma iki basamakla çıkılıyordu ve kuşkusuz ki yatak, odanın en heybetli eşyasıydı. O kadar büyüktü ki yatağın üzerindeki her şeyin özel dikim olduğuna emindim. Oymalı direkleri, krem ve altın renklerinde bir cibinlikle örtülüydü. Odanın ayrıntılarına göz attım, loş ışıkta seçebildiğim her şeyi inceledim. Yıldırım kravatını, ceketini, kemerini arkası bana dönük bir şekilde çıkarıp koltuğa koyarken onu izledim. Kol düğmelerini çıkarıp beyaz gömleğini dirseklerine kadar katladı. Bana dönerek yakasından iki düğme açtı.

"Bir daha ben izin vermeden bana yaklaşma. Sınırları aşıyorsun."

Karanlıkta kalan yüzünde öfke gizleniyordu.

"Özür dilerim."

"Soyun."

Tek kelime etmedim. Elbisemi üzerimden sıyırdım, ayakkabılarımı çıkardım, iç çamaşırlarımdan kurtuldum. Saniyeler içinde çırılçıplaktım.

"Dizlerinin üzerine..."

Yumuşak halının üzerine çöktüm ve beklemeye başladım. Bir çakmak sesiyle ufak bir ateş aniden parıldadı. Sigara kokusu odayı sardığında Yıldırım Bozkurt'un nefes sesini duydum.

"Bileklikleri de çıkar, Tutku. Yaralarını göster bana."

Ona karşı gelmedim, bu isteğinin çok sadistçe olduğundan da bahsetmedim. Sadece bana söyleneni yaptım. Bütün takılarımı çıkarıp hemen yanıma, yere koydum. Bana yaklaştı. Sigarasını sol eline alıp, sağ eliyle yüzümü kaldırdı.

"Şimdi, bana kendinle ilgili bir şey anlat. Seni yaralayan bir şey..."

"Neden?"

Sesim ağlamaklı çıkmıştı.

"Hatalarının ve yanlışlarının bir bedeli olacağını söylemiştim. Anlat bana."

"Bunu yapmak istemiyorum."

O kadar sinirlenmişti ki gözlerinden alevler çıktığına yemin edebilirdim.

"Karşımda çırılçıplak olmanı istiyorum!"

Sesini yükseltmişti. Kontrolünü kaybediyordu. Ona kendimi gösterdim.

"Çırılçıplağım zaten..."

Bunu söylerken ağlıyordum. Birkaç damla yaş gözlerimden süzüldü.

"Elbiselerini çıkardığında çıplak değilsin, eğer çıplak kalmak istiyorsan anlat bana. Hayallerini, kalp kırıklıklarını, tutkunu, çocukluğunu... Neden ağladığını anlat. İşte o zaman çırılçıplak kalacaksın."

Hıçkırığımı dudaklarımın gerisine hapsettim.

"Bunun ne faydası olacak?"

"Güven bana rahatlayacaksın."

O, pencerenin önündeki tekli koltuğa oturup huzur içinde sigarasını içerken, "İlk defa intihar etmeye çalıştığımda on iki yaşındaydım," diye başladım. Ona bakmaktan kaçınıyor, sadece halıdaki desenleri izliyordum. "Bunu ilk defa deneyenler ilaç içerler."

"Sen de öyle mi yaptın?"

"Evet, annemin sinir haplarını içtim. Neredeyse hepsini. Kız kardeşim beni bulmasaydı muhtemelen başarılı olacaktım. Bir nevi hayatımı kurtardı, kurtarılmasını istemediğim hayatımı..."

Sigarasından bir nefes daha alıp merakla, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Bir süre gözetim altında kaldım, sonra bir pedagogla konuşmaya başladım." O an fark ettim ki bunları anlatırken henüz ağlamaya başlamamıştım. Genelde düşünmek bile içime kapanıp ağlamama neden olurdu. "En kötüsü neydi, biliyor musun? Aylar sonra pedagoğa gerçekleri anlatmam ve onun bana inanması..."

Kafamı yerden kaldırdım. Yıldırım sigarasını söndürmüş, doğruca bana bakıyordu.

"Annem bana inanmadı ama hiç tanımadığım bir kadın bana inandı."

Derin bir nefes aldım.

"Üvey babamın beni taciz ettiğini söylediğimde annem beni yalancılıkla suçladı. Yıllarca... Ben küçücük aklımla kendimi suçlarken bana destek olacak kimse yoktu. Beni kimse korumadı. O kadın olanlardan bahsettiğinde bile annem inanmadı. Eve döndüğümüzde benim bir yalancı olduğumu söyleyip beni odama kapattı. Üvey babam beni sözüm ona yalancılığım yüzünden cezalandırırken tek kelime etmedi."

Yıldırım bir anda yerinden fırladı.

"Peki ya yetkililer? Kimse seni onlardan almadı mı?"

Kendi kendime güldüm.

"Üvey babam güçlü bir adamdı. Devlet için önemli bir mevkide çalışıyordu. Pedagog hastanedeki görevinden alındı ve başka şehre gönderildi. Üvey babam ve annem yalanımı affetti... ve annem ona minnettar olmam gerektiğini söyledi. Bu, tacize uğramaktan bile kötüydü. Kimsenin inanmaması..."

Ben transa geçmiş gibi olanları anlatırken, Yıldırım omuzlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Tutku?"

Kafamı iki yana salladım.

"Hayır. Anlat, dediniz. Anlatıyorum. Daha ikinci intihar girişimimden bahsetmedim."

Elleri çıplak omuzlarımda gezinirken beni kendine yaklaştırdı. Bana bunları anlattırdığı için öfkeliydim. Uzaklaşmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"Amacım seni parçalamak değildi."

Doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

"Beni istediğini söylemiştin."

Konuyu ani bir hamleyle değiştirmişti.

"Doğru söyledim. İstiyorum."

Yavaşça yanağımı okşadı.

"Hasarlarınla yüzleşmeni sağlıyorum. Belli hasarlar gören insanlar aslında en cesur, en güçlü insanlardır. Hasarlar, binaları yıkar. İnsanları ise güçlendirir."

"Canımı yakıyor."

"Biliyorum."

Beklemediğim bir şey yaptı.

Sıcak, ıslak ve talepkâr dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Dili, dudaklarımı aralamaya çalışınca ona izin verdim. Öpüşü çok kuvvetliydi. Elleri başımı iki yanından sabitlemiş, beni kendine bastırıyordu. Sanki verdiğimle yetinmek istemiyor, daha fazlası için uğraşıyordu. Ânın ateşiyle kollarımı boynuna doladım. Bedenimi tamamen ona yaslamıştım çünkü dizlerim titriyordu. Alt dudağımı sertçe dişlediğinde çığlık attım.

"Sıkı tutun."

Kollarımı boynuna iyice sardım. Beni kucaklayarak ayaklarımı yerden kesti. Bacaklarımı beline dolayarak sımsıkı tutundum.

Beni yatağa taşırken öpmeye devam ediyordu. Boğazının gerisinden gelen kesik kesik hırıltılar, vahşi bir

çiftleşme başlangıcının sinyallerini veriyordu. Yıldırım Bozkurt ondan beklenmeyecek bir yumuşaklıkla beni yatağa yatırdı. Bedenini üzerime konumlandırdı ama hâlâ çıplak değildi. Gömleğinin düğmelerine doğru uzandım, beni geri çevirmedi. Düğmeleri tek tek açmama izin verdi. Titreyen ellerime karşı sabır gösterdi, bu sürede gözlerimin içine bakmayı sürdürüyordu.

"Titriyorsun."

Bu bir soru değil, tespitti ama cevap verdim.

"İstiyorum."

Düğmelerini çözdüğüm gömleğini üzerinden sıyırıp attı. Doğrulup hızla pantolonundan kurtuldu. Bana yapacaklarının düşüncesi bile bacaklarımın arasının ıslanmasına neden olmuştu.

"Nazik olmayacağım."

Uyarısını dikkate alıyordum. Yıldırım Bozkurt her şey olabilirdi ama nazik olamazdı.

"Biliyorum."

Elini dudaklarıma götürdü ve parmaklarını ağzıma soktu. Onları sertçe emdim. İnlemesine neden olmaktan hoşlanıyordum. Seks konusunda hiçbir zaman kendimi özgür hissedememiştim. Yaşadıklarım ve karşıma çıkan insanlar yüzünden seksi, suçluluk ile pişmanlık arasında bir yere sıkıştırmıştım.

Yıldırım Bozkurt beni kendimle barıştırıyordu. Artık ne istediğimi biliyor ve bunu söylerken korkmuyordum. Onun da aynı şeye ihtiyacı vardı. Bunu hissediyordum. Biz zararlar ve hasarlarla parçalanmış

bedenlerimizi şehvetle avutuyorduk. Rahatlamak için acıya ihtiyacım vardı, artık bunu yok saymıyordum. Beni sert bir hamleyle ters çevirdi. Kalçalarımı biraz havalandırarak arkama yaklaştı.

"Sana arkadan gireceğim."

Vaadiyle başım dönmeye başladı. Fena hâlde doluydum.

Çıplak erkekliği kalçama değiyordu. Saçlarımı elleriyle tutup başımı geriye doğru çekerken bedeninin ağırlığını üzerime verdi. İçime çok sert ve derin bir hamleyle girdi. Kafamı geriye atarak inledim. İnlememe karşılık verirken saçımı biraz daha çekti. İçime yaptığı vuruşlar doyum noktalarıma ısrarlı ve acılı sinyaller gönderiyordu.

"Tutku!"

İsmim dudaklarından nefretle dökülmüş olsa da ben aslında şehvetten olduğunu biliyordum. Kalçamı ona doğru ittirdim. Daha sert olmasına, daha derine ilerlemesine ihtiyacım vardı. Dişlerini omzuma geçirdiğinde çığlık attım, ritmi daha da hızlanmıştı.

"Böyle gelebilir misin?"

Pozisyon orgazma çok uygun değildi. Ellerimden birini bacaklarımın arasında, klitorisimin üzerinde konumlandırdım.

"Şimdi gelebilirim."

Sesim, nefesim gibi kesik kesik çıkmıştı.

"Canımı yakın, lütfen!"

Şaşkınlıkla biraz duraksadı, ritmi yeniden yakalaması birkaç saniye sürdü. Bir anda saçımı daha fazla çekerek

kendine yaklaştırdı. Dudaklarından çıkan nefes kulağıma çarpıyordu.

"Bunun için birkaç şey aldım. Bu tur es geçmemiz gerekecek gibi duruyor. Boşalmaya ihtiyacım var."

Daha da sertleşti. Artık içimin her yerinde aletinin çarpışları yankılanıyordu.

"Daha sert okşa. Gelmek üzereyim."

Kendimi okşamayı sürdürdüm. Zaten fısıltısını duyduğum anda çözülmeye hazırdım. İçimdeki bastırılmış olan her şey dudaklarımdan çıkan inlemelerle döküldü. Yıldırım Bozkurt en derinlerime sıcak sıvısını bırakırken bedeni üzerime yığıldı. Kasılmalarımız dinmeden kendini içimden çekti.

"Korunmadım!" derken sesi tekdüzeydi.

Kendimi toparlayarak sırtüstü uzandım. Tam o anda bacaklarımın arasından akan sıvının farkına vardım.

"Şey... Önemli değil. Ben korunuyorum." Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "İçinizi rahatlatacaksa eğer, Türkiye›ye gelmeden önce sağlık taramasından geçtim ve geldiğimden beri kimseyle yatmadım. Temizim."

Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Elini düşünceli bir tavırla çenesinde gezdirdi.

"Sorun yok. Ben de temizim."

Yattığı kadınlar hakkında Ivana bazı tahminler yürütmemi sağlamıştı. Hep öyle kadınlarla yatıp yatmadığını bilmiyordum ama temizim diyorsa ona inanıyordum. İçimdeki şüpheyi yüzümden hızlıca okudu.

"Uzun zamandır kimseyle yatmadım, Tutku. Çok uzun zamandır."

Yorgunluktan kapadığım gözlerimi açarak ona baktım ve hafifçe yerimde doğrulup sırtımı yastıklara yasladım.

"Ama o kadın... Ivana..."

Elini kaldırıp beni susturdu.

"Onunla yatmadım. Bu işi, içine girmeden de yapabileceğim yollar vardı. Senin tepkini merak ettiğim için ona biraz yaklaştım, hepsi bu."

"Nasıl yani? Benim tepkimi mi?"

Hiçbir şey anlamamıştım. Bana yakın durmak için elleriyle yataktan destek aldı. Yüzü yüzüme bir nefes boşluğu kadar yakındı.

"Seni bir şekilde cezalandırmak istedim. Daha ikna edici olman gerekiyordu ve sınırını test ettim. Beni başka bir kadınla gördüğünde ne hissedeceğini merak ettim."

"Duygusal bir şeyler hissetmediğim insanları kıskanmam."

"Anladım."

"Size hissettiğim şey duygusal değil."

"Anlıyorum."

"Bu sadece bedensel ve ortak zevklerin bir araya gelmesi."

Eliyle yanaklarımı kavrayıp dudaklarını, dudaklarıma yasladı ama beni öpmedi. Dudaklarıma doğru konuştu.

"Sana anladım dedim!"

Yerinden hızla kalktı. Beni yatakta bırakarak odanın sonundaki bir kapıdan içeri girdi. Geri döndüğünde elinde deri kayışlar ve zincirler tutuyordu. Anlamsız görünmelerine rağmen ikimizin de hoşuna gidecek şeyler oldukları açıktı.

"Bunları kullanmam için uygun zaman mı?"

"Neden uygun olmasın?"

"Bana anlattıkların..."

Bu sefer sözünü kesen bendim.

"Yapmayın... Bunları daha fazla konuşmayalım. Lütfen."

Memnun bir şekilde sırıttı ama buruktu. Hâlâ içinde bir yerlerde benim kırıklıklarımı düşünüyordu.

Alarick hikâyemin tamamını bilmemesine rağmen intihar girişimlerim ve acı isteğim yüzünden beni "*Hasta!*" olarak tanımlamıştı. Başta güzel giden birlikteliğimiz zamanla Alarick için berbat bir hâl almıştı. Beni değersiz hissettirmeye başlamıştı. Benden iğreniyor ve uzak duruyordu. Yıldırım'ın hâlâ neden beni kendinden uzaklaştırmadığını anlayamıyordum.

"Bunları denerken sana sahip olmak istiyorum. Seni tamamen savunmasızken almak istiyorum. Bana muhtaçken..."

Sadece inleyerek cevap verdim. Meme uçlarım tekrar sertleşmişti. Pembe başları kocaman ve hassastı. Yanıma gelerek deri kayışları boynumdan geçirdi. Kayışların uçlarını göğüslerimin altından, bacaklarımın arasından ve sırtımdan bağlarken acemi görünüyor-

du. Onu uzmanı olmadığı bir şeyi yaparken izlemek güzeldi. Beni tamamen kuşattığında boynumun ucundan sarkan zinciri eline doladı.

"Öne doğru uzan."

Bedenimi yatağa doğru uzattım. Göğüs uçlarım yatak örtüsüne değdiği anda zinciri kullanarak beni geri çekti. Diğer kayış ise oldukça kalın saçaklı bir kırbaçtı. Onların benzerini bir sefer kullanmıştım. Evden ayrıldığım dönemde acıdan zevk almayı seks oyuncakları aracılığıyla denemiştim ama pek beklediğim gibi olmamıştı. Yine de Yıldırım'ın bana beklediğimi vereceğinden emindim.

"Önce canını yakacağım, eğer seninle işim bittiğinde ıslak ve istekli olursan..." Zinciri tutan elini erkekliğine götürüp kavramak için kullandı. Bu çok erotik bir manzaraydı. "...doyuma ulaşırsın."

Uslu bir çocuk gibi onu onayladım.

Popomu havaya kaldırıp kaba etimi okşadı. Mırıldanarak kalçamı ona doğru ittirdim. Yataktan indi. Beni yatağın kenarına konumlandırmak için kalçalarımı tutup çekti. Artık hazırdım. Vereceği şey için hazır ve istekliydim. İlk darbeyle yerimden sıçradım ama Yıldırım'ın beni tutmak için bir zinciri vardı ve onu kullanmaktan da çekinmedi. Acı başta tek bir noktadayken saniyeler içinde bütün bedenime yayıldı. Sıcaklığı geçmeden Yıldırım bir darbe daha indirdi.

Parmaklarımın arasında örtüyü sıkıyor, bağırıyor ve inliyordum. Gözlerim sulanmaya başlasa da henüz ağlamamıştım. Bundan zevk alıyor ve utanmıyordum. Utanmam gerektiğini hissetmiyordum. Yıldırım Boz-

kurt'tan öğrendiğim bir diğer şey de hoşuma giden şeyleri, kendimi kabullenmemdi. Tepki vermediğim her an daha da sertleşti. İçinden bir canavar çıkıyordu. Güçlü bir çığlık daha attım, o an ağlamaya başladım. Vurmayı kesmedi, devam etti. Etim haşlanıyordu ama içimde bir yerlerde parçalarım bir araya geliyordu.

"Bizim birlikteliğimiz bu şekilde, ben sana sahibim! Acın benim, orgazmın benim, isteğin benim. Tüm kirli düşüncelerim de senin!"

Onundum. Ben Yıldırım Bozkurt'a aittim. Bedenim onun gücü önünde dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Efendim, lütfen!"

Bir anda durdu.

"Durmamı mı istiyorsun?"

Hıçkırarak kafamı iki yana salladım

"Devam edin."

Devam etmedi. Sert bir şeyi kadınlığımın girişinde hissedince irkilerek arkama döndüm. Yıldırım kırbacın sapını ıslak ve kaygan vajinamın girişine yaslamıştı. Kendimi ona doğru ittirdim ama sapı geri çekerek kendine yaklaştırdı. Zevk sularım üzerine bulaşmıştı. Elini sapta gezdirip ıslaklığı hissetti.

"Islak... İşte sende hayran olduğum şey de bu. Beni tamamlıyorsun."

Binlerce kelebek içimde kanat çırptı. Seslerini duydum. Yemin edebilirdim. Heyecanım boğazımda düğümlenirken nabzım bir yavaşlayıp bir hızlandı.

"İçine girmemi ister misin?"

"Lütfen."

Kırbacı yere bırakıp yatağa çıktı. Erkekliği dikilmişti. Baş kısmı şişmiş, çevresi mor bir renk almıştı. Yıldırım benim için doluydu. Zincirimi tekrar eline doladı.

"Üzerime gel. Seni izlemek istiyorum."

Düşüncesi bile en erotik hayallerimden daha erotikti. Üzerine yerleşirken çok gergin ama bir o kadar da tatmin olmaya muhtaçtım. Bedenimi, bedeninin üzerine konumlandırdım. Elimle aletini kavrayıp girişime yönlendirdim. Güçlü bir şekilde inleyip iki elini de belime koyduktan sonra erkekliğini içime itti.

"Al! Hepsini al, Tutku!"

Başım geriye düşerken saçlarım kalçalarımı okşadı. Tamamen içimdeydi, en derinlerimden bana hükmediyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım. Ellerini belimden çekti. Biriyle yine zinciri tuttu, diğeri ise karnımın altında duruyordu. İleri geri gidip gelirken ritmimi hızlandırmak için beni ittiriyordu. İri göğüslerim yer çekimine uyum sağlıyorlardı. Sallanışları Yıldırım'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Bu şekilde fazla dayanamayacağımı biliyordum. Fena hâlde tahrik olmuştum. Bu daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun bir şeydi. O an fark ettim ki şehvet bir şeytandı. Tatlı bir şeytan. Şehvet, bedeni ve aklı yumuşatıyordu. İnsanı savunmasız kılıyordu. Gözlerimiz birbirine değerken arzusu benim içime akıyordu.

"Ah! Ah! Ah!"

Ufak ufak zevk çığlıklarımın arasında zirveye çıktım. Yıldırım yerinden biraz doğruldu ve zincirimi

çekerek beni kendiyle yüz yüze getirdi. Dudakları dudaklarıma değiyordu. Dilini dudaklarımda gezdirdikten sonra alt dudağımı ısırdı.

"Gel."

Bir kez daha inledim. Çok yakındım. Ellerimi omuzlarına koyarak ondan destek aldım.

"Yıldırım!"

Beni o kadar yakın tutuyordu ki meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu. Zinciri bırakıp kalçalarımı kavradı. Parmakları tenime geçiyordu.

"Çok güzel! Kahretsin, çok güzel! Çok güzelsin!"

Sıcağı içime aktı. Tıpkı soğuğunun, acısının, arzusunun da aktığı gibi... Beni yeniden şekillendirdi. Her seferinde kendinden bir parça verdi.

Üzerine yığılmış bir hâlde uykuya dalmadan önce beni döndürüp yanına yatırdı. Kokusunu duyabiliyordum ama gözümü açıp ona bakamıyordum.

"Üzerindekini çıkarmalıyız."

Anlamsız bir mırıltı çıkardığımda burnundan verdiği nefeslerle güldü.

"Ben de tükenmiş hissediyorum."

Kayışları çözdüğünü duydum ama ona yardımcı olamayacak durumdaydım. İşini tamamen bitirmeden uykuya daldım.

Gözlerimi zorlukla açtığımda önce nerede olduğumu algılayamadım. Bedenimdeki acıları hissettiğimde gülümseyerek yatakta döndüm. Yıldırım'ı uyurken

görmek çok etkileyiciydi. Yatağın benden en uzak köşesinde yatıyordu. Abartısız söylüyorum, aramıza dört kişi daha sığabilirdi. Beyaz çarşaf bacaklarının arasını örtse de üstü ve bacakları tamamen çıplaktı. Yüzü yorgun ama huzurlu görünüyordu. Kolunun birini yastığın üzerine koymuş, diğerini de bedeninin yanında konumlandırmıştı. Bir süre onun insaniliğini izledim. Çıplak olduğumu fark ettim, ben uyurken kayışları çıkarmıştı.

Bir kez uyandıktan sonra tekrar uykuya dalmam zor olduğu için duş almaya karar verdim. Sessizce yataktan kalkarak odanın içinde ilerledim. Odanın en sonunda yan yana duran iki kapıdan birinde banyo olduğunu düşünüyordum. İlk tercihimi soldaki kapıdan yana kullandım ve tahminimin doğru olduğunu gördüm. Altın ayrıntılarla süslü, kocaman bir banyo karşımdaydı. Bronz mermerin üzerindeki yumuşak kürklü, beyaz banyo paspaslarına basarak camla ayrılmış geniş duş bölümüne geçtim. Banyoda duşun dışında oval, aslan bacaklı bir de küvet vardı.

Cam bölmeyi kapatarak suyu açtım. Kare duş başlığından çıkan tazyikli sıcak su, tenimin hassas noktalarının acımasına neden oldu. Bir an irkilerek geriledim ama sonra bedenimi suya alıştırdım. Yıldırım Bozkurt gibi kokan bir sabunla bedenimi yıkadım. Kapının açılma sesini duyduğumda kapalı olan gözlerimi açtım. Yıldırım çırılçıplak bir şekilde banyoya girmişti. Yeni uyanmış olmasına rağmen hiç öyle görünmüyordu. Elinde tuttuğu hasır rengi urganı fark ettiğimde ne düşünmem gerektiğini bilemedim.

Duşun camekânını açarak içeri girdiğinde, "Şimdi de ölmemi mi istiyorsunuz?" diye sordum.

Yıldırım Bozkurt'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı ama hemen kendini toparladı.

"Hayır."

Urganı açarak duş başlığının kenarındaki demire geçirdi. Uzun boyu sayesinde bunu kolaylıkla yapabilmişti. Biraz sıkıp aşağıya doğru çekiştirdi, uygun olduğuna karar verdiğinde bana döndü.

"Bana burada, suyun altında ve savunmasız bir şekilde kendini vermeni istiyorum."

Vay canına! Bu çok açık olmuştu. Boğazımın gerisinden acınası bir ses çıktı.

"Gel buraya."

İki adım attım. Beni duşun altına çekerek sırtımı duvara yasladı. Elinde tuttuğu urganın diğer ucunu bileklerime dolayarak ellerim başımın üzerine gelene kadar çekti. Uygun şekilde ayarladığında diğer parçayı da metale bağladı. Ellerim havadaydı ve savunmasızdım. Ayaklarım yere basıyor olsa da üzerimden akan tazyikli su beni ürkütüyordu. Yıldırım, şeytani bir şekilde sırıtarak suyu soğuğa ayarladı. Nefesim o an kesildi. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. Meme başlarım büzüşmüş, tenime iğneler batmaya başlamıştı.

"Üşüdün mü?"

"Ço-ço-çok... Soğ-soğuk."

"Seni şimdi ısıtacağım."

Derin bir nefes aldı. Göğüs kafesi şişip tekrar indi ve kendini soğuk suyun altına soktu. Beni kollarının arasına alması da aynı saniyelerde oldu.

"Seni kaldırdığımda bacaklarını beline dola."

Bir anda kucaklandım. Ayaklarım yerden kesildiğinde bacaklarımı beline sardım. Bir eliyle belimi kavradı, duvara yaslı olduğumdan dolayı diğer elini çekti ve aletini içime itmek için bacaklarımın arasına götürdü.

"Suyun altında bile ıslak."

İki güçlü hamleyle içime girdiğinde başımı omzuna yasladım. Gözlerim sulanıyordu. Haz çok güçlüydü.

"Bence sen benim ölmemi istiyorsun. Kadın! Beni tüketiyorsun."

Ritmi yumuşak olsa da her seferinde dibime çarpıyordu. Katmanlarım onun erkekliğini sarmalamıştı.

"Ah! Daha sert, daha hızlı..."

Biraz daha hızlandı. Başımı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. Ağzı açılmıştı, soğuk su daha çok benim üzerimden aksa da onun da burnunun üzerinden aşağıya damlıyordu. Artık soğuğu da hissetmiyordum.

"Isındın mı?"

"Çok. Çok sıcak." Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Lütfen. Gelmek istiyorum."

Kendini sertçe ittirince sırtım güçlü bir şekilde fayansa çarptı. Eliyle yanaklarımı kavrayıp dudaklarımı öpmeye başladı. Isırıklı öpüşleri beni ateşledi. Ağlamaklı sesler arzulu inlemelerine eşlik ediyor, onun hırıltısıyla yeniden doğuyordu. İçimde nehirler akıyor, ırmaklar çağlıyordu. Tüm doğa olaylarını kasıklarımda yaşıyordum.

"Tutku. Kendini bırak. Bırak özgür kalsın."

Bunu her anlamda söylemişti. Çözülmem o anlarda yaşandı. O kadar güçlü çığlıklar atıyordum ki birinin duyması bile umurumda değildi. Özgürlük o an benim içime işledi. Yıldırım Bozkurt boğazımı sıkarken içime gelmeye başladı. Gözleri gözlerime kilitliydi ve çok yakınımdaydı.

"Seni acıtana kadar öpeceğim."

Bu sözlerden sonra dudakları bir kez daha dudaklarımla buluştu. Yarın yara içinde olacaklardı ama umurumda değildi. Yıldırım Bozkurt'un zararları da iyileştiriciydi.

23. BÖLÜM

"Kökler çok güçlüdür; ama çiçek o kadar güçlü değildir. Bütün güzelliği de o kadar güçlü olmamasındandır."

- Osho

Sabah bedenimdeki sızılarla uyandım. Acı dalgası popomda, sırtımda, kollarımda, bileklerimde gezinirken bacaklarımın arasında ise tatlı bir sızı kendini belli ediyordu. Muhtemelen tahriş olmuştum. Uzun zamandır tek gecede bu kadar seks yaptığımı hatırlamıyordum. Gözlerimi yavaş yavaş araladım. Güneşlikler akşam açıktı ama şu an kapalıydı. Aralarından çok az bir güneş ışığı yatağın ayakucuna vuruyordu. Üzerimdeki çarşaf çıplak bedenime sıkı sıkı örtülmüştü, sanki biri beni çarşafla sarmıştı. Arkamı döndüğümde yalnız olduğumu fark ettim ve huzursuzlandım. Tanımadığım bir yatakta yalnız uyanmak kötü hissettirmişti.

Komodinin üzerine bırakmadığımdan emin olduğum cep telefonum orada duruyordu. Uzanarak saate baktım. Çoktan dokuz olmuştu ki bu yabancı bir evde

uyumak için çok fazla saat demekti. Hızla yataktan çıkıp dün akşamki kıyafetlerimi giydim. Yatağı toplamaya çalıştığım sırada kapı kararsız bir şekilde çalındı. Yıldırım Bozkurt olmadığından emindim. O asla kapıyı çalmazdı.

"Girin."

Genç, ufak tefek bir kız kapıdan içeri kafasını uzattı.

"Müsait misiniz?"

Hızlıca uygunsuz bir şey var mı diye etrafa göz attım. Fakat yoktu.

"Evet. Gelebilirsiniz."

Kız içeri süzüldü. Elinde bir kahvaltı tepsisi taşıyordu.

"Yıldırım Bey erkenden çıktı. Kahvaltı yaptıktan sonra evinize bırakılacaksınız."

Beni kendi evinde yalnız bırakmıştı. Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Kahvaltı için teşekkür ederim ama bir an önce gitsem daha iyi olur."

Kız kafasını iki yana salladı.

"Lütfen, bir şeyler yiyin."

O kadar tatlı bakıyordu ki onu kırabileceğimi sanmıyordum. Tepsiyi pencerenin yanındaki sehpanın üzerine bırakınca ben de yandaki tekli koltuğa oturdum.

"Teşekkür ederim."

Kız bir adım geriledi.

"Hazır olduğunuzda haber verin."

Kapının kenarındaki kutuyu gösterdi.

"Kırmızı düğmeye basarak konuşursanız hemen gelirim."

Bunun ne kadar gereksiz olduğunu düşünürken kıza bir kez daha teşekkür ettim. Çok geçmeden yalnız kalmıştım. Bir yandan bir şeyler atıştırırken, bir yandan da gece müsait olmadığım zamanda beni arayan Koray'a mesaj attım. Ona bir arkadaşımda kaldığımı söyledim. Detay vermedim, o da üstelemedi. Yıldırım beni aramamış ya da mesaj atmamıştı. İçimde uyanan ağlama isteğine karşı koydum. Haz dolu bir gecenin ardından bu şekilde yalnız bırakılmak hoşuma gitmemişti. Yalnız, yarım ve değersiz hissediyordum.

Kahvaltıma daha fazla devam edemeyeceğime karar vererek yerimden kalktım. Yıldırım Bozkurt'un küçük çalışma masası hemen duvar dibinde duruyordu. Elimi üzerinde gezdirdim. Temiz ve düzenliydi. Üzerinde gereksiz hiçbir şey yoktu. Bir not kâğıdı ve dolma kalem alarak yazmaya başladım.

Sizde bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama bana güç ve cesaret veriyor.

Böyle bir notu neden yazdığım hakkında bir fikrim yoktu. Sadece dün ona anlattıklarımdan sonra hissettiklerimi bilmesini istedim. Diğer kâğıtların üzerinde bıraktığım notu ilk önce onun bulmasını umarak hazır olduğumu kıza bildirdim.

Dakikalar sonra gümüş rengi bir arabanın içinde, tanımadığım bir adam tarafından evime götürülüyordum. Bana bir şey sormamasını adresimi bilmesine

yormuştum. Nitekim öyleydi. Tam kapımın önünde durduğunda teşekkür ederek indim. Gün boyunca evde kendimi bir şeylerle meşgul ettim ama Yıldırım Bozkurt beni bir kez bile aramadı. Notu yazdığım için fazlasıyla pişmandım. Önemsiyormuşum gibi durmuştu ama önemsememem gerekiyordu. Yanlıştı. Tüm bu olanlar... Ondan benimle sevgili olmasını falan beklemiyordum, bunu istemiyordum bile ama ateşli bir geceden sonra da beni evinden kovarcasına göndermesi berbattı. İntikam oyunundaki bir sahne gibiydi. Belki de yaptığı şey buydu.

Pazar sabahı Koray'la koşuya gittim, sonrasında da Cem ve Pınar'la kahvaltı yaptık. Koray bana açık açık sormasa da bazı şeylerin farkındaydı. Pınar, Cem'in oynadığı video oyunuyla ilgileniyordu. Ben de kanepede oturmuş, kahve içiyordum. Koray yanıma oturdu.

"Neler oluyor?"

"Yok, bir şey. İyiyim."

Koray inanmamıştı, yüzünden belli oluyordu.

"O adamla birliktesin sen, değil mi?"

Gözlerimi devirdim.

"Hayır."

"Yalan söyleme. Çok belli. Sadece... kimseye mecbur değilsin. Sen kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadınsın, Tutku. Sakın seni üzmesine izin verme."

Sırıttım ama samimi bir gülümseme değildi bu. Yıldırım Bozkurt'un karşısında nasıl diz çöktüğümü düşündüm. Koray onunla yaşadıklarımı bilse benim

[redacted]akkımda ne düşünürdü acaba? Yaptıklarımı hatırla-[redacted]nak bile zavallı hissettiriyordu.

"Biliyorum. Ciddi bir şey değil, tamam mı? Onunla [redacted]akılıyorum. Ben çapkın bir kadınım."

Kaşlarını kaldırdı. "Benimle dalga geçme," der gibiydi. Biraz daha sırıttım.

"Ne? Kadınlar çapkın olamaz mı?"

"Onun gibi adamların karşısında mı?"

Suratımı astığımda kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Koray dokunmayı ve sarılmayı seviyordu, ben bundan hoşlanan bir insan değildim ama o yaptığında kötü hissettirmiyordu.

"Bunu konuşmayalım ve arkadaşlığımız devam etsin."

"Sen beni tehdit mi ettin?" diye sorduğunda, "Sanırım," diye cevap verdim.

Pazar akşamı o beklediğim mesajı beklemediğim bir şekilde aldım. Eve döndüğümde ekranda Yıldırım Bozkurt›tan gelen bir mesaj vardı. Titreyen ellerimle telefonu tutarak yazılanları okudum.

Yarın şirkette olmayacağım, programımı iptal et. Salı günü toplantılar için dışarıda olacağım. Çarşamba Almanya'ya gidiyoruz. Hazırlan.

Yazdıkları bundan ibaretti ama benim daha kesin açıklamalara ihtiyacım vardı. Almanya'ya neden gidiyorduk ya da ben neden gidiyordum?

Almanya'ya ne için gittiğimizi sorabilir miyim?

Elbette. E.S. bizimle ilgileniyor. Almanya'ya davet ettiler ve seni de görmek istiyorlar. Çarşamba, Tutku. Başka soru yok.

Başka soru yok... Kafam sorular ile doluyken bu biraz zordu.

Sabah şirket çok durgundu. Daha doğrusu benim kısmım durgundu. Yıldırım Bozkurt'un olmayışı koşuşturma trafiğime anında yansıyordu. Garip istek ve emirleri olmadan e-postalarımı cevapladım, randevuları ayarladım, E.S. firması hakkında daha çok rapor okudum. Öğle arasında biraz nefes almak adına binadan çıktım. Yakındaki AVM'ye yürürken ismimi duyunca arkamı döndüm.

"Tutku?"

Leyla Korkmaz tüm zarafetiyle karşımdaydı. Krem rengindeki kalem elbisesi dizlerinin altına kadar iniyordu ve ayaklarındaki zarif topuklu ayakkabılar onu bir kuğu gibi gösteriyordu. O kadar inceydi ki Yıldırım Bozkurt gibi sert bir adamla bu zarif kadının nasıl olup da bir zamanlar evli olduğunu düşünmeden duramadım.

"Leyla Hanım?"

Şaşkınlığım barizdi. Kadın güneş gözlüklerini çıkarıp iri kahverengi gözleriyle bana gülümseyerek baktı. Dudak kenarlarındaki ufak kırışıklıklar belki de yüzündeki tek kusurdu.

"Vaktin var mı?"

Saatime baktım, vaktim olduğunu biliyordum ama refleksime engel olamadım.

"Öğle arasındayım."

"Birlikte yiyelim mi?"

Kibarca başımı salladım. Topuklarımız ritmik sesler çıkarırken AVM'ye girdik. Bir salatacıda oturduk. Siparişimizi verdikten sonra sıkıntıyla kıpırdandım.

"Ne konuşmak istiyorsunuz?"

Dümdüz küt saçlarını düzeltti ve sonra gözlerini benden kaçırdı.

"Seni uyarmak istiyorum."

"Ne için?"

"Biliyorsun. O bir beyaz atlı prens değil, Tutku." Güldüm. "Bak, gerçekten kusursuz göründüğünün farkındayım. Senin gibi genç kızları kolayca etkileyebilecek bir görünüşe sahip. Bekâr, karizmatik, zengin... Her ne kadar senin için biraz olgun olsa da. Fakat hiçbir şey senin sandığın gibi değil. Onun nasıl bir canavar olduğunu bilmiyorsun."

Tırnaklarını masaya geçirmişti. Korkuyla yüzüne baktım. Yüzünde tarifsiz bir acı geziniyordu.

"Evet, şirketi bir intikam uğruna elinizden alması kötü ama... Bu söylediklerinizi beni ilgilendirmiyor çünkü, patronumla aramda sandığınız gibi bir şey yok..."

Sözümü kesti. Aynı onun gibiydi. Sözümü keserken tek elini zarifçe havaya kaldırması Yıldırım'ınkiyle neredeyse aynıydı.

"Seninle aşk yaşamadığının farkındayım, bir kalbi yok onun."

Bana doğru eğildi.

"Senin peşinde, Tutku. Anladığım kadarıyla henüz seni elde edememiş, bunu yapmış olsaydı arkana bakmadan kaçmıştın. Benim yaşadığım şeyi yaşamaman için seni uyarıyorum."

Garson salatalarımızı getirdiğinde sustu. İştahım kaçtığı için yemeği yok saydım.

"Daha açık konuşur musunuz? Gerçekten anlamakta ve yorumlamakta zorlanıyorum, Leyla Hanım. Söylemeye çalıştığınız şey ne?"

Kontrollü olmaya çalışsa da gerginliğini hissedebiliyordum. Sanki o yıkılmaz görünen kadın karşımda küçülmüştü. Rujunu dağıtmak için dudaklarını birbirine sürttü, daha sonra konuştu.

"Yıldırım'ın babası Fikret Bozkurt çok otoriter ve acımasız bir adamdı. Yıldırım'dan bile beterdi. Babamın şirketiyle iş yapmaya karar verdiğinde beni ve Yıldırım'ı evlendirmeye de karar vermişti. İkimiz de yirmi yaşındaydık. Hayat hakkında, birbirimiz hakkında, evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ve Yıldırım beni korkutuyordu. Hem korkutuyordu hem de ilgimi çekiyordu."

Onu anlıyordum. Ben de onu ilk gördüğümde aynı şeyi hissetmiştim. Leyla kendi kendine güldü.

"Ben diğer kardeşlerim gibi şımarık değildim. Fazlasıyla içime kapanıktım, bunda kekeme oluşumun da payı vardı. İnsanlardan uzak dururdum. Yıldırım da kendi hâlindeydi. Arkadaşı yoktu ve neredeyse tüm gününü evde geçiriyordu. Bizi evlendirdiklerinde bir-

birimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Yıldırım nişanlıyken bana zamanı geldiğinde boşanacağımızı ve aramızda bir karı koca ilişkisi olmayacağını söyledi."

Karşımda su gibi konuşan bu kadının önceden içine kapanık ve konuşma problemleri olan biri olduğuna inanmak güçtü. Yıldırım Bozkurt anlaşılan o yıllarda da şimdiki gibiydi.

"Fakat zamanla Yıldırım beni kontrol etmeye başladı. Aynı babası gibiydi. Onu sevmiyordu, desteklemiyordu ama ona hayrandı. Onun kurallarından dışarı çıkmıyor, onun gibi olmaktan çekinmiyordu. Beni hareketlerim, davranışlarım konusunda baskılıyordu. Bir süre iyiydi. Beni daha özgüvenli biri hâline getirdiğini hissettim ama sonra... İşler çığırından çıkmaya başladı. Beni, onun istediği şekilde davranmam için zorlamaya başladı. Kekemeliğimi düzeltmem için bana baskı kurdu."

Şaşırmamıştım. Yıldırım kontrolü, kuralları ve caniliği olmadan bir hiçti. Leyla gözlerini doğruca kucağında kavuşturduğu ellerine dikmişti.

"Kusursuz olduğunu düşünüyordum. Güçlü, yıkılmaz ve kararlı. Ona hayrandım. Bu belki aşk ya da sevgi değildi ama bir şeydi. O yaşlardaki bir genç kız için heyecan vericiydi. Bir süre sonra kendim için iyi olmayı bıraktım ve onun için en iyisi olmak için çalıştım. Onun gözüne girmek için... Evliliğimiz hâlâ olması gerektiği gibi değildi. Bir sene olmuştu ama birlikte olmamıştık. Bunu söylediğimde beni istemedi. Başlamaya çalıştı ama... yapamadı."

İşte buna inanamazdım. Burada bahsedilen şey Yıldırım Bozkurt'un cinsel yetersizliği miydi yoksa

ben mi yanlış anlıyordum? Bu adam iki gece önce benimle defalarca birlikte olmuştu. Yalan söylüyordu ama neden? Tam bir şey söylemek üzereyken kafasını yerden kaldırıp bana baktı.

"Bunun için bana kızdı. Yetersizliğinin acısını benden çıkardı ve beni odasından kovdu. Yine de vazgeçmedim. Onu istediğimden emindim. Bir gece çok öfkelendi. Çok ısrarcı davranıyordum ve Yıldırım artık bunalmıştı. Bunu istediğim şekilde yapamayacağını söyledi. Onun istediği şeyin... başka olduğunu söyledi. Ona istediği şeyi veremeyeceğimi..."

Konunun bundan sonraki kısmı beni meraklandırmıştı. Neredeyse nefes bile almıyor, Leyla'nın ağzından çıkacak her sözü can kulağıyla dinliyordum.

"Bana zarar vermek istediğini söyledi. Bedensel zararlar... Bana vurmak istediğini..."

Sesi neredeyse ağlamaklı çıkmıştı. Zarif ve kırılgan bir kadındı.

"Bunu yaptı mı? Bunu istemediğiniz hâlde size yaptı mı?"

Öfke içimde harlanıyordu. Yıldırım'ın Leyla'yı o şekilde zorladığını düşünmek midemi bulandırmıştı.

"Hayır."

Bir an rahatladım. Tuttuğum nefesimi verdiğim sırada, "Yapmasını istedim," dedi.

Bir şok dalgası bütün bedenimi sardı.

"Çok sert, acımasızdı. Kendimi berbat hissettim. Bunu ben istemiştim ama yine de bana yaptığı şey yüzünden ondan nefret ettim. Haftalarca onunla konuşmadım, yüzüne bile bakmadım. Artık benim için hayran olduğum adam değildi, bir canavardı."

Merakla, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Boşanmak istedim."

Şişeden bardağa su doldurup birkaç yudum alırken sessiz kaldı.

"Kabul etmedi. Babası kanserdi ve çok zamanı yoktu. Benden bir sene istedi. Bu bir sene içinde bana dokunmayacağına ve yaklaşmayacağına söz verdi, karşılığında benden de bir söz istedi. İnsanların içinde kocammış gibi davranıp, onu asla ama asla küçük düşürmeyecektim."

İçimden bir ses Leyla Korkmaz'ın bunu kabul ettiğini ama uygulamadığını söylüyordu. Saatine bakarak yerinden kalktı.

"Benim gitmem gerek. Şimdi seni uyarma sebebimi anladın mı? Benim o zamanlarki hâlime çok benziyorsun, o zayıf kıza... Kırılgansın ve Yıldırım'ın seni parçalamasını istemiyorum. Hastalıklı bir şekilde zayıf karakterli insanlara ilgi duyduğunu düşünüyorum."

Bana kibarca elini uzattığında yerimden kalkıp elini sıktım.

"Uyarınız için teşekkür ederim ama ben neyin içinde olduğumun farkındayım."

Gözleri büyüdü.

"Ne yani... Sen onunla... Onunla yattın mı? O şekilde? Bunu yaşadın ve hâlâ yanında mısın?"

Buna inanamıyormuş gibi sormuştu.

"Bunun benden başka kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum. Gerçekten beni düşündüğünüz için size minnettarım ve yaşadıklarınız için çok üzgünüm."

Yüzündeki şok ifadesiyle birlikte bana hafifçe gülümsedi ve arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Yıldırım Bozkurt gerçek bir kontrol manyağı ve sadistti. Bunun yanında cinsel problemleri vardı. Benimle delicesine sikişiyordu çünkü ben yaptığı her şeyden zevk alıyordum. Gönüllü bir kurbandım. Boynunu idam sehpasına yaslarken memeleri dikleşen ve bacaklarının arası ıslanan bir kurban... Daha ne kadar kötü hissedeceğimi bilmiyordum ama ne kadar kötü hissedersem hissedeyim gidecek gücü kendimde bulamıyordum. Leyla Korkmaz bir konuda haklıydı. Ben de artık kendim için iyi olmayı bırakmış, onun için iyi olmaya çalışıyordum.

Çıkış saati yaklaşırken kendimi E.S.›nin raporlarıyla meşgul ediyordum. Çarşamba günü benim için zor olacaktı. Daha önce Oktay'ın yaptığı işler bir şekilde başıma kalmıştı. Sormam gereken şeyleri not ederek odasına doğru ilerledim. Esra'yı kibarca selamladım.

"Müsaitse Oktay Bey'le görüşebilir miyim?"

Esra telefonla Oktay'ı aradı. Birkaç saniye sonra bana dönerek, "Seni bekliyor," dedi.

Gülümsedim. Karşımdaki kapıdan içeri usulca süzüldüm. Yıldırım›ın odasından farklı bir odaydı. Spor ve ferah görünse de çok daha ufaktı. Beni görünce ayağa kalktı. Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. Tavırları inanılmaz sıcaktı, bu bazen rahatsızlık verse de bazen insanın gerginliğini alıyordu.

"Tutku? Beni şaşırttın."

"Neden?"

"Seni kesinlikle beklemiyordum. Bir sorun mu var?"

Ajandamı hafifçe havaya kaldırdım.

"Sadece sorularım var."

Oktay'ın göğsü kabardı, bana masasının önündeki koltuklar yerine oturma bölümünü işaret etti.

"Oturalım da ne yapabilirim, bakalım.

"Zamanın var, değil mi?"

Koltuğa yerleşirken, "Elbette," diyerek beni cevapladı.

Yanına oturup sorularımı sordum. Oktay ise tabletini almış bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Sorularım bittiğinde notlarımı ajandamın arasına sıkıştırdım.

"Çok teşekkür ederim. Gerçekten... Çok yardımı oldu."

"Önemli değil, Tutku. Ne zaman istersen."

Yerimden kalkmak için hareketlendiğim sırada yavaşça bileğimi tuttu.

"Bu akşam benimle yemek yer misin?"

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum ama buna karşılık sadece güldü.

Elini bileğimden çekerek, "Sana çıkma teklif ediyorum ve bana neden diye mi soruyorsun?" dedi.

Deri koltuğun ucunda oturuyordum ve her an aşağıya kayabilirdim. Yerimde kıpırdanırken dikkatliydim.

"Çıkmak mı? Şey... Kusura bakmayın, ben bunun la pek ilgilenmiyorum."

"Benimle ilgilenmiyorsun yani? Büyük balığın peşindeki kızlardansın. Asuman gibi."

Gözleri donuklaşmıştı ve bakışları artık üzerimde değildi.

"Yanlış düşünüyorsunuz. Asuman'ı kıskandırmak için benimle çıkmaya da ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Dobralığım karşısında ben bile şaşkınlığa uğramıştım.

"Yine siz biz olduk demek." Bana yaklaştı. "Bak Tutku, amacım Asuman'ı kıskandırmak falan değil. Onu zaten zamanı geldiğinde geri alacağım."

Arkasına yaslandı, kravatını biraz gevşetirken, "Benim amacım çok daha başka. Benim için değerli olan bir şey elimden alındı. Şimdi ben de o kişi için değerli olduğunu düşündüğüm bir şeyin peşindeyim," dedi.

"Yıldırım Bozkurt için bir değerim olduğunu sanmıyorum."

Bir kez daha güldü, bu bana rahatsızlık vermeye başlamıştı.

"Demek meselenin farkındasın."

"Hayır, hiçbir şeyin farkında değilim."

"Hayır, farkındasın. O benim sevdiğim kadını elimden aldı. Bunu ne zaman yaptı, biliyor musun? Ona evlenme teklifi etmeye karar verdiğimi söylediğimde."

İçimde bir savunma güdüsü oluştu.

"Peki, Asuman bu konuda ne yaptı? Onu senden pek de zorla almış gibi durmuyor?"

Dişi bir panter her an göğsümü parçalayıp dışarı çıkmaya hazırdı. Asuman masum bir kadın değildi. Kandırılmış bile değildi. Yıldırım'ın peşinden koşan oydu ve Oktay, tüm suçu Yıldırım'a yüklerken beni de bu saçma davanın ortasına atmaya çalışıyordu.

"Yıldırım'ın parası ve gücü herkesi etkileyebilir. Asuman hatasından dönecek. Yıldırım'ın amacı sadece benden intikam almak."

Biraz sinirlenmişti. Çenesini sıktığını görebiliyordum. Tahminimi sesli bir şekilde dile getirdim.

"Senden intikam almasının nedeni Leyla Korkmaz olabilir mi?" Yerimden kalkarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve bedenimi dikleştirdim. "Onunla yattın, değil mi?"

Oktay'ın gözleri öfkeyle parladı.

"Bu saçmalık on altı yıl önceydi!"

Tahminimin doğru çıkmasından dolayı şaşkındım. Bir süre bir şey söyleyemedim ve tam o sırada kapı açıldı. Yıldırım Bozkurt içeriye girdiğinde donup kaldım.

Oktay arkasını dönerek sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. "Toplantı saati geldi mi? O kadar geç olduğunu fark etmemişim," derken bile gergindi.

Yıldırım Bozkurt gözlerini benden ayırmadan, "Evet, geç oldu. Gördüğüm kadarıyla hâlâ çalışıyorsunuz, Tutku Hanım!" dedi.

Yine Tutku Hanım olmuştum. Gergin bir şekilde tebessüm ettim.

"Oktay Bey'e işle ilgili bir şeyler sormak istemiştim. Cevabımı aldım, sanırım artık gitsem iyi olacak."

Ben hareket edemeden Oktay, "Asuman'la randevun olduğunu sanıyordum. O yüzden toplantıyı ertelersin diye düşünmüştüm," dediğinde yerime mıhlandım.

Asuman'la randevusu mu vardı? Gerçek bir randevu mu? İçimdeki öfke ne demeye şimdi açığa çıkmıştı ki? Yıldırım Bozkurt'un üzerinde bir hak iddiam olamazdı.

"Yarına erteledim."

Kapıya doğru ilerlerken yanından geçtim. Hafifçe bana doğru eğildi ve fısıltıyla, "Sakın bir yere kaybolma. Odamda bekle," dedi.

Oktay bunu duymuştu, ben bunu duymuştum... Kalacak mıydım? Sanırım kalmak zorundaydım.

Bir saat geçmişti. Ben ise Yıldırım Bozkurt'un odasında oturmuş, dosyaları inceliyordum. Daha ne kadar bekleyeceğimi düşünürken kapı sertçe açıldı. Oturduğum sandalyeden korkuyla fırladım.

"Oktay'la ne tartışıyordunuz?"

İki adım önümde durdu. Kollarını rahat bir şekilde arkasında kavuşturmuştu.

"Tartışmıyorduk."

"Gerçekten yalan mı söyleyeceksin? Üstelik bu konuda bu kadar beceriksizken!"

Haklıydı.

"Sanırım Asuman Hanım'ı ve sizi kıskanıyor."

Dalga geçercesine güldü.

"Tahmin etmiştim. Bunun için de senin etrafında dolanıyor, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Sizin için bir şeyler ifade ettiğimi düşünüyor."

Soru sormamıştım ama yine de bir şeyler söylemesini isterdim. Tek kelime etmedi. Tek yaptığı, ben daha nasıl olduğunu anlamadan belimi kavrayıp beni ters çevirmek ve masaya yaslamak oldu. Karnım toplantı masasına değiyordu, dengemi sağlamak için kenarlara tutundum. Bedeninin alt kısmını kalçama yaslayarak sertliğini hissetmemi sağladı.

"Ah!"

Güçlü inlememi bastıramamıştım. Yıldırım'ın zarif elleri hayvani bir şekilde eteğimi yukarı sıyırdı. İç çamaşırımı aceleyle indirip bileklerime düşmesine izin verdi. Bedenini üzerime doğru eğerken fermuarını açtığını duydum. Tüm engellerden sıyrılmış erkekliğinin kadife dokusu kalçama değiyordu. Tırnaklarımı masaya geçirdim.

"Seni sikmemi mi istiyorsun?"

Soruş tarzı şehvet yüklüydü. Soluk soluğa kalmıştım.

"Evet, istiyorum."

Sırtımı bir yay gibi germiştim. İçimden geçen titreşim, ayak parmak uçlarıma kadar uzanıyordu. Ne

olursa olsun onu istemekten vazgeçemiyordum. Bedenimin her zerresi onu istiyordu. Bir kere onun dokunuşunun tadına bakmıştım. Canlanmam onun dokunuşlarıyla mümkündü. Saçlarımı eline dolayarak başımı geriye doğru çekti. Diğer eliyle de erkekliğini içime konumlandırdı.

Tek ve güçlü bir hamleyle tamamen içime gömüldü. Nefesim dişlerimin arasından ıslık gibi çıkmıştı. Bedeni bedenime çarptıkça masaya daha çok yapışıyordum. Bir eliyle saçımı çekerken diğer eliyle gömleğimin düğmelerini açtı. Göğüslerimi sütyenimden çıkarırken zorlanmadı. Dolgun göğüslerim serbest kaldığında uçlarını parmaklarının arasında tutup çekiştirdi.

"Kahretsin, Tutku! Önünü dön, bana dön."

Ben daha dönemeden hızla içimden çıkıp bedenimi çevirdi. Dudaklarım aralanmış, muhtemelen saçlarım dağılmıştı. Gömleğimin açık önünden görünen sütyenim aşağıya kaymış, memelerim sütyenin üstünden taşmıştı. Yıldırım beni incelerken karmakarışıktı. Gözlerinden alevler çıkıyordu ve hepsi benim içindi. Beni arzuluyordu. Belki benden bile daha çok arzuluyordu.

"Canımı mı yakmak istiyorsunuz?"

"İstiyorum."

Göğsüm körük gibi hızlı hızlı kalkıp iniyordu. Toplantı masasından bir sandalye çekip oturdu. Tamamen giyinikti, sadece pantolonun önünden görünen erkekliği çıplaktı.

"Üzerime otur."

Bir yandan da kravatını çözdü. Çamaşırımı bileklerimden sıyırıp ona yaklaştım ve üzerine oturdum. Aletinin geniş başını içime sokarken kalçalarımı kasıyordum ama yavaş olmama izin vermedi. Parmaklarını kalçama geçirerek beni sertçe üzerine oturttu. Başım geriye düşerken dişlerimi birbirine bastırdım. Kravatını gözlerimi bağlamak için kullandı. Elini göğüslerime koyarak bedenimi geriye doğru ittirdi. Bir şey göremiyordum ama etrafımı saran hisler dokunabileceğim kadar yoğundu.

Belimi kavrayarak bir ritim tutturdu, ben ritme alıştığımda tamamen bana bıraktı. İçime girip çıkan erkekliği zevkten canımı acıtıyordu. Göğüs uçlarımın üzerine kapanan ağzıyla birlikte inledim. Birini ısırdığında ise çığlık atarak omzuna tutundum. Göğüs uçlarımı dişleriyle sıkıştırıp çekiştiriyor, dilinin dokunuşuyla acımı anında alıyordu. Patlamak üzere olan bir volkan kadar kızışmıştım. İnlemelerim artık çığlıklara dönüşmüştü. Parmakları boğazıma sarıldı, bir an boğazımı nefesimi kesecek kadar büyük bir güçle sıktı.

"Eeeefe-efendim!"

Boğazımdan tutarak beni kendine yaklaştırdı. Dudakları, dudaklarımın üzerindeydi ama beni öpmüyordu. Dudaklarıma doğru konuştu.

"Ben, senin efendinim! Şimdi benim adımı söyle."

Son cümlesinde sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Boğazıma daha sıkı sarıldı, nefes kadar güçsüz bir sesle,

"Yıldırım!" dedim.

Alt dudağımı dişledi, o kadar güçlü bir şekilde yaptı ki bunu kanın metalik tadı ağzıma yayıldı. O da kanımın tadını almıştı. O an patladım. Yükselen ateş artık bulduğu açıklıktan taşmak için daha fazla bekleyemedi. O kadar güçlüydü ki haykırmaktan kendimi alamadım. Titreyerek onu bacaklarımın arasında sıkıştırmıştım ama umrumda değildi. Her şey silikti, şu an belirgin olan tek şey içimdeki şehvetti. Durulduğumda gözümdeki kravatı çözdü, hareketsizdi.

"Em beni."

Bir saniye boyunca gözlerinin içine baktım, sonra üzerinden kayarak ayaklarının dibine çömeldim. Ellerimle destekleyerek aletinin başını yavaşça ağzımın içine aldım.

"Daha hızlı."

Saçlarımı tutarak önümden çekti. Böylece daha rahat bir şekilde hareket edebiliyordum. Dudaklarımın içine çektiğim ipeksi hissi emerken çıkardığım sesler Yıldırım'ın kendini kaybetmiş hırlamalarına karışıyordu. Çok geçmeden ellerimin altındaki organı titremeye başladı ve sıcak, tatsız sıvısı ağzıma doldu. İki sefer yutkunduktan sonra kafamı kaldırıp ona baktım. Göz kapakları düşmüş, yüz hatları rahatlamıştı. Yavaşça saçımı okşadı.

"Senin kırık parçaların, benim eksik parçalarım. Hiçbir şeyden emin değilim. Ne yapmak istediğimden ne olmasını istediğimden... Bildiğim tek şey seni acıtmak, acıttıktan sonra sarmak istediğim..."

Böyle düşünmesinden dolayı mutluydum. En azından beni tamamen dağıtmak gibi bir planı yoktu. Bunu açıkça söylemekten çekinmedim.

"Parçalamayın bana yeter."

Cevap vermedi. Huzursuz edici bir sessizlik tüm sesleri boğdu.

24. BÖLÜM

"Güçlü insanlar pes etmezler, yorgun olsalar bile.
Ve güçlü insanlar kırılmamış gibi yaparlar,
paramparça olsalar bile."

- Che Guevara

Sessizlik içinde giyinirken, Yıldırım öfkeli bakışlarla bana bakıyordu. Gözlerinin içinde neden olduğunu anlamadığım bir kızgınlık vardı. Binadan çıkarken Oktay benim dağılmış hâlimi görmüş ve neden bu hâlde olduğumu tahmin etmişti çünkü Yıldırım sadece giyinmeme izin vermişti. Aynaya bakamamıştım ama yine de becerilmiş gibi göründüğümü biliyordum. İstediği buydu. Vahşi bir hayvan gibi bölgesini işaretliyordu...

Bana salı günü için izin vermişti, ben de geç saate kadar oturup çalıştım. Sabah erken kalkma zorunluluğum yoktu fakat yine de erkenden ayaktaydım. Mutfağı toplarken ilk defa babamı çıkarken yakaladım. Beni gördüğünde tedirgin oldu.

"İşe gitmedin mi?"

"Bugün izinliyim. Gece Almanya'ya gidiyorum."

İfadesiz bir yüzle, "Temelli mi?" diye sordu.

Hâlâ gitmemi istiyor oluşunu düşünerek üzülsem de omuzlarımı dik tutup kafamı iki yana salladım.

"Sadece toplantı için, birkaç gün."

Başını sallayıp beni onayladı. O ayakkabılarını giyerken ben de sırtımı duvara yasladım ve onu izlemeye başladım.

Kapıyı kapamadan önce, "Kendine dikkat et," dedi.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, burnumun ucunda tatlı bir sızı hissettim.

"Ederim. Sen de dikkat et."

Kendime ufak bir valiz hazırlayıp gerekli olan her şeyi içine koydum. Yıldırım nasıl gideceğimiz, kaç kişi olacağımız hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Hatta kaç gün kalacağımızı bile bilmiyordum. Akşam beni aradığında bir anda heyecana kapılıp elimdeki fincanı yere düşürdüm, kırık fincanı o şekilde bırakıp telefonu açtım.

"Tutku?"

Sesi kalabalık bir yerden geliyordu. Çatal bıçak seslerini duyabiliyordum. Restorandaydı... Kiminle olduğunu da tahmin edebiliyordum. Bunun neden aptalca bir şekilde canımı acıttığından da emin değildim.

"Efendim, Yıldırım Bey?"

"Hazır mısın? Gece on ikide seni almaya geleceğim."

Hızlıca kol saatime baktım, saat henüz akşam sekizdi.

"Evet, hazırım."

"Güzel. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapamak üzereyken, "Yıldırım Bey, acaba kaç gün kalacağız?" diye sordum.

"Önemli mi?"

Alt dudağımı dişledim.

"Hayır, ama..."

Sözümü kesmekte gecikmedi.

"İşimizi halleder halletmez döneceğiz. En geç cuma."

Buna sevinmiştim. Orası muhtemelen kötü anıları canlandıracaktı ve uzun süre kalmak istemediğimden de emindim.

"Tamam. Sizden haber bekliyorum."

Gece saat tam on iki de telefonum bir kez daha çaldı. Koray benimle beklemek istemişti, o yüzden birlikte salonda oturuyorduk. Yıldırım aradıktan sonra ben aşağıya inerken ufak valizimi taşıdı. Siyah araba kapının önündeydi, dışarıda sadece Harun bekliyordu ve aracın tüm camları kapalıydı. Yıldırım'ın tarafındaki kapı açıldığında şaşırmıştım. Harun, Koray'ın elinden valizimi alıp bagaja koydu. Yıldırım ve Koray oldukça soğuk, korkutucu ve mesafeli bir şekilde selamlaştı. Yıldırım o an kesinlikle yapmaması gereken bir şeyi yaparak elini belime koydu. Beni kendine doğru çekti.

Koray, Yıldırım'ın belime sardığı eline bakarken kaşlarını çattı. Hafifçe öksürdüm.

"Bu saate kadar beklediğin için teşekkür ederim, Koray."

Hafifçe gülümsedi.

"Ne zaman ihtiyacın olursa, komşu kızı. Kendine dikkat et."

Uyarısı sadece beni kapsamıyordu. Koray apartmanın içinde kaybolurken Yıldırım arabaya binmeme yardım etti.

Harun arabayı çalıştırıp bir süre ilerleyene kadar Yıldırım bir şey söylememişti, bu yüzden konuştuğunda oldukça şaşırdım.

"Bence de kendine dikkat etmelisin, Tutku..."

Ona bakarken ağzım hafif aralıktı.

"Bunu neden söylediniz?"

"Çocuğu sevip, benimle sikişiyor olmandan bahsediyorum."

Bir anda öfkelenmiştim. Öfkemi normalde dışarı yansıtmaz, kendi kendime çözerdim fakat Yıldırım Bozkurt beni "*Güçlendirmeye başladığından!*" beri öfkem açık açık kendini gösteriyordu.

"Yıldırım Bey, bu da ne demek şimdi? Kusura bakmayın ama beni hayatınıza soktuğunuz diğer kadınlarla karıştırmanızdan hoşlanmıyorum. Ben birini seviyorsam eğer, başkasına bacaklarımı aralamam."

Kaşları havaya kalktı, yüzündeki nefret ifadesi yok olmuştu. Elini çenesinde gezdirmeye başladığında

bana sorular soracağını anladım. Çenesini okşuyorsa, sorulara hazır ol!

"Hayatımdaki hangi kadınlar mesela?"

Alt dudağımı ısırmaya başladım. Yıldırım uzanıp çenemi güçlü parmaklarıyla kavradı.

"Şu dudaklarını ısırmaktan vazgeç. Söyle şimdi! Az önceki gibi açık ol!"

"Leyla ve Asuman'dan bahsediyorum."

Cevap vermedi ama ben ağzımdan çıkacak kelimeler üzerindeki kontrolümü kaybetmiştim.

"Leyla Korkmaz beni görmeye geldi."

İğrenir bir ifadeyle bana baktı.

"Ne zaman?"

"Pazartesi günü."

Bacağının üzerinde duran elini yumruk yaptı.

"Ne söyledi?"

Yüzüne bakarken Leyla'nın bana söylediği şeyleri söylemeye cesaret edemezdim. Özellikle tüm bunların doğru olduğunu bilirken yapamazdım.

"Önemli bir şey değil."

Bir anda sesi her zamankinden daha fazla yükseldi.

"Sana ne söyledi dedim!'"

"Bilmediğim bir şey söylemedi."

Bana doğru yaklaştı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki sıcak nefesi doğrudan dudaklarıma değiyordu.

"Anlaşmakta sıkıntı mı yaşıyoruz?"

"Yıldırım Bey, bunları konuşmak istemiyorum ve beni bu şekilde zorlamanızdan hiç hoşlanmıyorum."

Eli yanaklarımı kavradı.

"Zorlanmaktan hoşlandığını sanıyordum."

"Bu şekilde değil... Bu şekilde olmadığını biliyorsunuz."

Yanaklarımı bırakıp ceketinin iç cebinden bir sigara ve çakmak çıkardı.

"Sigara içsem sorun olur mu?"

Bunu bana sormasından dolayı şaşırsam da duygularımı belli edemeyecek kadar karışık hisler içindeydim.

"Sorun değil."

Camı açarak sigarasını yaktı. İlk nefesi içine çekip üfledi. Biraz zaman geçtiğinde artık konunun kapandığını düşünmüştüm ama hayır, kapanmamıştı.

"Kendimi kontrol edemiyorum. Elimde olmasını isterdim ama elimde değil. Çocukken asla babam gibi olmak istemezdim ama zaman geçtikçe onun gibi olmak için uğraştığımı fark ettim ve şimdi ondan daha beter biri oldum." Bu kadar dürüst olması donup kalmama neden olmuştu. Sözlerine devam etmesi için neredeyse nefes dahi almıyordum. "Leyla'yla çok genç yaşta evlendik. O yaşlarda bile bende bir şeyler yanlıştı."

Mırıldanarak tahminde bulundum.

"Ereksiyon olamıyordun..."

Bir anda bunu yüksek sesle söylediğimi fark ederek ellerimle ağzımı kapattım ama çok geçti. Yıldırım bakışlarını bana çevirdi.

"Bu sadece tahmin miydi? Yoksa hakkımdaki suçlamaları mı dinledin?"

Kızmaması garip gelmişti, yüzünde sakin bir ifade olması daha da garipti.

"Tahmin..."

"Peki, sence öyle bir problemim var mı?"

"Yok."

"Nedenini biliyor musun?"

"Çünkü kontrolün elinizde olmasını, partnerinizin size muhtaç olmasını ve birinin canını yakttığınızda hissettiğiniz o gücü seviyorsunuz. Sadece bedensel olarak da değil üstelik. Siz partnerinizi baskılamayı, onun nefesini bile elinizde hissetmekten hoşlanıyorsunuz."

Sigarasını dışarı atarak camı kapadı. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Bazen beni korkutuyorsun."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Beni bu kadar iyi tanıyan ve anlayan tek insan sensin."

Bu cümle son cümlesi oldu. Havalimanına gelmiştik.

Yıldırım Bozkurt'un tarifeli bir uçakla seyahat etmesini beklemiyordum elbette. Özel jete daha önce de binmiştim fakat bu sefer ufak bir sorun vardı. Jette yalnızdık. Tamamen... Harun elbette bize eşlik ediyordu ama personel bölümüne geçmişti. Koltuğa

yerleşip kemerlerimizi bağladık. Yıldırım Bozkurt köşeli deri koltuğun uzun bölümünde oturuyordu. Ben ise kısa bölümde tam onun çaprazındaydım. Kalkış sırasında fazlasıyla gerilmiştim. Yıldırım'ın gözleri üzerimdeydi.

"Benden kaçmak yerine yanıma otursaydın, bu kadar korkmazdın."

Bu beni güldürdü.

"Komik mi?" diye sorduğunda, "İronik," diye cevap verdim.

"Yanımda güvende hissetmiyor musun?"

Gülümseyen yüzü ciddileşmişti, artık duygu geçişlerini takip etmekte zorlanıyordum.

"Buna cevap vermek zor. Ben bile ne hissettiğimden emin değilim."

Onunla konuşurken jet çoktan havalanmış, pilot kemerlerimizi açabileceğimizi anons etmişti. Ben kemerimi çözene kadar Yıldırım ayağa kalkmış, ceketinden ve kravatından kurtulmuş, yakasından iki düğme açmıştı.

"İstersen uyuyabilirsin."

Sabah erken kalkmış olmama rağmen uykulu hissetmiyordum.

"Uykum yok."

"Sen bilirsin, zaten akşam bir yemek yiyeceğiz, ertesi sabah da toplantı var. Akşama kadar dinlenebilirsin."

Yüzündeki şeytani ifadeye bakılırsa bu pek öyle demek değildi.

"Neden kimse bize eşlik etmedi?"

Yerine yayılarak oturdu.

"Kim mesela?"

"Oktay Bey, Asuman Hanım ya da finanstan birileri..."

Yapmacık bir kahkaha attı.

"Sadece ön görüşme. İmza falan atmayacağız. Onlara ihtiyacım yok. Benimle yerden bu kadar yüksekte yapayalnız olduğun için mi tedirginsin?"

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?"

Koltukta benim olduğum tarafa kaydı. O kadar yakındı ki teninden yükselen sıcaklıkla ısınıyordum. Gözlerimi kısa bir an kapayıp açtım, titreyen nefesimi fark edince gülümsedi.

"Leyla'nın sana neler anlattığından bahsediyorduk."

"Siz anlatıyordunuz..."

Koluma dokundu. Sıcak eliyle dirseğimi yavaşça tutup beni kendine çevirdi. Yakın oturup yüz yüze bakmak içimde bir heyecan dalgasına neden olmuştu.

"Arabada söylediklerinin hepsi doğru. Bütün o hisleri yaşamaya ihtiyacım var. Fakat asla beni istemeyen bir insana dokunmam."

"Biliyorum. Onun istediğini yani..."

"Bunu söylemiş olması beni şaşırttı."

Eli hâlâ kolumdaydı ve başparmağı ufak hareketlerle kolumu okşuyordu.

"Benim yaptığım şeyler seni rahatsız ediyor mu?"

Birkaç saniye düşündüm ama sonra kararlı bir ses tonuyla, "Hayır," diye cevap verdim.

Kolumdaki tutuşu aniden sertleşti, beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Beni öylesine farklı öpüyordu ki sanki her şeyime sahip olmak istermiş gibiydi. Sertti ama içinde tutku da barındırıyordu. Yıldırım Bozkurt benim tüm kalelerime hükmediyordu. Öpüşüne karşılık vermekte gecikmedim, bunu yaparken boğazımın gerisinden bir ses yükselmişti. Dudaklarını benden ayırdı. Yüzü kızarmıştı ve gözleri alev alev yanıyordu.

"Bu gece senden bir şey istiyorum."

Soran gözlerle ona baktım.

"Bu gece Yıldırım ve Tutku olmak istiyorum. Sadece arzularımızın peşine düşen bir adam ve bir kadın olmak... Sana istediğini vermek ve senden istediğimi almak istiyorum."

Dudaklarını boynuma kaydırıp güçlü öpücükleriyle bütün bedenimi sarstı. Baş döndürücüydü, omuzlarına tutunmak zorunda kalacak kadar başım dönmüştü. Aniden boynumu ısırdığında çığlık attım. Kendini geri çekip yüzüme bakarak konuştu.

"Fakat yine de vahşi olacağım."

Dudaklarımı yaladım.

"Buna ihtiyacım var."

Beni onayladı.

"Benim de buna ihtiyacım var."

Beni tekrar öpmeye başladı ve bu sefer dakikalarca öptü. Artık acıyan dudaklarımın yarın ne hâlde olacağını düşünmemeye başlamıştım. Elimi korkarak pantolonundaki kabartıya doğru uzattım fakat bunu yaptığımda öpüşmeyi kesti.

"Size dokunabilir miyim?"

Elimi tutup pantolonunun üzerinden ereksiyonuna bastırdı.

"Sana... Tutku, sana... Bana dokunabilirsin. Bu gece bana dokun!"

Öyle yaptım. Ona dokundum. Pantolonunun üzerinden okşamaya başladığım anda dudaklarına yapıştım. Bu sefer bunu yapan bendim. Onu kendi isteğimle öpmüştüm. Bana karşılık verirken bedenimi geriye doğru yatırdı. Çok geçmeden koltukta sırtüstü uzanıyordum. Elbisemin eteğini kavrayıp yukarı doğru sıyırdı, çamaşırımdan hızlıca kurtuldu ve saniyeler içinde pantolonunu indirip içime girdi. Kadınlığımı o kadar şiddetli bir şekilde doldurdu ki nefesim kesildi.

"Yıl-dı-rım!"

Kesik kesik adını söylediğimde boğazıma sarıldı, diğer elinin üç parmağını ağzımın içine soktu. Parmaklarını emip, ısırırken çıkardığı seslerle sınıra gelmiştim. Kulağıma doğru eğildi.

"Şimdi benim için gel ve ben de sana otele gittiğimizde istediğin şeyi vereyim."

Geldim. Öyle yoğundu ki bir süre nefessiz kaldım. Boğazımdaki parmaklarını çekerek nefes almamı sağ-

lamaya çalıştı. Yıldırım Bozkurt'la her şey çok fazla yoğundu. Artık onunla başa çıkabileceğimden emin değildim. Bir süre sonra boşaldı. İçimden çıkıp kol tuğa uzandı ve beni de yanına çekerek sarıldı. Daha önce birlikte uyumuştuk fakat bana hiç sarılmamıştı, oysa bu gece kolları bedenime dolanmıştı. Kafamı yasladığım göğsünden kalp atışının hızlı ve keskin ritmini duyabiliyordum.

"Annem, babam ve beni bırakıp âşık olduğu adamla İtalya'ya gittiğinde altı ya da yedi yaşındaydım."

Benden konuşmamı beklememişti, o yüzden bir şey söylemedim. Anlatmasına izin verdim.

"Annem beni severdi, yani en azından ben öyle hatırlıyorum. Babam çok katı, kuralcı ve disiplinli bir adamdı. Affetmez, müsamaha göstermez, işinden ve kurallarından başka kimseyi önemsemezdi. Ben onun için krallığının gelecek hükümdarıydım. Beni bundan fazla bir şey olarak görmedi. Annem gittiğinde o kadar rahat ve umursamazdı ki... Ondan nefret etmiştim. Bana kurallar ve planlarla dolu bir hayat dayattı. Beni şekillendirdi... Kurallara uy, başarılı ol, intikam al, pes etme..."

İçim burkuldu fakat sesimi çıkarmadım. Onun psikolojisinde açılan derin izleri düşündüm.

"Evet, babam çok başarılıydı ve ben de onun sayesinde öyle oldum fakat zamanla kadınlardan nefret ettiğimi fark ettim. Annemden nefret ediyordum, babamın metreslerinden nefret ediyordum, dadılarımdan nefret ediyordum. Büyüdükçe nefretim de büyüyordu. Babamdan da nefret ediyordum ama aynı zamanda ona hayrandım. Onun gücüne hayrandım. Hayattaki tek dayanağım oydu."

Derin bir nefes aldı. Nabzı kulağımın altında belli belirsiz atıyordu.

"Babam her zaman, düşmanlarını yakınında tut ki onları kontrol edebilesin ve onlara her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu gösterebilesin, derdi. Bir zayıflık belirtisi göstermedi. Ölüm döşeğinde bile... Anneme bile şirkette hisse verdi."

Aklımdaki şeyi sorup sormama konusunda kararsız kalarak öksürdüm.

"Sor, Tutku. Bu gece ne istersen..."

"Anneni görüyor musun?"

Sert ve keskin bir şekilde,

"Hayır, beni görmek için defalarca geldi ama bunu istemiyorum. Bu benim intikamım. Ondan böyle intikam alıyorum," dedi.

"Her şeyin bir bedeli olmak zorunda mı?"

Bir saniye bile düşünmedi.

"Evet. Her şeyin bir bedeli olmak zorunda."

"Leyla, seni aldattı değil mi?"

Belimi sarmalayan kolu kasıldı ve parmaklarının baskısı arttı.

"Benimle bir daha birlikte olamayacağını, benden korktuğunu ve boşanmak istediğini söyledi. Ondan zaman istedim. Babam ölene kadar... Fakat benim onda açtığım yaraları en yakın arkadaşımla sarmaya karar verdi."

"Oktay ile..."

Sessizlikle beni onayladı.

"Leyla'dan hemen boşandım. Yıllarca bekledim ve en sonunda bana verdiği sözü tutmamanın bedelini ona ödettim."

"Peki ya Oktay? Asuman'ı elinden aldın."

Yıldırım güldü.

"Asuman asla onun elinde değildi. Asuman çıkarcı kadının teki. Oktay'la çıkarları için birlikteydi. Büyük balığı gördüğünde oltasını bana salladı, hepsi bu. Asıl intikam bu değil. Biraz daha zamanı var."

Beni gerçekten korkutuyordu. Kafamı kaldırıp ona baktım, onun gözleri de bana doğru indi.

"Onca yıl... İntikam için çok uzun bir süre değil mi?"

Elini saçımda gezdirdi.

"İntikam için geç değildir. Ben sadece onların beni yaraladığı zamanki kadar yara almalarını istedim. O an bir şey yapsam da hiçbir şey ifade etmezdi. Çünkü bekliyorlardı... Babamı gömdüğüm gün, hayatta yapayalnız kaldığım gün onları o şekilde görmeyi beklemiyordum, onların da beklemedikleri bir anda darbe yemelerini istedim."

Belki çok canı acımıştı, belki gerçekten de üzülmüştü ama o kadar sene eski karısından ve en yakın arkadaşından intikam almayı beklemek hiç sağlıklı bir dürtü değildi. Kafamı tekrar göğsüne yasladım ama artık huzursuzdum. Nefesi düzene girdi, yine de henüz uyumadığını biliyordum.

"Onu seviyor muydun?"

"Sevginin ne olduğunu bilemeyecek kadar gençtim, Tutku. Şimdi de bildiğim söylenemez aslında ama..."

Güldü ve devam etti.

"...Leyla'nın zayıf bir karakteri vardı. Bir zamanlar benim olduğum gibi, fazla duygusal, utangaç ve içine kapanıktı. Babamın bana yaptığı şekilde ben de onu güçlendirdim. Birinin bana ait olması fikrinden hoşlanıyordum. Daha önce birkaç fahişeyle birlikte olmuştum. Onları istediğim şekilde becerebiliyordum ama Leyla çok... çok masumdu. Ona cinsel bir ilgi duymadım."

Onu anlıyordum, daha açık anlatmasına gerek yoktu. Zayıf karakterli insanlara ilgi duyuyordu. Zayıflıklarının neden kaynaklandığını bulduğunda zorlayarak onları sorunlarıyla yüzleştiriyordu. Bir psikolog değildi ama yaptığı şeyler işe yaramıştı. Tek sorun, Yıldırım Bozkurt'un nerede durması gerektiğini bilmemesiydi.

"Yine de o yaşlardaki bir genç adamın hissedeceği şekilde romantik duygular hissetmiyordum. Ona dokunduğumda bedenim yanmıyor, nabzım hızlanmıyordu ya da sadece konuşuyor diye dudaklarının tadını merak etmiyordum."

Bir kez daha güldü, bu seferki dalga geçer gibiydi.

Münih'teki otelimiz bir otelden çok, yüzyıllar öncesinden kalma şatoları anımsatıyordu. Burası eskiden yaşadığım yere bir saat uzaklıktaydı ve ben bu durumdan bir hayli rahatsızdım. Eskiden arkadaşlarımla geldiğim yerdeydim ama çok yabancıydım. Garip hissettiren diğer

şeyse Yıldırım Bozkurt'un ikimiz için kocaman bir süit oda tutmuş olmasıydı. Görevli valizlerimizi odaya getirip çift kanatlı kapıyı ikimiz için açtığında şok olmuştum.

"Benim odam?"

Bunu çocuğa değil de doğrudan Yıldırım'a sormuştum. Zaten çocuk da aldığı yüklü bahşişten sonra odayı terk etmişti.

"Burası."

"Birlikte mi kalacağız?"

Kafasını hafifçe yana yatırdı. Yüzüne fazla uğramayan oyuncu bir ifadeyle beni süzüyordu.

"Sana söz verdiğim şeyleri yapabilmem için birlikte kalmamız gerek."

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Orgazm olmam için bana söylediği şeyi hatırlamak aniden vücuduma sıcak basmasına neden olmuştu.

"Yorgun musun?"

Neredeyse sabah olmak üzereydi ve ben hiç uyumamıştım. Bunu sorduğu anda esnedim.

"Uykum var."

İki elini de ceketinin altından beline koydu.

"İki yatak odası var. İstediğini seçebilirsin."

Geniş süitte salona açılan iki kapı ve ayrı bir yemek odası vardı.

Odaların kapıları yan yanaydı, gözüm kapılara kaydı. Yabancı yerlerde yalnız başıma uyumak pek hoşlandığım bir şey değildi. İtiraz etsem benimle uyur

muydu? Hayır, uyumazdı. O benim patronumdu. Ama bu gece... Bu gece bir adam ve bir kadın olmak istemişti. Kapılara doğru ilerlerken aklımdan bunlar geçiyordu. Daha sonra valizim aklıma geldi, geri dönüp kapının kenarından onu aldım. Yıldırım orta yerde dikiliyordu.

"Sizin yattığınız odayı seçebilir miyim?"

Arkası bana dönük olduğu için yüzünü görmedim. Cevap vermesi birkaç uzun saniye sürdü.

"Senin."

Gece daha bitmemişti. Dudaklarımın neden kıvrıldığını bilmiyordum ama cümlemi hemen düzeltim.

"Senin yattığın odayı seçebilir miyim?"

Soldaki kapıyı işaret etti.

"Birazdan geliyorum."

İçime dolan mutluluğu görmezden geldim. Valizimi peşimde sürükleyerek altın oymalarla süslü, krem renk kapıya ilerleyip içeri girdim.

Oda gerçekten ihtişamlıydı. Krem, altın ve kahve renkleri lüks olan her şeyle birleşmişti. Kocaman yatak, odanın tam ortasındaydı. Valizimden ipek pijama altımı ve üstümü çıkarıp giydim. Buz gibi nevresimlerin içine gömüldüm. Hava yağmurluydu ve Türkiye'ye göre oldukça soğuktu. Ayaklarım buz gibiydi. Kendimi ısıtmak için bacaklarımı karnıma doğru çektim. Yıldırım'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama çok uzun beklememe gerek kalmadı. Adımları duyulmayacak kadar sessiz olsa da varlığının odada yarattığı o elektriği hissediyordum. Bir süre fermuar ve kumaş sesleri duyuldu, birkaç dakika sonra da yatağın diğer tarafı çöktü. Gelmişti...

Bana sarılmasını falan beklemiyordum, zaten yapmadı. Yatağın diğer ucunda, benden oldukça uzaktaydı.

"Üşüyor musun? Titriyorsun..."

"Biraz."

"Isıtıcıları biraz daha açtırmamı ister misin?"

Yıldırım Bozkurt'un resepsiyonu arayıp ısıtıcıları açmalarını söyleyen görüntüsü gözümde canlandığında gülümsedim.

"Gerek yok, birazdan ısınırım. Henüz uyum sağlayamadım."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Ben farkına bile varmadan Yıldırım Bozkurt arkadan yaklaşıp bana sarıldı. Sırtım, göğsüne yaslandığında nabzım aniden hızlandı.

"Şimdi ne düşündüğünü söyle bana."

Emirlerinden vazgeçecek değildi elbette. Alt tarafı beni ısıtıyordu.

"Karanlık bir adama göre, fazla düşünceli olduğunu düşünüyorum."

Kulağıma doğru fısıldadı. Sıcak nefesiyle tenim ürperdi.

"Karanlık, yaşamın her noktasında ama aydınlığı bulmak için karanlığı kabullenmek gerekir."

25. BÖLÜM

"En kötü şey öldürmeyen acılardır."

- Franz Kafka

Sabah yataktan sıçrayarak uyandım. Sabah olduğunu aniden açılan gözlerime giren güneş ışıkları sayesinde anlamıştım. Yine bir kâbusun içindeydim. Ter içinde kalmıştım. Yıldırım benden oldukça uzakta yatıyordu, anlaşılan birisiyle yatmaya alışık değildi. Kolunun birini alnına koymuş, diğerini ise başının altına almıştı. Yatış tarzı bile fazlasıyla derli topluydu. Anında kâbusun ne olduğunu unuttum. Onu izlerken gülümsediğimi fark ettiğimde Yıldırım Bozkurt gözlerini aralamış, bana bakıyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi anında sildim fakat yanaklarımda o utangaç kırmızılığın oluştuğundan emindim.

"Günaydın," diyerek kalkmaya çalıştım ama Yıldırım sertçe bileğimi kavradı, kalkmamı engelledi.

"Sürekli kâbus gördün, biraz daha yat."

Onun da fark etmesinden dolayı çekinerek kafamı önüme eğdim ve karmakarışık olmuş saçlarımın ardına gizlendim. Saçlarımı çekip yüzümü açığa çıkardı.

"Eğer seni korkutan ve üzen o şeylerle savaşmazsan kâbusların esiri olursun."

"Nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sanırım burada olmamdan dolayı bu kadar gerginim. Burası eskiden yaşadığım yere oldukça yakın."

Yeni uyandığını belli eden hırıltılı sesini bir kez daha duydum, bu sefer daha sert ve daha ikna ediciydi.

"Kaçarak bir yere varamazsın. Yüzleş ve savaş."

Komodine uzanıp kol saatine baktı.

"Birazdan kahvaltı gelir."

Her şeyi önceden planlamış olmalıydı. Sonuçta Yıldırım Bozkurt'un bir saniyesi bile kıymetliydi.

"Duşa giriyorum, kahvaltı gelene kadar dinlen."

Bana cevap şansı vermeden yataktan kalkıp banyoya yürüdü. Üstü çıplaktı ve lacivert pijama altı içinde normal görünüyordu.

Takım elbisenin ulaşılmazlığı, pijama ve çıplaklığın ulaşılabilirliğiyle yer değiştirmişti. Ona dokunmak istiyordum. Âdet dönemim yakındı ve bedenimde yükselen ateşi ona yoruyordum. Bacaklarımın arası Yıldırım Bozkurt'un banyoda olduğu düşüncesiyle ıslanmıştı. Bacaklarımı birbirine bastırıp bu yangına son vermeye çalıştım ama geçmiyordu. Sırtımdan aşağıya inen ter damlacıkları ve hızlanan nefesimle ne yapacağımı düşünürken kendime dokunmaya karar verdim. Elimi yavaşça ve ürkek bir şekilde pijamamdan içeri kaydırıp yumuşak kadınlığımdan aşağıya klitorisime indim.

O kadar ıslaktım ki ilk dokunuşu zorlanmadan klitorisime denk getirebilmiştim. Duştan yükselen suyun davetkâr sesiyle inledim. Hayır, dayanamayacaktım. Şehvetin beni yönlendirmesine izin vererek yataktan çıktım. Pijamalarımı çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. İç çamaşırımı da çıkardığımda tamamen çıplaktım. Meme uçlarım arzudan kabarmış, klitorisim boşalma ihtiyacıyla şişmişti. Banyonun açık kapısından içeri girdim.

Yıldırım cam bölmeli duş kabinindeydi. Yüzü kapıya doğru dönüktü ve üzerinden akan su dünyanın en erotik görüntüsü olabilirdi. Gözleri açıktı, doğruca kapıya doğru bakıyordu. Beni bekliyordu, geleceğimi biliyordu... Yutkunarak ona doğru yürüdüm. Cam kapıyı açarak yüzüne baktım. Bir an bile düşünmedim, kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Dudaklarımı, dudaklarının üzerinde gezdirirken bana karşılık vermedi ama beni engellemedi de. Çıplak göğsümü, göğsüne yasladığımda boğazından bir hırıltı kurtuldu ve o anda öpüşüme karşılık vererek beni suyun altına çekti.

"Kendini bana vermek için mi geldin?"

Dudaklarımı ondan ayırdığımda titredim.

"Evet, efendim."

Ellerini omuzlarıma koyarak, "Seni dizlerinin üzerinde görmek istiyorum, dizlerinin üzerinde ve aletim ağzındayken," dediğinde dudaklarımdan titrek bir soluk kaçtı.

Omuzlarıma hafifçe bastırdığında önünde diz çöktüm. Üstümüze akan ılık su ve yaşadığım şehvet açlığı

yüzünden titriyordum. Erkekliği yarı kalkıktı ve süzülen sular ucundan aşağıya damlıyordu. Kadifemsi dokusunu elimle destekleyerek ağzıma yönlendirdim. Ağzımın içine almadan önce dolgun ve ağrılı dudaklarımı üzerinde gezdirdim. Yıldırım Bozkurt'un vahşi öpüşmelerinden dolayı berelenmiş dudaklarım aletinin yumuşak dokusuyla sızladı. Tatlı ve acı hisle inledim. Yıldırım ellerini ıslanan saçlarıma geçirdi.

"Seni dizime yatırıp pataklamak istiyorum. Uslu bir kız ol ve ağzını aç."

Bu vaadi hoşuma gitmişti. Bir kez daha inleyip bundan hoşlanacağımı ona gösterdim. Saçlarımı kavrayıp biraz daha kendine bastırdı.

"Tutku, aç ağzını..."

Ses tonundaki değişim dengemi şaşırtmıştı. Emreder gibi değil de yalvarır gibiydi. Ağzımı araladım ve onu yavaşça ağzımın içine aldım.

Penisi buna tepki vererek ağzımın içinde emdikçe büyümeye başladı. Onu yalarken çıkan sesler zevkten kıvranmama neden oluyordu. Penisini dişlerimle hafifçe sıyırdığımda inleyerek küfretti. Onun o yıkılmaz duvarlarının ardını görebiliyor, o sarsılmaz otoritesini sorgulayabiliyordum. Dizlerimin üzerindeydim ama kontrol bendeydi. Bu açıklanamaz bir şeydi, bundan delicesine hoşlanıyordum. Ağzımın içinde gidip geldikçe ve inledikçe içimde uyanan güce teslim oldum. Daha çok, daha hızlı, daha sert emdim ve sonunda sıcak sıvısıyla doldum. Her yudumunu içmeme izin verdi. Yerden kalkmadan kafamı kaldırıp ona baktım. Tepesinden akan suyun altında çok güzel görünüyordu.

"Yıkan ve içeri gel."

Duştan çıkarak beni yalnız bıraktı.

Yıkanmam bittikten sonra giyinmeden bornozla içeri girdim. Yıldırım takım elbisesinin içinde, yemek odasına hazırlanmış kahvaltı masasının başında gazete okuyordu. Bir an giyinmediğim için kötü hissettim, bakışlarını bana doğrultunca onaylamaz bir şekilde kaşlarını çattı.

"Şey, ben giyinsem..."

Gazeteyi elinden bırakmadan, "Hayır, giyinme. Bornozu çıkar," dedi. Şaşkın şaşkın ona baktığımda sert bir sesle, "Ne duruyorsun? Çıkar bornozunu," diye hırladı.

Korkuyla sıçrayarak dediğini yapmak üzere harekete çektim. Bornozun kuşağını gevşetip çıkardım ve en yakındaki koltuğun üzerine bıraktım. Karşısında çırılçıplaktım, beni daha önce defalarca böyle görmüştü ama yine de utanıyordum. O kol düğmelerine kadar giyinik bir şekilde kahvaltı masasının başında beni incelerken daha beter utanıyordum. Bana hemen yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Şimdi buraya otur da birlikte kahvaltı yapalım."

Şaşkınlıkla, "Çıplak mı?" diye sordum.

Buna karşılık sadece güldü.

"Başka seçeneğin var mı?"

Yutkundum. Sanırım yoktu. Yanındaki sandalyeye usulca iliştim. Tabağım benim için hazırlanmıştı. Yıldırım Bozkurt her şeyi önceden düşünmüş ve planlamıştı.

Bana bakmadan, "Şimdi yemeğini yiyebilirsin, sanırım biraz enerjiye ihtiyacın olacak," dedi.

Ben öksürmeye başladığımda bir bardak su uzattı.

"İşi kastetmiştim ama diğer şeyi de yapacağız."

Diğer şey... Çok cüretkâr ve tehlikeli bir ifadeydi. Çırılçıplak bir şekilde kahvaltımı yaparken bir süre sonra buna alıştım ya da düşünmemeye başladım. Doyduğuma karar verdiğimde Yıldırım Bozkurt hafifçe öksürdü.

"Kahvaltın bittiyse benim için salona git. Halının üzerine diz çök ve bekle..."

Fısıldadığı kelimeler sanki en büyük günah gibi korkutucu ama aynı zamanda en arzulu rüyalar gibi iç gıcıklayıcıydı. Yerimden kalkarak salona yürüdüm. Arkamdan beni izleyen gözlerini hissedebiliyordum.

Klasik mobilyaların tam ortasında yer alan İran halısı yumuşak ve davetkâr görünüyordu. Halının tam ortasında dizlerimin üzerine çökerek beklemeye başladım. Yüzüm odayı kaplayan pencerelere dönüktü. Yıldırım'ın odanın içindeki hareketlerini, içeri girip çıkışını duyabiliyordum ama kafamı çevirip ona bakmıyordum. Dakikalar sonra arkamda duran bedeninin yarattığı o titremeyi hissettim. Bana dokunması için ölüyordum ve sadece bunun düşüncesiyle bile ıslanmıştım.

"Boşalmak mı istiyorsun?"

Titrek sesimle, "Evet," diye yanıtladım onu.

Eliyle saçlarımı tek omzumda toplarken bana bilerek dokundu. Serçe parmağındaki yüzüğün sertliğini hissettirdi.

"Bende boşalmanı istiyorum ama her şeyden çok itaat etmeni istiyorum. Burada olduğumuz süre boyunca, güçlü olacaksın. Güçlü, baskın ve otoriter. Bunun için bana itaat edecek misin?"

Bu zordu, çok zor.

"Efendim..."

"Tutku, senden rol yapmanı istiyorum. Dizlerinin üzerine çök ve aletimi em dediğimde bunu sorgusuz yapıyorsan eğer... Güçlü ol dediğim de güçlü olabilirsin."

"Bunu neden istiyorsunuz?"

Onu görmem için önüme geçti. Bedeni, takım elbisesi ve pahalı deri ayakkabılarının üzerinde bir kule gibi yükseliyordu. Kafamı kaldırıp yüzüne bakarken ağlama istediğim açığa çıkmış, beni zorluyordu.

"Potansiyelini biliyorum. Seni ben kontrol ediyorum, Tutku... Seni ben var ettim... İstediğin zaman nasıl hırçın ve ele avuca sığmaz bir asistan olduğunu biliyorum. Kendin için değilse bile benim için bu akşamki yemekte ve yarınki toplantıda güçlü olmanı istiyorum."

Onu sorgulamadım. Asistanı olarak güçlü olmamı istemesini anlıyordum. Bu doğruydu, ben onu temsil ediyordum. Yıldırım Bozkurt gibi bir adamın yanında silik görünmek istemezdim.

"Sizi mahcup etmeyeceğim."

Onaylar bir tavırla çenesini aşağı doğru eğdi. Eli kemerine uzandığında heyecanlanmıştım.

"Bunu bana vermeden önce... birkaç ufak ayrıntı var."

Meraklı gözlerle onu süzdüm. Tekrar arkama geçti. Yanıma eğildiğinde elinde metal bir kelepçe tutuyordu.

"Hareketlerini biraz kısıtlamak istiyorum."

Gözlerimdeki onaylamayı gördükten sonra metal kelepçeyi halının üzerinde duran bileklerime geçirdi.

Utanmaz ve ahlaksızca olduğunu biliyordum ama bunlardan daha önce kullanmıştım. Yabancı değillerdi. Bank pozisyonunda dizlerimin ve ellerimin üzerindeydim. Görüntüm muhtemelen acınasıydı ama Yıldırım şimdiden nefes nefese kalmıştı. Kravatına asılıp boynundan çıkardı. Kravatını ağzımı bağlamak için kullanırken daha da heyecanlandım.

"Çığlık atacaksın, sana çığlık attıracağım."

Bundan emindim. Hatta şimdi bile bunu yapabilirdim. Ağzımdaki kumaş parçasının ardından boğuk bir mırıltı çıkardım.

"Buraya birkaç kırbaç getirdim. Denemek istiyorum."

Deneyecekti elbette... Sessiz kaldım ama hevesli olduğumu biliyordu. Kafamı hafifçe ona çevirdim.

Ceketini büyük bir titizlikle çıkarıp koltuğa bıraktı. Kol düğmelerini sehpanın üzerine koydu ve beyaz gömleğinin kollarını kıvırdı. Vahşi görünüyordu. Suratı kızarmıştı ve saçından kurtulan dalgalı bir tel öbeği geniş alnına düşmüştü. Elinde oldukça ince bir kamçı vardı. Acıtacaktı, acıtacaktı ve geride izler bırakacaktı. Tam da istediğim gibi... Gözlerimin içine bakarak benden bir kez daha onaylama aldı. En ufak bir korku hissetmiyordum, tek hissettiğim yoğun, çok yoğun bir ihtiyaçtı.

Ve bana vurdu, acımasızca... İnce kamçının ilk darbesi belime geldi ve ben kendimi yukarı doğru kaldırarak acının vücudumda dağılmasını sağladım. İçim titredi ve adrenalinle doldum. Bu muazzam zevki anlatacak başka sözcük gelmiyordu aklıma. Kravat çığlıklarımı boğmuştu. Yıldırım iki güçlü darbenin birini sırtıma, birini popoma indirdiğinde daha güçlü haykırdım.

"İşte istediğim bu. Karşımda çaresiz ve muhtaç olman." Popoma bir kez daha vurdu. "Bana muhtaç olman..."

Artık darbeleri nereye vurduğunu takip edemiyordum. Bütün bedenime yayılan güçlü acı saniyeler içinde tatlı bir sızıya dönüşüyordu.

"İstediğin ne diye sormuştun bana? Benden ne istiyorsun demiştin?" Sesi ve nefesi tekliyordu. "Kurallarıma uy." Bir darbe. "Limitlerini zorlamama izin ver." Bir darbe. "Bana güven." Bir darbe daha. "Kendini tamamen benim merhametime bırak."

Son darbe güçlüydü. Gözlerimden akan yaşlarla ona döndüm. Ağlamamın sebebi rahatlıyor olmamdı. Alnı ve boynu boncuk boncuk terlemişti. Koluyla terini sildi.

"Seni şekillendirmek, şekillendirdiğim her parçaya sahip olmak istiyorum."

Onu anlıyordum. Babasının katı kurallarıyla yetişmişti. Her durumda güçlü olmalıydı. Kontrol, güç için şarttı. Onu anlıyordum. Kurallar önemliydi çünkü Yıldırım Bozkurt o kurallarla vardı. Onu anlıyordum. Kendimi ona bırakmamı istiyordu çünkü böylece

hata yapamazdım. Yıldırım Bozkurt hata yapmama izin vermezdi. Bir şeyi daha anlıyordum. Yıldırım Bozkurt insanları etrafından kaçırsa da aslında yalnız kalmaktan korkuyordu. Tıpkı benim gibi...

Elindeki kamçıyı yere attı. Yüzünde gezinen şey neydi? Öfke mi? Şehvet mi? Belki de her ikisiydi. Pantolonunun fermuarını açtı. Erkekliği arzuyla dolmuş ve şişmişti. Arkama geçerek erkekliğini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Deliği önce eliyle keşfetti. Islak ve ihtiyaç doluydum.

"Belki de çoktan sahibim!"

Penisinin genişlemiş başını kadınlığıma dayayıp içeri girmeden önce söylediği şey buydu. Boğazından yükselen hırıltılarının sesi, kendini içeri ittikçe çıkan sese karışıyordu. Uzanıp kravatın kafamın arkasındaki bağını çözdü. Kravat tükürüklerim ve gözyaşlarımla ıslanmıştı.

"Adımı söyle!"

"Yıldırım!"

Çığlık atarak adını haykırdım. Belki o istediği içindi, belki de ben istediğim için.

"Senin sahibin benim. Sana sahibim! Adımı söyle, Tutku!"

İnleyerek kafamı geriye attım. Saçlarımı tutarak eline doladı. İçime giriş çıkışları sert ve acımasızdı.

"Yıldırım! Lütfen."

"Ne lütfen?"

"İzin ver!"

İhtiyaçla dolan bedenimin rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Tutku, iste benden. İste!"

Güçlü bir şekilde bir kez daha haykırdım. Çok yakındım. Parmak uçlarım orgazmın gizemli dünyasının kapısına dokunuyordu.

"Yıldırım, boşalmama izin ver. Rahatlamalıyım."

Üzerime doğru iyice eğildi. Erkekliği, erbezlerine kadar içime gömülmüştü. Omzumu güçlü bir şekilde ısırdı. Gömleği haşlanmış sırtıma sürtünüyor, acımı besliyordu. O an kendimi bıraktım. Yüksek bir yerden sırtüstü atlamak gibi. Rahatlatıcı ve nefes kesici. Birkaç derin darbenin ardından aleti içimde kasılmaya, titremeye ve beni tekrar uyararak sıcak sıvısını boşaltmaya başladı.

Üzerimden devrilip beni de yanına çektiğinde soluklarımız hızlı hızlıydı. Yıldırım sırtını koltuklardan birine yaslamıştı. Gömleğinin açık düğmeleri ve pantolonunun açık fermuarından görünen aletiyle tamamen dağınık bir hâldeydi. Ben ise çırılçıplaktım. Kafamı fazla samimi bir şekilde göğsüne yaslamış, derin nefes ritmine eşlik ediyordum. Metal kelepçeler hâlâ bileklerimdeydi. Geride ufak sıyrıkları kalmıştı. Sırtım ve kalçalarımın ne durumda olduğunu bilmiyordum. Merakla kafamı kalçama doğru çevirip bakmaya çalıştım. Birkaç kırmızı iz, ince kesikler gibi görünüyordu.

"Yara izleri geçmişin gerçekliğini hatırlatır ve unutmamanı sağlar."

Boğuk sesiyle söylediği şey üzerine kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Neyi unutmama mı?"

"Sana kimin acı çektirdiğini, kimin hasar bıraktığını, düşmanlarını..."

Bunu kendi için söylemediğinden emindim. Artık onun konuştuğu dili anlayabiliyordum.

"Unutmuyorum ama unutmak istiyorum."

Bir saniyelik duraksamanın ardından devam ettim.

"Belki de yara izlerini bu yüzden seviyorum. Anılardan daha hızlı geçtikleri için..."

"Unutmak mı istiyorsun yani? İstediğin bu mu? Silmek, atmak ve olmamış gibi yapmak mı?"

Bakışlarımı ondan kaçırmadım.

"İstediğim tam olarak bu. Hiç hatırlamamak, kaybolmasını sağlamak. Her şeyin, herkesin." İnanmıyormuş gibi suratıma baktı.

"Onlara her şeyin bedelini ödetebilme şansın olsa. Tüm yaptıklarını?"

"Hayır, asla! İstemezdim. Bu... Bu, sadece her şeyi tekrar hatırlamamı, tekrar yüzleşmemi ve tekrar yaralanmamı sağlar. İntikam doğru bir dürtü değil. Olanlarla... Onlarla tekrar yüzleşemem. Ben... Ben..."

Bir anda gözlerime dolan yaşlarla yerimden doğruldum. Yıldırım ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Senin ağlamanı gerektirecek bir şey yok, Tutku. Onlarla yüzleşmeli ve yaptıkları şeyler için pişman etmelisin."

Hızla kafamı iki yana salladım. Gözyaşlarım çılgınca gözlerimden süzülüyor, yanaklarıma ve boynuma iniyordu.

Hızla doğrulup kelepçelerimi açtı ve bileklerimi avuçlarıyla sıkıp ona bakmamı sağladı.

"Hayır, anlamıyorsunuz."

Hıçkırıklarımın geçmesini bekledikten sonra kafamı utançla yere eğdim.

"Bailey, beni taciz ederken bundan asla zevk almadım. Fakat... bana vurduğunda... Ben... Ben... bundan hoşlandım. Bana vurdukça, cinsel olarak uyarıldığımı fark ettim. Bu, beni çok utandırıyor. Anlıyor musun? O, bunu biliyor. Benim ne kadar hasta bir kız olduğumu biliyordu. Belki de, belki de onu cesaretlendiren bendim."

Yıldırım'ın öfkesi aniden arttı, ayağa fırlayıp pantolonunun fermuarını kapattı. Yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Belki de artık o da bendeki hastalığın farkındaydı. Ağlayarak konuşmaya devam ettim.

"Evden ayrıldıktan sonra kötü şeyler yaptım. Çok kötü şeyler... Birkaç kulübe gidip acıdan zevk alan insanlarla takıldım. O kadar çok içki içiyordum ki sabahları berbat yerlerde uyanıyordum. Alkol zehirlenmesinden ölmek üzereyken bulundum. Tedavi gördüm, sonra Alarick ile tanıştım."

Yıldırım dişlerini sıkmış beni dinliyordu.

"İlişkimiz ciddileştiği zaman ona güvendim ve her şeyi anlattım." Kısa bir nefes aldıktan sonra, "Benden nefret etti. Benden iğreniyordu. Hepsinin benim hatam olduğunu ve benim hasta olduğumu söylüyordu," diye sözlerimi tamamladım.

Yıldırım öfkeyle dirseklerimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Ayaklarım gerçek anlamda yerden kesilmişti.

Öfkeden kıpkırmızı olan yüzü, irileşmiş göz bebekleri ve sıkılmış çenesiyle karşı karşıyaydım.

"Kes sesini!" Göz bebekleri mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. "Sesini kes! Bir daha sakın! Sakın böyle şeyler saçmalamaya kalkma. Bunu düşünmeni bile yasaklıyorum."

Beni bir kez daha güçlü bir şekilde sarstı.

"Anladın mı? Senin suçun yoktu. Sen istismar ediliyordun. Hiçbir şey senin elinde değildi. Küçük bir çocuktun, Tutku. Ne olduğundan bile haberin yoktu. O orospu çocuğundan intikam almanı istemiyorum. Onu kendi ellerimle öldürmek istiyorum."

Ben sözlerinin etkisiyle şok olmuşken bedenimi bedenine yasladı.

"Diğer piç kurusuna gelince, seni hak etmeyecek kadar boktu. Senin ne istediğini anlayamadı çünkü seni hak etmiyordu. Sikini senden çıkarıp kardeşine sokacak kadar şerefsizdi. Senin suçun yok. Hiçbir suçun yok, Tutku."

"Hayatındaki bokluklar yüzünden kendini cezalandıramazsın. Bunu yapamazsın."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırmadan önce son söylediği buydu. Beni vahşice öperken kollarında ağlamanın ne kadar harika bir şey olduğunu fark ettim.

Akşam E.S. firması tarafından bir yemeğe davetliydik. Neredeyse o saate kadar Yıldırım bana defalarca sahip olmuştu. Bedenimin her yerine hükmederken

bana bir şeyler anlatmaya, beni ikna etmeye çalışmıştı. Banyodan çıktığımda yatağımın üzerinde bana ait olmayan bir elbise, ayakkabı ve takılar durduğunu gördüm.

Siyah elbise oldukça şık ve feminendi. Bantlı sandaletlere o anda âşık olmuştum. Ben kıyafetleri incelerken Yıldırım'ın kapıda durduğunu fark ettim. Üzerine oturan siyah takım elbisesi içinde bana bakıyordu.

"Onları giy."

"Kıyafet getirmiştim. Teşekkür ederim."

Gülümsemeye yakın bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

"Üzerinde benim aldığım şeyler olması hoşuma gidiyor."

Fikrimi söylemeden önce gülümsedim.

"Her şeyin kontrolünüz altında olmasını istiyorsunuz."

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, değil."

Onun beni kontrol etmesi güçlü hissettiriyordu. Kararları o aldığı zaman yanlış yapmaktan korkmuyordum.

"Giyin de gidelim. Biliyorsun, ben asla geç kalmam."

Biliyordum.

Elbise bütün bedenimi sarıyordu. Dizlerimin biraz altında biten eteğinin arkasını kışkırtıcı bir yırtmaç süslüyordu. Sandaletlerin üzerinde yükselen bedenim seksiydi. Saçlarımı omuzlarımdan aşağıya salmış

ve Yıldırım'ın aldığı pırlanta takıları takmıştım. İki bileklik ve bir saat olması düşüncesinin göstergesiydi.

Otelin önünden bizi alan limuzinle kısa bir gezinti yaparak lüks bir restoranın özel bölümüne geldik. Tam zamanıydı. E.S.'nin yönetim kurulu tam kadro toplanmış, garsonların içki servisi yapmasını bekliyorlardı. Dört adam ve iki kadın vardı. Adamlardan biri yat gezintisi sırasında benimle *"Fazlasıyla!"* ilgilenen yöneticiydi. Yıldırım elini belime sarmış, herkesle tek tek tanışırken sanki gerçek bir çiftmişiz gibi benden ayrılmamıştı. Yemekte yanımda oturmuştu. İş hakkında sohbet ederken onu izlemekten kendimi alamıyordum. Almanca konuşması çok mu seksiydi? Suyumdan bir yudum aldım. Benimle konuşmaya çalışan yöneticilere odaklanmaya çalışıyordum.

Firmanın yapışkan yöneticisi Adolf tam karşımda oturuyordu, bu yüzden onunla sohbet etmemek imkânsızdı. Adamın işle ilgili olmayan sohbetini sürdürmek için çabalarken, Yıldırım da diğer yanında oturan yönetim kurulu başkanıyla konuşuyordu. Kendini konuşmaya kaptırmış gibi görünüyordu, bu yüzden eli masanın altından bacağımı okşamaya başladığında şaşkınlıkla soludum. Kafamı çevirmeden ona baktım ama tamamen ifadesizdi. Eli elbisemde derinlere girerek dantel çamaşırıma ulaştığında yerimde kıpırdandım. Adolf ısrarla konuşmaya devam ediyordu. Bir ara dikkatleri dağıldığında Yıldırım bana doğru uzandı.

"Zorluklar karşısında ifadeni bozmamayı öğrenmelisin. Kıpkırmızı ve soluk soluğasın ki elim daha içinde bile değil. Şimdi senden kontrollü olmanı ve

aşağıda ne yaptığımı kimseye belli etmemeni istiyorum."

Gülümsemek için çabalayarak, "Bu bir test mi?" diye sordum.

Elini çamaşırımın içine soktu. İstekli kadınlığım bu ilgiyle su salıvermişti bile...

"Öyle de denebilir. Stres ve zorluk altındayken konsantrasyonunun nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Parmakları klitorisimin üzerinde gezindiğinde kolunu tuttum.

"Lütfen."

Beni dinlemedi bile. İnsanlarla konuşmaya dönmüştü. Bu şekilde kuşatılmışken gelen soruları yanıtlamak güçtü elbette ama iyi idare ediyordum. Parmakları beni ufak ufak okşuyor, sınırlarımda geziniyordu.

E.S.'nin yönetim kurulu başkanı bana bir soru yönelttiğinde Yıldırım elini çekti. Adama işle ilgili detaylardan bahsederken Yıldırım beni gururla izliyordu. Tıpkı eserini izleyen bir sanatçı gibiydi. Kendimi gerçek manada güçle kuşatılmış gibi hissediyordum.

"Yarınki toplantıda detayları konuşuruz. Sözleşmenizi inceleriz ama imza atmak için bir heyetle gelmem gerekiyor. O zaman detaylı konuşabiliriz."

Yıldırım bunları adama söylerken adam kibarca kafasını salladı.

"Elbette, avukatlarım şartları detaylı olarak yarın bildireceklerdir."

Yaşlı adam bana kibarca gülümsedi.

"Yarın sizi ve Tutku Hanım'ı alması için araç göndereceğim."

Gülümsemesine karşılık verdim. Yıldırım adama teşekkür etti.

"Yarın avukatlarınızı zorlamak için sabırsızlanıyorum."

Adamın kahkahası, Yıldırım'ın şeytani ses tonunu bölmüştü. Anlaşılan Yıldırım Bozkurt'un planları vardı. Bu gülüşü, gücü her zaman elinde tuttuğunun göstergesiydi. Yarın zorlu geçecekti.

26. BÖLÜM

"Acılarınızın yerini göstermeyin. Sarmayacaklar, sizi nuracakları yeri öğrenmiş olacaklar."

-T. S. Eliot

Otele döndüğümüzde kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. Başarma ihtimali bile insana kendini iyi hissettiriyordu. Yıldırım ceketini çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. Balkona çıkmadan önce sigara tablasını ve çakmağını aldı. Bana bir şey söylememişti. Onun peşinden gitmeli miydim? Yoksa yalnız mı bırakmalıydım?

Onu yalnız bırakmaya karar vererek, üstümü değiştirmeden önce çantamdan telefonu çıkarıp mesajlarımı okumak için yemek masasındaki sandalyeye oturdum. Işığı açmamış, karanlığa sığınmıştım. Koray nasıl olduğumu soran iki mesaj göndermiş, on dakika kadar önce de beni merak ettiğini yazmıştı. Ona toplantıda olduğumu ve iyi olduğumu yazıp gönder tuşuna bastığımda bedenimde ani bir elektrik akımı hissettim. Yıldırım Bozkurt buradaydı. Arkama dönüp bakmama gerek yoktu. Biliyordum.

"Bu akşamı iyi idare ettin."

Ondan takdire benzeyen bir şey duymanın mutluluğuyla kafamı çevirdim. Telefonumu masaya bırakmıştım.

"Teşekkür ederim. Ben... Şey... Yarın için biraz gerginim ama hazırlıklıyım."

Yüzü gölgede kalıyordu, gördüğüm tek şey bedeninin muhteşem duruşuydu.

"Öyle olmak zorundasın. Merak etme, her şey daha iyi olacak." Bu beni gülümsetti. "Başaracağını biliyorum."

Bana doğru yürürken elleri pantolonunun ceplerindeydi. Beyaz gömleğiyle bedeni etkileyici görünüyordu. Az önce ellerini saçlarından geçirmişti. Onu istiyordum, onu yine istiyordum. Bedenimin bu isteği karşısında yapacak bir şeyim yoktu. Tam yanımda durduğunda bana elini uzattı.

"Ayağa kalk."

Eline uzanarak yerimden kalktım. Topuklu sandaletlerim hâlâ ayağımdaydı, böylece yüzüne doğrudan bakabiliyordum. Kafamı ağrıyana kadar kaldırmak zorunda değildim. Karanlıkta bile Yıldırım Bozkurt'un gözleri gümüş bir hançer gibi ışıldıyordu.

"Bu gece ve yarın sabah ayaklarının üzerinde duracaksın. Güçlü bir şekilde... Güçlü ve yenilmez bir şekilde. Dizlerinin üzerine sadece söylediğimde çökeceksin. Sadece benim için..."

Dudaklarımı yalayarak nemlendirdim ve gerçekten de nefes almakta zorlandığımı fark ettim. Aklımda pek çok soru vardı, hepsi neden diye başlıyordu ve ben hiçbirini sormak istemiyordum.

"Bu akşam yemekte başladığım şeyin devamını getirmemi ister misin?"

Çenemi tutmuş, yüzümü kendine yaklaştırmıştı. Sesimin fısıltılı bir şekilde çıkacağını düşünüyordum ama öyle olmadı.

Güçlü bir şekilde "Evet," dedim.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni masaya itti. Kalçam masaya yaslanmıştı. Belime sarılarak beni masanın üzerine oturtması çok kolay oldu.

"Sanırım bu gece uslu bir kız olduğun için seni ödüllendirmeliyim."

Karanlıkta bile yüzünde gezinen çapkın ifadeyi seçebiliyordum.

Ellerini eteğimin altına kaydırıp çamaşırımın lastiğini kavradı ve aşağıya indirip çıkardı. Ani serinlik bacaklarımın arasındaki çıplak eti okşamıştı. Yıldırım ellerini bacaklarımda gezdirdi. Eteğimi karnımın üzerinde toplayarak bacaklarımı iyice açtı. Elleri baldırlarımdan, diz kapağımın iç kısmına ve daha yukarı kaydı.

Uyluklarımın iç kısımlarındaki kesikleri elleriyle hissetti. Gözlerimi kapadım. Bacaklarımın o kısmını uzun zamandır kesiyordum, yaralar iyileştikçe yenisini yapıyordum ve böylece o bölgede asla geçmeyecek izlerim oluşmuştu. Alarick onları ilk gördüğünde açıklamakta zorlanmıştım. O da anlamamıştı. Tek gördüğü benim nasıl hastalıklı olduğumdu ama Yıldırım onları okşarken derin derin soluyordu. Onları daha önce görmüş, yalamış, ısırmış ve dokunmuştu

ama bu sefer keşfediyordu. Bütün kesik izlerini p
maklarıyla hissediyordu.

"Yaralarına dokunduğumda geriliyorsun, yapı
bunu."

"Onlar çirkin..." diye mırıldandım.

Yıldırım bir homurtuyla karşılık verdi.

"Hayır, değiller. Onlar senin savaş yaraların. O
lardan asla utanma."

İnleyerek kendimi ona teslim ettim. Hızla kemeri
açıp pantolonun fermuarını çözdüğünü duydum
Bacaklarımı omuzlarına yerleştirip içime gömülmede
önce yüzüne baktım. Sert hatları çözülmüştü. İçim
yaptığı vuruşlar acımasızdı.

"Tutku!"

Soluk soluğa adımı haykırmış olması beni sınır
taşımıştı. Ses tonu çok güzeldi. Hâlâ bu kadar kiba
bir ses tonu ve konuşma tarzı olmasına şaşırıyordum
En kaba, en sert sözleri bile çok nazikçe söylüyordu
Sert vuruşlarına devam ederken elleri kalçalarımı kav
ramış, masayla olan temasımı kesmişti. Beni o yön
lendiriyordu. Parmakları yumuşak etime acı verecek
şekilde batıyordu.

"Daha sert olmak istiyorum."

Bir anda içimden çıktı ve feryat etmeme neden
oldu. Beni hızlı bir hamleyle masadan indirip arkama
döndürdü. "Uzan masaya." Karnımı ve göğsümü ma
saya yaslayarak uzandım. "Kollarını da uzat."

Onu dinledim ve kollarımı öne doğru uzattım. El
bisemin eteği bacaklarıma dökülmüştü. Yıldırım

kumaşı tekrar yukarı doğru kaldırdı. Çıplak kalçam önündeydi. Ne yapacağını anlamıştım. Tam tahmin ettiğim gibi çıplak etime çarpan tokadıyla haykırdım. Kalça yanaklarım ısınana kadar art arda defalarca vurdu. Ter içinde kalmıştım. Nihayet içime gömüldü. Hızlı ve sert hamlelerle erkekliğini içime gömerken kalçalarımı kızartmaktan da çekinmiyordu. Tutturduğu ritim beni delirtmişti.

"Yıldırım! Daha sert. Lütfen..."

İsmini söylerken güçlenen sesim lütfen diyene kadar oldukça incelmiş ve bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Kahretsin!"

Daha da hızlandı. Kalçama inen tokatlar sabahtan kalma yaralarıma çarpıyor, keskin ve yakıcı bir acı yaşamama neden oluyordu.

Ve geldim... Orgazm o kadar güçlüydü ki çığlıklarımı bastıramıyordum. Ayakkabılarımın içindeki parmaklarım bile kasılırken bedenimde müthiş bir sıcaklık peyda olmuştu. Kanımın vücudumdaki akışı kulaklarımda uğuldayacak kadar hızlanmıştı. Küfürlerini duyuyordum, penisinin içimde kasılışını hissediyordum ama tepki veremiyordum. Saniyeler sonra içime akan sıcak sıvısıyla doldum, gevşedim. Derin bir soluk aldım. Yıldırım içimden çıkarak beni masadan kaldırdı. Yüzüne bakmam için çevirdi.

"Bir daha beni cesaretlendirme."

Duraksadım ve kaşlarımı çattım.

"Be-ben mi?"

"Evet, sen. Kontrolsüz olduğum anlarda beni bu şekilde cesaretlendirirsen kendimi kaybedebilirim."

"Siz asla kendinizi kaybetmezsiniz."

"Sen!" diyerek beni düzeltti.

"Sen asla kendini kaybetmezsin."

Bu söylediğime kahkaha attı ama daha çok kötü adam kahkahası gibiydi. "Emin ol, kaybederim. Özellikle yakın zamanda başıma daha sık geliyor."

Gülümsedim.

"Sorun değil."

"Ama olabilir. Zevk ve acı, gaddarlık ile sadistlik arasında çok ince bir çizgi var. Ben asla o çizgiyi aşmam. Amacım sana kalıcı zarar vermek falan değil. Zevk alıyorsun, biliyorum, ben de alıyorum fakat sınırlarımız olmalı."

Dişlerini göstererek samimi bir şekilde gülümsediğinde ona bakmaktan ve bu ânı hafızamda önemli bir noktaya kazımaktan geri durmadım.

"Uslu bir kız olacak mısın?"

"Evet."

"Evet?"

"Evet, efendim."

"Güzel..."

Elini yanağımda gezdirdi, dokunuşu çok samimiydi.

"Aramızda belirli bir samimiyet var. Bunun olmasını istemezdim. Olmaması için çabaladım ama sana kendimi açtığım anda sınırı aştık. Ne zaman hangi role bürünmen gerektiğini anlıyor musun?"

Anlıyordum. İşin içinde emirler ve iş varsa mesafeli olacaktım. Samimi olmam gereken anlar çok azdı ama bu anlardan da hoşlanmıştım.

"Anlıyorum."

"Yorucu bir gündü. Dinlen."

"Siz... Şey yani sen?"

"Ben biraz çalışacağım."

Sabah yalnız uyandım ama gece bir ara Yıldırım'ın yanıma yattığını hatırlıyordum. Benimle uyumuş ama sabah çok erken bir saatte kalkmıştı. Duşa girip giyindikten sonra odadan çıktım. Yemek odasında kahvaltı masasının başında telefonla konuşuyordu. Ciddi duruşuna bakarak bile şirketle konuştuğunu anlayabiliyordum.

"Oktay, sana ne diyorsam onu yap. Ne kadar kaybedeceğim umurumda değil. O sözleşmeyi imzalayacağım ve sana nedenini açıklamak zorunda değilim. Kârlı olmadığının ben de farkındayım."

Kapıda beni gördüğünde bir süre daha Oktay'ı dinledi.

"Tamam, yarın dönüyorum. Konuşuruz."

Telefonu kapattı. Kaşlarımı çatmış, söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

"E.S.'nin sözleşmesi hakkında mı konuşuyorsunuz? Hazırladığım raporlara bakarak bu yatırımı kârlı bulduğunuzu söylemiştiniz? Eğer zarar edecekseniz neden girmek istiyorsunuz?"

Yıldırım bana yanındaki boş sandalyeyi işaret ettiğinde itaat ederek oturdum ama yüzümdeki meraklı bakışı ondan ayırmadım.

"Çalışanlarımın görevi verdiğim kararları sorgulamak değil de söylediklerimi yapmak olmalı."

Böyle düşünmüyordum ama yüksek sesle itiraz edemedim. Yıldırım kahvesinden bir yudum aldı.

"Sorun yok. Tek yapman gereken bu işi almak, o kadar..."

Bir saat sonra otelin önüne gelen bir araç tarafından alındık. Üzerimde kalçalarıma yapışan zümrüt yeşili bir etek-ceket takımı vardı. Siyah topuklu ayakkabılarım zarifti. Tarçın rengi saçlarım bukleler hâlinde belime dökülüyordu. Yıldırım bana şöyle bir bakmış ve gülümseyerek etkileyici göründüğümü söylemişti ki bu *"Makul!"* göründüğüm zamandan çok daha iyi gibiydi. İçime dolan özgüvenle ışıldamıştım. E.S. firması orta ölçekli bir firmaydı ve gıda makineleri üretiyorlardı. Ben bunun iyi bir yatırım gibi göründüğünü düşünmüştüm ama bu sabahki duyduklarımdan sonra şüphe etmeye başlamıştım.

Toplantı için tüm yönetim kurulu bizi bekliyordu. Loş ışıklandırmalı ve son derece kasvetli olan toplantı odası bir sürü adam ve kadınla doluydu. Tedirgindim ama bunu bir gülümsemenin ardına gizledim. Herkesle tek tek el sıkışırken Yıldırım fazla yakınımdaydı, hatta eli yine belimdeydi.

O an gözlerim bir noktaya, daha çok birine takıldı. Yoğun bir öfke, şaşkınlığıma karışırken kaşlarımı çatarak ona baktım. Alarick... Takım elbisesinin için-

de tam bir beyefendi gibi görünse de bana çektirdiği acılar yüzünden ona baktığımda sanki bir şeytan görüyordum. Yutkundum, nefes alamıyordum. Tek istediğim bir an önce buradan kaçmaktı. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. Hemen yanımda dikilen Yıldırım'a baktım, tepkimin farkında mıydı? O sırada Adolf'un sesini duydum.

"Şirketimizin avukatlarından Alarick Maier."

Yıldırım elini uzatmadı, sadece kafasını eğdi. Yüzünde iş adamı ifadesi vardı ve dişlerini sıkıyordu. Alarick şaşkınlığını atmak için gülümsemeye çabaladı.

"Memnun oldum."

Herkes sandalyelerine yerleşirken ben donup kalmıştım. Yıldırım beni yönlendirip sandalyeme oturturken buradan kaçmamak için çaba sarf ediyordum. Alarick'in gözleri benim üzerimdeydi. Kollarımda bileklikler olmasına rağmen ceketimi çekiştirdim. Biliyordu. Benimle ilgili her şeyi biliyordu. Tüm o çirkin sözleri tekrar tekrar beynimin içinde dönüyordu.

"Sen hastalıklı bir fahişesin."

"Seninle birlikteyim çünkü sana acıyorum."

"Sana dayak atmazsam boşalamıyorsun bile. Hasta!"

"Kız kardeşini becerdiğim için özür dilemeyeceğim. Bunu hak ettin. Bana hiçbir şey veremedin. Senden sadece normal olmanı istedim."

"Deli ilaçlarını içip sızdığın gecelerde kardeşinle seviştim. Doruğa çıkarken inlemelerini bastırmak için onu öpmek zorunda kaldım."

Bunları düşünmek kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Yıldırım bana doğru eğildi.

"Tutku?"

Yutkunarak kendime gelmek adına silkindim. Adolf bana bir soru yöneltmişti. Türkiye'de makine tedariki yaptığımız birkaç gıda firmasına bizim üzerimizden makine satışı yapacaklardı. Bozkurt Holding'in bu iş için yeterli üretim kapasitesi vardı elbette fakat iş gücümüzü daha büyük işler için kullanıyorduk. Eğer E.S. ile uygun bir fiyat pazarlığına girişirsek kendi iş gücümüzü meşgul etmeden yeni firmaların ihtiyaçlarını karşılayacak hem de yeni bir pazar elde etmiş olacaktık. En azından benim düşüncem bu yöndeydi, sabah Yıldırım'ın konuşmalarını duyduğumda pek parlak bir fikir olmadığını anlamıştım.

Adamın bana yönelttiği soruları cevaplarken kendimden emin görünüyor olabilirdim. İşe hâkim gibi, sanki dikkatimi dağıtan hiçbir şey yokmuş gibi ama içimde bir yerlerde kopan fırtınalar vardı. İçimde bir yerde buradan koşarak kaçmam gerektiğini bağıran biri vardı. Benim bunu yapamayışımın tek nedeni ise Yıldırım Bozkurt'tu. Gücünü, kendi içimde hissediyordum.

Ben daha fazla konuşamayacakmışım gibi hissettiğim sırada Yıldırım söze girdi. Önündeki raporlara bakarak, "Üretim hattınız bizim için çok küçük," dedi.

Adolf gülümsedi.

"Başka fabrikalardan yardım alabiliriz."

"Peki ya kalite?"

Adolf yine sakin bir tavırla,

"O konuda kaygılanmayın. Tüm sorumluluğu alacağız. Avukatlarım bu konuda sizin çıkarlarınızı koruyan bir sözleşme hazırlayacaklar," dedi.

Yıldırım tok bir şekilde, "Hayır, benim avukatlarım sözleşme hazırlayacak," diye cevap verdi.

Bunu Alarick'e bakarak söylemişti.

"Tamam. Bizim için siz-biz önemli değil. Sizinle çalışmak için hevesliyiz."

Yıldırım yine Alarick'e bakarak, "Bu işi tamamen Tutku Hanım yönetecek. Tek yetkili olarak onu tayin ediyorum. Onun sözü, benim sözümdür," dedi.

Ben yutkunamıyordum, hatta nefes dahi alamıyordum. Bu... Bu onun planıydı. Bunu ayarlamıştı. Tüm o dersler bunun içindi. Bu firmayla çalışmak istiyordu çünkü Alarick'in burada çalıştığını biliyordu. Yıldırım Bozkurt intikam çemberine beni de dâhil etmişti. Gözlerime dolan yaşları tutmaya çalışırken titreyen ellerimi kimse görmesin diye masanın altına indirdim. O sırada İstanbul'da tanıştığımız şirket yöneticisi lafa girdi.

"Tutku Hanım'la çalışmaktan mutlu olacağız."

Yıldırım ona sert bir şekilde bakmaktan kaçınmadı. Masadaki herkes bu bakışı görmüş ve anlamını çözmüştü. Yıldırım, adama dişisini koruyan bir kaplan gibi bakarken ben yok olmak istiyordum. İçimde büyüyen öfke bütün vücudumda yayılıyordu. Bir anda kendime gelerek kimseye bu mutluluğu yaşatmamam gerektiğini fark ettim. Ellerimin ikisini de masanın üzerine koydum.

"Raporları inceleyip, Bozkurt Holding açısından ne kadar kârlı olacağını tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor. Size en kısa zamanda bilgilendirme yapacağız. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

Son sözlerim bunlardı. İlk defa sesim titrememiş, ağlamaklı çıkmamıştı. Yıldırım'a bakarak kalkmamız gerektiğini bildiren bir bakış attım. İtiraz etmedi. Yerinden kibarca kalkarak sandalyemi geriye çekti.

Herkesle tek tek vedalaşırken bir kez daha Alarick'le karşı karşıya geldim. Ona elimi uzatmadım, sadece yüzüne baktım. Doğruca gözlerine... Etrafımdaki insanlara sanki çok mutluymuşum gibi kibirli bir gülümsemeyle veda ettim. Şirketin çıkışına yürürken ayaklarım yere sağlam bassa da bedenim tir tir titriyordu. Yıldırım elini belime sardı çünkü her an tökezleyeceğimden korkuyordu.

"Biliyordun, değil mi?"

Cevap vermeyince direttim.

"Biliyordun ve bu saçmalığı ayarladın, beni buraya getirdin ve o adamla aynı masaya oturttun."

Arkamdan ismimi duyunca susmak zorunda kaldım. Alarick asansörlerin önünde duruyordu. Hızla ceketinin düğmesini ilikleyerek bize doğru yürümeye başladı. Şimdi karar vermem gerekiyordu. Onunla yüzleşecek miydim? Yoksa arkamı dönüp gidecek miydim? Ben buna karar veremeden Alarick tam önümde durdu.

"Konuşabilir miyiz?" Yıldırım'a bir bakış atıp, "Özel olarak," dedi.

"Hayır, konuşamayız çünkü benim konuşacak hiçbir şeyim yok."

Tam arkamı dönmek üzereyken kolumu yakalayarak beni durdurdu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Neden geldin? Amacın ne, bana gözdağı vermek mi?"

Ben donup kalmışken Yıldırım bir anda kolumu Alarick'ten kurtardı.

"Ona bir kez daha dokunacak olursan işler fena hâlde çirkinleşir."

Daha sonra bana baktı. Sanki içimdeki gücü bulmamı istermiş gibiydi. Aynı zamanda da teskin edermiş gibi yumuşaktı.

"Bu sadece saçma bir tesadüf. Sen de bu ucuz şirketin de, işin, kariyerin hiçbir şey umurumda değil. Şirketim bir yatırım yapmak istedi fakat anladığım kadarıyla doğru bir yatırım olmayacak. Senin gibi bir adamla çalışmaları bile doğru olmadığının göstergesi."

Bir kez daha oradan uzaklaşmak için hareketlendim. Bu sefer beni durduran Alarick'in sözleriydi.

"Yapma, sadece benim yüzümden bunu yapman hiç profesyonel değil. Bu şirkette çalışmaya yeni başladım."

O an bu anlaşmaya çok ihtiyaçları olduğunu fark ettim. Şirket düşündüğümüzden kötü durumdaydı.

Gülümseyerek, "Elbette, nişanlandın değil mi? Yakında evleniyorsun. Bir işe ihtiyacın var," dedim.

Kinayemin farkındaydı. Yüzü bir anda kıpkırmızı kesilmişti. Yıldırım yanımızda duruyordu ama hiç-

bir şeye karışmıyordu. İçimdeki tüm öfkeyi kusmamı bekliyordu.

"Tutku..."

Sözünü kestim. "Bu anlaşma olayını düşüneceğim." Duraksadım ve bir kez daha güldüm. "Çünkü sana acıyorum."

Bu kez beni durdurmasına izin vermedim. Yıldırım iki adımda bana yetişip elini belime koydu.

Arabaya binip otele gidene kadar sessizdim, o da tek kelime etmedi. Odaya girdiğimiz anda çantamı yere atıp Yıldırım'ın karşısına dikildim.

"Neden yaptın bunu?"

Yıldırım bir süre sessiz kaldı, daha sonra soruma cevap vermek için dudaklarını araladı.

"İntikam alman gerekiyordu."

Boğazımdan kırık bir kahkaha yükseldi.

"İntikam almak istemiyorum, dedim. Hayatıma bu şekilde karışamazsın. Onu görmek istemiyordum, burada olmak istemiyordum. Kahretsin! Bana bunu neden yaşatıyorsun?"

Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı fakat umursamıyordum. Ağlamaktan utanmıyordum. İnsanlar kafalarından kötü planlar geçerken utanmıyorsa benim gözyaşlarım utanılamayacak kadar temizdi.

"Önce beni işe aldın, bir psikopatmışsın gibi beni ezdin. Daha sonra kendimizi saçma bir durumun içinde bulduk. Çünkü ikimiz de normal değiliz. Normal şeyler arzulamıyoruz."

Burnumu çektim. Yıldırım tek kelime etmeden benim bağıra çağıra öfkemi boşaltmamı dinliyordu.

"Sonra benden yaralarımın yerini göstermemi istedin. Ben ne yaptım? Salak gibi sana her şeyi anlattım. Tüm yaralı noktalarımı gösterdim!"

Duraksayarak gözlerinin içine baktım, artık nedense gözlerinin içine bakmak beni korkutmuyordu.

"Sen ne yaptın? Kendi yaralarının kabuk bağlamasını yıllardır engelledin ve şimdi bana aynısını yapıyorsun. "Unutmak istiyorum," cümlesinin nesini anlamadın?"

Kafamı hızla iki yana sallayarak bir adım geriledim.

"Sen, benim yaralarımın tuzusun. Yakıyorsun!"

Omuzlarımı sert bir hamleyle kavrayıp beni kendine yaklaştırdı fakat yüzünde o sertlikten eser yoktu.

"Yakıyorum... Ama iyileştiriyorum da."

Duraksayıp nefes verdi. Omuzları yükselip alçaldı ve devam etti.

"Söylesene, daha iyi değil misin? Daha güçlü hissetmiyor musun? Bugün senin sahip olduğun o gücü gördü ve sana tüm yaptıklarına rağmen ayaklarının üzerinde durduğunu biliyor. Senin kuyruğunu kıstırıp ülkeyi terk eden o zavallı kız olmadığını gördü."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldadı.

"Şirketinin geleceği senin ellerin arasında ve o bunu biliyor. Onları batırmak da çıkarmak da senin elinde."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Ne yani sen... Sen bu anlaşmayı onları batırmam için mi yaptın? Batacaklarını biliyordun ve başından beri bu anlaşmanın iyi bir fikir olacağına beni inandırıp aptalca bulduğun yükselme fikirlerimi dinledin. Sana sunduğum o raporlar..."

Ellerimi başımın iki yanına koydum. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"O raporları okurken bana güldün mü?"

"Tutku, hayır!"

Sözünü kestim. Bunu sevip sevmemesi umurumda dahi değildi.

"Beni aptal yerine koydun!"

Yatak odasına doğru hızla yürürken ağlıyordum. Bir yandan ağlarken bir yandan da bağırmaya devam ediyordum.

"Sen insanların zayıflıklarından ve çaresizliklerinden besleniyorsun. Güçlü olmak için başkalarının ruhundaki zayıflıkları kullanıyorsun. İnsanları yaralayan şeylerle besleniyorsun!"

Yatak odasına girerek küçük seyahat çantamın içine birkaç parça eşyamı attım. Valizimle birlikte koridora yöneldiğimde Yıldırım önüme dikildi.

"Nereye gidiyorsun? Jet akşam hazır olacak."

"Akşamı bekleyemem. Seni görmek istemiyorum."

"Ne yani kaçacak mısın? Bir zavallı gibi..."

Gözlerini öfke ateşi sarmıştı ama ne gerildim ne gözlerimi kaçırdım.

"Yapmam gereken şeyi yapacağım. Senden uzaklaşmam gerek. Ben ve sen... Biz... Biz bir arada olmamalıyız. Bu başından beri saçmalıktı. Ben daha fazla yara almak istemiyorum ama sen beni daha önce defalarca yara aldığım yere getirecek kadar acımasızsın. Sen artık beni korkutuyorsun."

Yanından geçtim. Beni durdurmadı. Çıkış kapısının önüne geldiğimde kolumdan kavrayarak beni kendine çevirdi. Sırtımı duvara yaslayıp bedeniyle beni hapsetmesi de aynı saniyelerde gerçekleşti.

"Kaçmana izin vermeyeceğim, anlamıyor musun? Güçlü olmak istiyorum, dedin ve ben de sana yardımcı oluyorum. Seni güçsüzleştiren şeylerle savaşmadan olmaz. Anlasana, Tutku! Kaçarak olmaz."

İki elimi göğsüne koyarak onu itmeye çalıştım ama bana direndi.

"Senin bu yaptığın bana iyi gelmiyor. Senden izin istemiyorum ben. Sadece gitmek istiyorum."

Duraksadıktan sonra daha sakin bir sesle devam ettim.

"Yapamam, anlamıyor musun? Ben bir psikopat değilim."

Eliyle yanaklarımı kavradı. Büyük elleri yüzümün tamamını kaplamış, zarif parmakları yanaklarımın içine girmişti.

"Ben bir psikopatım, Tutku ve senin bana ihtiyacın var."

Yüzünü, yüzüme biraz daha yaklaştırdı.

"Yapamam deme. Asla yapmayacağını söylediğin şeyleri yapmaya başladığın gün, büyüdüğün gündür.

Büyümek mi istiyorsun? Yoksa yatağının altına saklanmak mı?"

Elini yüzümden çektim.

"Ben normal olmak istiyorum. Unutmak ve sıfırdan başlamak... Yeni hayatımda bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyorum. Ben senden intikam almayı öğrenmek istemedim, Yıldırım. Başımı nasıl dik tutarım ve nasıl başarırım onu öğrenmek istedim ama sen... Sen başardım sandığım şeyin bile saçmalıktan başka bir şey olmadığını gösterdin bana. Sen intikam alırken arada kalan insanları zerre umursamıyorsun. Gözünü hedefe dikiyorsun ve ayağının altında ezilen diğer tüm şeyler önemsiz kalıyor. Leyla'nın şirketini alırken orada çalışan diğer insanları düşünmedin. Anneni cezalandırıyorsun ama onun neler yaşadığını dinlemiyorsun. Belki de masum bir insana bedel ödetiyorsun. Ya ben? Ben iyi değilim, Yıldırım. Sen bunu umursamıyorsun. Benim neler yaşadığımı dinledikten sonra bile beni buraya getirecek kadar acımasızsın. Ben intihar eğilimliyim. Sen bunun sonuçlarını bir saniye olsun düşündün mü?"

Tıslar gibi bir sesle, "Yapamazsın," dedi.

Bu sefer ellerim onu ittirecek kadar güçlenmişti, belki de güçsüzleşen onun bedeniydi.

"Yapamam değil. Yapmam."

Onu orada bırakıp odayı, oteli terk ettim. Bir taksiye atladım ve ülkeyi terk etmek için ikinci kez havalimanına doğru yola çıktım.

27. BÖLÜM

"Bir babanın "Benim biricik kızım," demesi, bütün sevgi sözlerinden üstündür."

- Paulo Coelho

Daha önce kandırıldıysanız, kandırılmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirsiniz. Fakat daha önce kandırılmanız bu durumun yarattığı hislerin hiçbirini değiştirmez. İlk defa kandırıldığınızda kendinizi ne kadar kötü hissettiyseniz ikincide, üçüncüde ya da onuncuda da aynı hissedersiniz. Bir kez daha başa dönmüştüm. Yine bir uçağın içinde oturmuş, bir şeyleri geride bırakma umuduyla arkama bakmamaya söz veriyordum.

Yine hata yapmıştım. Yine yenilmiş, yine kırılmış, yine yaralanmıştım. Fakat bu seferki tamamen bitik hissettirmiyordu. Bu sefer ayağıma değip beni düşüren taş yüzünden yerde sürünmeyecektim. Bu sefer kalkacak ve güçlü olmak için çabalayacaktım. Canım acımıyor muydu? Deli gibi acıyordu, öyle ki içimden o acıyan noktayı tırnaklayarak çıkarmak istiyordum ama bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydım. Ha-

yat böyleydi. İnsanlar acıtıyordu. Uçak yerden bilmem kaç bin metre yüksekteydi ama korkmuyordum. O saçma mide burkulmaları, gırtlağıma dayanan yumru ya da titremeler yoktu. Telefonum kapalı olduğu için beni arayıp aramadığını bilemiyordum ama aramamasını umuyordum.

Belki yaptığı kendi çapında beni güçlendirmek için bir hamleydi. Belki zayıflıklarımla yüzleşmemi istemişti fakat yöntemi yanlıştı. Ben kendi sorumluluğum altındaki bir iş için buraya geldiğimizi zannederken bunu yapması yanlıştı. Ben o raporlar için günlerce çalışıp sonuçları değerlendirirken beni bir hiç için cesaretlendirmesi yanlıştı. Beni hiçbir şeyden habersiz şekilde onun karşısına atması yanlıştı. Yıldırım Bozkurt için bile çok yanlıştı...

Uçak Türkiye'ye indi ve ben yine bir taksiyle eve döndüm. Bu sefer en azından dönecek bir yerim vardı. İçimde hâlâ yanan bir umut ışığıyla birlikte... Ben artık kimsesiz değildim. Yukarı çıkıp anahtarla kapıyı açtım. Çoktan akşam olmuştu, babamın evde olup olmadığını bilmiyordum fakat evden içeri girdiğim anda müthiş bir rahatlama hissi bedenimin her yerini sarmıştı. Kapının önünde dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım. İçimdeki her şeyi atacaktım.

Dakikalar sonra yalnız olmadığımı fark ederek kafamı kaldırdım. Babam yanımdaydı. Bana çok yakındı. Hatta eli saçımı okşamak ister gibi hareketlenmişti, belki de bunu ben uyduruyordum. Onu gördüğümde sanki ağladığımı gizleyebilirmişim gibi burnumu çekerek ayağa kalktım.

"Üzgünüm, şey, ben... Ben dondum."

Karşımdaki adam kaşlarını çatmıştı. Sanki onu son bıraktığımdan daha zayıf, daha sarıydı.

"Görebiliyorum."

Bir nefes aldı, güçlü ve derin olması gerekirdi belki ama hırıltılı ve kesik kesikti.

"Sorun ne? Neden ağlıyorsun? Biri bir şey mi yaptı?"

Çenesi sımsıkı kenetliydi. Başımı hızla iki yana sağladım. Bunu yaparken bir yandan gülmeye çabalıyor, bir yandan da yanaklarımdaki ıslaklığı avuç içlerimle siliyordum.

"Ağlamıyorum, sanırım evimi özledim. Ondan. Önemli değil."

Yanından geçmek için hareketlendiğim sırada beni durdurdu.

"Tutku, ben çok iyi bir baba değilim. Hatta baba bile değilim belki ama yapabileceğim bir şey varsa yapabilirim. Bir arkadaşın, bir tanıdığın gibi ya da beni ne olarak görmek istersen..."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama bu acı dolu bir tebessümdü.

"Sen benim babamsın."

Gözlerinde iki parlak ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Ağlamamak için kendimle savaşıyordum.

"Benim karnım aç, yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. İster misin?"

Konuyu hızlıca değiştirirken ondan uzaklaşıp mutfağa ilerledim. Arkamdan, "Olur," diyerek merdivenleri yavaşça çıktı ve gözden kayboldu.

Ellerimi tezgâha dayadım. İyiydim, sorun yoktu. Her şeyi atlatacaktım. Daha önce defalarca atlatmıştım. Yiyecek bir şeyler hazırlarken tüm yaptığım kesici aletlerden uzak durmak için kendimi kontrol etmeye çalışmaktan ibaretti. Bu sefer kendim için gayret gösteriyordum. Belki de korkuyordum. Kendimi durduramamaktan ve yine birilerinin *"Zamanında!"* yetişmesinden korkuyordum.

Hazırladığım tepsiyi masanın üzerine bırakıp babama seslendim. Aşağıya inerek tepsisini aldı fakat gitmek yerine hafifçe öksürdü.

"Benimle yemek ister misin?"

Kısa bir an cevap vermedim. Aslında onunla vakit geçirmeyi çok istiyordum ve şu an buna ihtiyaç duyuyordum. Kollarına alıp her şey geçecek demesini beklemiyordum. Benim babam öyle bir adam değildi fakat gölgesinde soluklanmaya hayır diyemezdim. Birkaç adım atarak bana döndü.

"Hadi, al yemeğini gel."

Kendi tabağımı alarak peşinden ilerledim. Ahşap merdivenleri çıkarken şaşkındım ama ses çıkarmadım. Evde olduğu zamanlarda bulunduğu yeri görmek istiyordum. Yeşil, yer yer paslı demir kapıdan geçtiğimiz anda gözlerim etrafı taradı.

Ahşap doğramalı pencerelerin kenarlarında eski tarz çiçekli güneşlikler vardı ama kenara itilerek açılmıştı. Bunun sebebi açıktı. Çatı katının manzarası harikaydı. Önümüzde uzanan birkaç sıra binanın ardın-

dan deniz görünüyordu. Camın önüne tahta bir masa yerleştirilmişti.

Masa oldukça pis ve dağınıktı. Üzerinde boş bardak ve tabaklar duruyordu. Yatak hemen çatının eğim noktasındaydı. Oda son derece dağınıktı. yerde üzerine basılmaktan rengi solmuş bir halı, köşede üzerine yorganların yığıldığı bir sandık ve masanın hemen çaprazında eski bir gramofon ve plaklar duruyordu. Duvarları süsleyen siyah beyaz resimleri incelemek istiyordum ama yapmadım. Burası, yaşlı bir adamın odası gibi görünse de derinlerde saklı hüznü içime çekebiliyordum.

Babam tepsisini masanın üzerine bıraktı. Masanın üstünde, altında, yatağın ayakucunda dikkat çeken o içki şişelerini görmezden geldim.

"Otursana."

Masaya ilerleyerek tabağıma boş bir yer buldum, daha sonra da tahta sandalyeyi çekerek oturdum. Babam da sandalyesini çekip karşıma yerleşti. Hemen yatağın kenarında duran siyah poşete uzanıp içinden içki şişesini çıkardı.

"Artık içmemen gerekmiyor mu? Hastasın."

Tabağımdaki yemeği çatalımla dürtüyordum. Babam güldü ve sesini duyar duymaz kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Tutku, ben bu mereti içsem de içmesem de öleceğim zaten. Çok geç kaldım." Duraksadı. Renksiz sıvıyı bardağına doldurdu.

"Her şey için..."

Bardağın üzerine su ilave edip sıvının beyaza dönmesini izledi. Onu teselli etmek istiyordum ama ne diyebilirdim ki? Koray hiç umut olmadığını söylemişti. Babam ölecekti... Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum ve bu kısa vakti hesap sorarak geçirip sonrasında pişman olmayacaktım. Önüme başka bir bardak itip onu doldurmaya başladığında itiraz ettim.

"Ben alkol kullanmıyorum."

Bir kez daha güldü. Dudağının üzerindeki bıyıklar titreşti.

"Hadi ama örnek kız olmana gerek yok."

Ah, örnek kız... Bu beni de güldürdü.

"Bundan çok uzağım sanırım ama bunları seninle konuşmayacağım."

Yine de bardağımı doldurdu. Kadehini kaldırdı.

"Şimdi al o bardağı ve seni üzen şeylere içelim."

Kıkırdadım. Sanki hiç derdim yokmuş gibi. Zamanında geçirdiğim tüm o süreçleri unutup bardağa uzandım ve bardağına tokuşturdum.

"Neye içiyoruz?" diye sorduğunda, "Canımı yakan her şeye," diye mırıldandım.

Babam başını sallayarak içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Hatalarıma," diyerek bardağı masaya bıraktığında içkiyi tedirgince kokladım.

"Hiç rakı içmedin mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Daha önce pek çok içki içtim ama rakı... Hayır."

"Dene hadi."

İlk yudumu tedirginlikle alıp yüzümü buruşturdum. Kokusu tadından daha keskin olduğu için burun deliklerim yanıyordu. İspirtodan hallice acı his ağzımın içine, boğazıma, içime aktı. Bedenime yayılan ani sıcaklık hissiyle rahatladım ve bir yudum daha aldım. Babam sanki kızının ilk defa süt içmesini izlermiş gibi bana bakıyordu. Öksürmeye başladığımda su bardağını uzattı. Buzlu sudan birkaç yudum aldım.

"Bu... kokusu berbat ama sevdim. Daha önce içtiğim her şeyden daha iyi."

"Örnek bir kız değilsin, ha?"

Rakıdan birkaç yudum daha aldığımda kan akışım hızlanmıştı ve o anda ağzımdan kaçırdım.

"Sanırım bu konuda sana benzemişim. Annem öyle söylerdi. Üniversite yıllarımda alkol tedavisi gördüm."

Babamın ifadesi suratında dondu. Öyle ki elindeki kadeh tam düşmek üzereyken masaya bıraktı. Durumu toparlama ihtiyacımla yerimde kıpırdadım.

"Uzun zamandır ilk defa içiyorum."

Hâlâ cevap vermedi.

"Ben... üzgünüm. Bilmiyordum," diye mırıldandıktan sonra, masaya beni yerimden sıçratacak kadar sert bir yumruk attı.

"Sikiyim böyle işi! Çocuksun sen daha!"

Onunla iddialaşmayacaktım. Yirmi yedi yaşında, hayatında bir dünya iğrençlik yaşamış, intihar eğilim-

li, eski bir alkolik olduğumu ona söylemeyecektim. Bunun yerine gülümsedim. Sanki bütün dertlerim birer saçmalıktan ibaretmiş gibi. Ağlarken aynaya baktığımda kendimi kandırmak istercesine gülümsediğim gibi...

"Sorun yok, ikimiz de hayatımızda zorluklar yaşadık. Ben atlattım ve şimdi ayaktayım."

Ona iyi olduğumu göstermek için kadehime uzandım ama babam benden önce davranıp kadehimi aldı.

"Bunu bana daha önce söylemeliydin."

Elinden kadehi almak için uzandım. Elim, elinin üzerindeydi. Çok farklıydı. Dalgaların arasında çırpınırken bir kayaya tutunmak gibiydi.

"Uzun zaman önceydi. Sorun yok. İzin ver burada seninle birkaç kadeh içeyim. Buna ihtiyacım var."

Tepkisiz kaldı ama kadehi bıraktı. Yerinden kalkarak plakların olduğu yere ilerledi ve pikabı ayarladı. Rahatlatıcı müzik ezgilerine eşlik eden bir kadının sesi bir anda bütün odayı sardı. Babam karşıma oturup kadehinden bir yudum aldı.

"Müzeyyen Senar bilir misin?"

Kafamı iki yana salladım.

"Hayır, daha önce duymadım."

Gırtlağından buruk bir gülümsemeye benzeyen bir ses çıktı.

"Tabii ya, nereden bileceksin? Anan özünü kaybettirmiş sana."

Kıkırdadım.

"Benimle Türkçe konuşurdu ve Türklerin olduğu okullarda okudum ama haklısın kocası Alman sonuçta."

Başını salladı. İkimiz de aynı anda beyaz peynire uzandık. Çatallarımız kısa süre için dondu ama aynı anda birer parça kopardık. Onunla aramda güçlü bir bağ olduğunu hissediyordum.

Şarkının sözleri beni etkilemişti. Duygusal müzik ve hisli ses eşliğinde daha da etkileyici bir hâl alıyordu. Bir an beni anlattığını düşündüm. Çok ironikti. *"Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime..."* "Şarkının beni anlattığı hissine kapılıyorum garip değil mi? Oysa sözlerin hepsini de anladığım söylenemez."

Babam güldü. Gerçekten de sözlerin bir kısmını daha önce hiç duymamıştım.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Yerinden kalkarak başka plak taktı. Bu seferki ses tam anlamıyla kadifeydi. İçim huzurla doldu. Bir adamın sesine benziyordu. Bir dakika. Bunu duymuştum.

"Zeki Müren?"

Başını sallayarak beni onayladı.

"Daha önce duymuştum."

Babam gülümsedi.

"Elbet bir gün buluşacağız..." Şarkı sözleri akıp giderken,

"Seni bulacağımı hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Beni tanıdığını bile düşünmüyordum."

Yanılıyordu. Babam bizi bıraktıktan ve ben babanın ne demek olduğunu öğrendikten sonra anneme

sürekli sorular sormuştum. Küçücük kızına babasının onu terk ettiğini anlatmıştı, bir fotoğraf istediğimde o eski fotoğrafı elime tutuşturmuştu. Annem, Bailey'le evlendiğinde artık babamın o olduğunu söylemişti ama ben itiraz etmiştim. Bailey o resimdeki adam değildi. Resimdeki adam esmer, ince, uzun, yakışıklı bir adamdı. Bailey ise sarışın, kısa ve tıknazdı. O benim babam değildi.

"Annem fotoğrafını bana verdiğinde üç yaşındaydım. Bunu hatırlamıyorum bile ama o eski fotoğrafı, o küçücük aklımla hep dolabımda sakladım."

Babamın gözleri daldı.

"Neden?"

Yüzüne baktım.

"Ne, neden?"

"Neden beni affediyorsun? Neden benim yanımdasın? Neden hâlâ yüzüme tükürüp gitmedin?"

Bu soruyu ben de kendime sormuştum ama bir cevabı yoktu.

"Bilmiyorum. Her şeyin bir sebebi olduğuna inanmak istiyorum."

Acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Yoktu, Tutku. Bir sebebi yoktu. İçki her zaman daha önemliydi ve ben sizi bıraktım. Annene, çenesine ve Almanya'ya olan sevdasına katlanamadım. Türkiye'ye dönerken arkama bakmadım bile."

Canım yanmıştı. Evet, en azından geçerli bir sebebi olduğunu duymak isterdim.

"Gençtin. Sorunların vardı."

"Ben bir babaydım."

"İçkinin insanı nasıl köreltiğini biliyorum ben."

İçkisinden bir yudum daha aldı ve doğruldu. Kafasını çevirmiş, karanlıkta kalan manzarayı seyrediyordu.

"Sorumsuz, vurdumduymaz ve gaddardım. Kim bilir neler yaşadın?"

Kendimden emin bir şekilde, "Sorun yok, baba. Ben seni affettim. Her şey için," dedim.

Kafasını aniden bana çevirdi. İfadesi suratında dondu.

"O kadar seneyi telafi edemeyeceğimizi biliyorum ama... Bir gün bile babam olsan yeter bana."

Gözlerinde yaşlar parıldadı ama ben ağlamadım. Yüzümde huzurlu bir gülümseme vardı. İntikam, çözüm değildi. Affetmek her şeyin ilacıydı. Affedebileceğim kişileri affedip edemeyeceklerimi unutacaktım. Unutacak ve hayatımdan silecektim. Kötü şeyleri hatırlamak istemiyordum. Sadece unutmak ve iyileşmek istiyordum.

"Tutku, sen çok iyi bir kızsın." Bu beni güldürdü. "Benim kızım..."

Kalbimin atışı aniden hızlandı. Yanaklarım kızardı ve içim mutlulukla doldu. Kadehimi kaldırdım.

"O zaman babama..."

Kadehini benimkine tokuşturdu.

"Kızıma..."

Hafta sonunu evde geçirdim. İşe uğramadım ve aramadım. Pazartesi günü istifa etmeye karar vermiştim. Babamla akşamları oturuyor, sabahları kendimi ev işlerine vererek dikkatimi dağıtıyordum. Pazartesi sabahı hazırlandım ve Koray'la evden çıktım. Ona olanlardan bahsetmedim, sadece işten ayrılacağımı söyledim. Nasıl mutlu olacaksam öyle yapmamı söylemesi, tam bir arkadaş tavsiyesiydi.

Sabah erkendi ve ofis boş görünüyordu. Masamın başına geçerek istifa dilekçemi yazdım. Dakikalar sonra telefonum çaldığında Yıldırım Bozkurt'un odasında oturduğunu fark ettim.

"Buraya gel."

Onunla hissettiklerim ya da zayıflığım hakkında konuşmak istemiyordum. Yerimden kalkıp odasına yürüdüm. Dilekçem elimdeydi.

Her zamanki gibi masasının başında değildi. Camın önünde ayakta duruyordu. Sırtı kapıya dönüktü ve camdan içeri giren sabah güneşi onu içine alıyordu. Birkaç adım atıp öylece durdum. Eninde sonunda ikimizden biri konuşacaktı. Dakikalar birbirini kovalarken sessizliği ben bozdum.

"Ben işten ayrılmak istiyorum. İstifamı yazdım."

Bana döndü. O kadar hızlı ve öfkeliydi ki aramızdaki neredeyse on adımlık mesafeden bunu hissetmiştim.

"Neden?"

Bedeninden yayılan öfkeye rağmen sesi sakindi.

"Buna daha fazla devam edemem. Aramızda olanlara ve yaptıklarınıza..."

Bana yaklaştı. Adımları sakindi. Siyah, parlak ayakkabıları zeminde ilerlerken gözlerimi onlardan ayırıp Yıldırım'ın yüzüne baktım.

"Emin misin?"

Gözlerimin içinde cevabı arıyordu ve gördü. Ben de bunu onayladım.

"Eminim."

"Başka bir birimde çalışmanı sağlayabilirim. Benim yanımda olmak zorunda değilsin. Beni görmezsin."

Teklifini nazik bulmalıydım belki ama konu Yıldırım Bozkurt olunca altında bir şeyler arıyordum.

"Bunu yapamam. Tamamen başka yerde olmak istiyorum."

Elimdeki kâğıdı uzattım.

"Tutku..."

Bir şey söylemek istedi ama bundan vazgeçti.

"Yıldırım. Sana kızgınım fakat bu kararım bir anlık kızgınlıktan ibaret değil. Hiçbir şey daha iyi olmayacak. Ben geçmişimle yüzleşip, onlarla savaşacak kadar güçlü değilim. Bununla savaşamıyorum. Hiç intihar etmeye çalıştın mı? O sınıra geldin mi hiç?"

Kolumu geri indirdim çünkü kâğıdı almak için herhangi bir hamlede bulunmamıştı. Bana doğru iki adım daha attığında karşımda yükselen bedeniyle burun burunaydım. Ondan yayılan koku burun deliklerimden içeri doluyordu.

"Bunu düşündüm..." dedi ve duraksadı, devamını getirmedi.

"Bunu düşünmekle, uygulamak çok farklı... Ben bunu defalarca denedim ve hepsinde istedim. Neden biliyor musun? Bununla yüzleşemiyorum, savaşamıyorum. Son çare olarak tutunacak bir şey bulmamı söylediler. Ülkeyi terk ettim. Her şeyi ardımda bıraktım ve yeni doğmuşum gibi sıfırdan başladım. Babama tutunmak istedim. Onu buldum ama beklediğim gibi olmadı. Sonra burada işe başladım. Sen... ilgimi çektin. Beni anlaman ilgimi çekti. Tüm o şeyler... Acı ve zevk, hepsi hoşuma gitti."

Burnumu çekmek için durdum ama henüz tam olarak ağlamaya başlamamıştım. Gözyaşlarımla savaşıyordum ve bu işte ilk defa iyiydim.

"Fakat sen sınırları zorlamaktan çekinmedin. Bu benim sorunumdu ve sen bana danışmadan her şeyi kontrol etmeye çalıştın. Doğru değildi. Senin için bile doğru değildi. Bir an bile daha kötü bir şey yapabileceğim aklından geçmedi."

Kâğıdı masasına götürüp bıraktım ve ona döndüm.

"İşte bu yüzden artık sana güvenmiyorum. Senden korkuyorum. Güvensiz ve tedirgin hissettiğim bir yerde duramam."

"Bunu bu kadar istiyorsan seni engellemeyeceğim. Kaçmak ya da savaşmak senin tercihin, eğer kaçmak istiyorsan arkana bakma."

Yine yapıyordu. Yine beni eziyordu. Kafamı kaldırıp bedenimi dik tuttum.

"Bu kaçmak değil. Akıllıca davranıp kendim için en iyi olanı yapıyorum."

Cevabımdan hoşlanmıştı. Yüzündeki o küçük gören ifade yerini gurura bıraktı.

"Öyle diyorsan... Personel işleriyle görüşüp istifanı bildir."

Başımı salladım ve arkamı döndüm. Kapıdan çıkarken, "Görüşmek üzere, Tutku," diye mırıldandığını duydum.

Ciddiye almadım. Onu bir daha görmeyecektim.

Çıkış işlerim halledildikten sonra eve döndüm. Kendimi özgür hissetmem gerekmez miydi? Neden bir boşluktan düşüyormuşum ve o boşluğun sonu yokmuş gibi hissediyordum? Üzgün değildim ama boğazım düğüm düğümdü. Rahatlamış hissetmiyordum. Yıldırım'ı bir daha göremeyeceğimi düşündükçe nefesim kesiliyordu. Bunları atlatacaktım. Sadece beni kendine mecbur kılmıştı. Bunların hepsi geçecekti...

Kendime başka bir iş aramadan önce dinlenmeye karar vermiştim. Bir hafta olmuştu fakat hâlâ içimde garip bir boşluk vardı. Günlerim birbirini kovalıyordu. Her gün bir öncekinin aynısıydı. Ta ki bu sabaha kadar...

Güneş daha yeni doğmuştu. Gece uykularımı tamamen kaybetmiştim. Birkaç saat zorlukla uyuyordum. Kendimi yataktan dışarı attım. Her sabah yaptığım yeni bir alışkanlığım vardı. Kahvaltı hazırlayıp babama götürüyordum. Hoşuma gidiyordu. Onun için bir

şeyler yapmak iyi hissettiriyordu. Tepsisini hazırlayıp merdivenleri çıktım. Kapısı kapalıydı. Birkaç sefer çaldım ama ses gelmedi. Genelde bu saatlerde uyanmış olurdu. Endişelenerek demir kapıyı açtım. İçeri girdim. Sırtı kapıya dönük yattığını gördüğümde rahatladım.

"Baba. Kahvaltı hazırladım."

Kapalı olan perdeleri açarak içeriyi aydınlattım. Hâlâ uyanmamıştı. Yatağına adım adım yaklaşırken her adımım korku ve acı doluydu. Bildiğim ama bilmek istemediğim bir şeyle yüzleşmek üzereydim sanki. Bedenim titriyor, kalbim durmaksızın çarpıyordu ama ben adımlarımı durduramıyordum. Üzerindeki örtüyü çektim. Teni solgun görünüyordu. Eline dokunduğum anda gözlerimden akmaya hazır hâlde bekleyen yaşlar hücuma geçti. Buz gibi soğuk ve sert bedenine dokundum.

"Baba uyan. Lütfen..."

Bir mucize bekliyordum. Uyanmasını ve aptal durumuna düşmeyi bekliyordum. Fakat uyanmadı. Öylece yatmaya devam etti.

"Beni bırakamazsın. Sana ihtiyacım var. Lütfen... Sadece biraz daha babam ol. Buna çok ihtiyacım var."

Yatağının yanına, dizlerimin üzerine çöktüm.

Yanında öylece otururken ağladım. Onu affettiğimi defalarca söyledim. Onunla geçirdiğim birkaç akşam da bunları söylemiştim ama o her seferinde beni kendi ölümüne hazırlamıştı. Geçen geceki konuşmamızı düşündüm.

"Beni bulduğun ve geldiğin için mutluyum. Seni hayal ederek yirmi altı yıl geçirdim ve nasıl göründüğünü, nasıl biri olduğunu görmeden ölecek olmak beni kahrediyordu..."

Sözünü keserek araya girdim.

"Ölmeyeceksin. Bana sözün var. Babam olacaksın. Daha birbirimizi tanımıyoruz bile."

Gülümsedi, buruk ve mesafeliydi.

"Buraya geldiğin ilk gün sana öyle davranmak istemedim."

Tam ağzımı açtığım sırada elini kaldırıp beni susturdu.

"Arkamda üzülecek birilerini bırakmak istemiyordum. Bunu kendime ben yaptım ve seni daha küçücük bir bebekken üzdüğüm düşünülürse bir kez daha yapacak olmak beni kahreder."

Eline uzanıp tuttum.

"Bir gün bile olsa değerdi."

Beni hazırlıyordu. En başından beri beni ölümüne hazırlıyordu. Ona söylediğim şey hâlâ geçerliydi. Onunla geçirdiğim bir güne bile değerdi ve o bir gün bile her şeyi affetmem için yeterliydi. Yine de ona alıştıktan sonra onsuz kalacak olmak çok zordu.

Kendime geldiğimde ne yapacağımı bilemiyordum. Aklıma gelen ilk şey Koray'ı aramak oldu. Henüz evden çıkmamış olması şanstı. Beni bir an olsun yalnız bırakmadı. Ambulans geldi. Babamın bedeni ambulansa yüklendi. Her şeyi bir filmin içinde izliyormuş gibiydim. Koray beni kollarıyla sardı.

"Üzgünüm, Tutku. Çok üzgünüm."

Histerik ağlamalarımı teselli etmek için ondan başka kimsem yoktu. Artık tamamen yalnızdım.

28. BÖLÜM

"Sadece şefkat iyileştiricidir; çünkü insanın içindeki tüm hastalıklar, sevginin eksikliğinden kaynaklanır."

- Osho

İnsanın içindeki acının nasıl geçeceğini biliyordum. Bunu deneyimlemiş, yanlış da olsa kendimce bir yol bulmuştum. Fakat bu acı hakkında bir tecrübem yoktu. Kayıp acısı diğer tüm acılardan farklıydı. İnsanı yakıyor ve hissizleştiriyordu. Tepki vermek, bağırıp çağırmak, ağlamak, haykırmak, isyan etmek ve kendime zarar vermek istiyordum ama içindeki bir nokta elimi kolumu bağlıyordu.

Bir hafta olmuştu. Babamın cenazesinden bu yana bir hafta geçmişti ve ben o günden beri eve giremiyordum. Koray evden kıyafetlerimi almış ve bana odasını vermişti. Salonda yattığı için vicdan azabı duyuyor olsam da gidecek başka yerim yok gibi hissediyordum. Elbette bu sadece bir mecazdan ibaretti. Babam evini bana bırakmıştı. Bu beni düşündüğünün göstergesi değil miydi? Bence öyleydi. O ne kadar inkâr ederse

etsin beni düşünüyordu, beni önemsiyordu. Beni istememişti çünkü öleceğini biliyordu, arkasında onun için üzülecek birini bırakmaktan korkmuştu.

Yatağın içinde daha da büzüldüm. Dizlerimi karnıma çekerek gözlerimi kapattım. Günlerdir yaptığım tek şey buydu. Tüm dünya ile iletişimimi koparmıştım. Zil çaldığında kapıyı açıp açmama konusunda kararsız kaldım ama şu an evde benden başka kimse yoktu. Koray da, Cem de işteydi. Yerimden kalkıp odadan çıkarken kapı ardı ardına birkaç sefer daha çaldı.

"Geldim," diye mırıldandım ama kapıdaki kişinin beni duyup duymadığından emin bile değildim.

Sesimi ben bile duyamamıştım. Günlerdir gömüldüğüm sessizlik içinde sıkışmış, içimden attığım feryat çığlıkları güçlü rüzgârlara karışmıştı.

Kapıyı açtığım anda uzun bir bedenle karşılaştım. Kafamı kaldırıp gri gözlerine baktığımda kapıya tutunarak destek almak zorunda kaldım. Yıldırım takım elbisesinin içinde her zamanki gibi kusursuzdu. Fakat saçları alışık olmadığım bir şekilde dağınıktı. Sinirden kasılıp gevşeyen çene hattı dikkatimi çekmişti.

"Yıldırım?"

Ağzımdan şaşkınlıkla ismi döküldü.

"Telefonun neden kapalı?"

Cevap vermeyince yüzüme daha dikkatli baktı.

"Telefon, Tutku?"

"Telefonum evimde. Ben..."

Cümlem kesildi, konuşmaya devam edemedim. Anlamsızca suratıma bakıyordu.

"Evin?"

Karşı kapıyı işaret ettim. "Şey, ben arkadaşımla kalıyorum."

Kaşları biraz daha çatıldı.

"Neden?" diye sorduğunda hâlâ neden burada olduğunu kendi kendime sormakla meşguldüm.

"Babam..."

Bir haftadır gözümden damlamayan yaş, içimde sıkışan feryat ve kalbimdeki acı o anda açığa çıktı. Gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Hıçkırıklarım içimden kopan seslere karışıyordu. Dizlerim beni daha fazla taşıyamadı ve yere yığılmama saniyeler kala Yıldırım'ın kolları tarafından doğrultulup sert, sıcak ve içimi rahatlatan bir kokuya sahip olan göğsüne yaslandım. Bu bizim ilk duygusal temasımızdı. Beni acıtabilen ve teselli edebilen tek adam olmasından korkuyordum. Derin derin nefesler aldım ama ağlamam durmadı.

"Üzgünüm."

Dakikalar sonra tek söylediği kelime buydu. Kendimi susturmaya çalışarak içimi çektim. Beni göğsünden kaldırıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Şştt... Yapma. Ağla."

Öyle yaptım. Kendimi sıkmadım ve ağlamaya devam ettim. Biraz kendime geldiğimde kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Neden buradasın?"

"Kapı girişinde mi konuşacağız?"

İçeri girmesi için ona yol açtım ama herhangi bir hamlede bulunmadı.

"Senin olan bir evde konuşmak isterim."

Kafamı iki yana sallayarak bir iki adım geriledim. Hâlâ devam ediyordu. Bunu hâlâ yapıyordu.

"Yapma, yapamam... Yıldırım. Lütfen."

"Bir şey yaptığım yok, sadece evine gideceğiz ve konuşacağız. Yabancı bir adamın evinde seninle konuşacak değilim." Duraksadı ve sonra sanki söylediğini teyit etmek ister gibi,

"Onun evi, değil mi? Koray'ın?" dedi.

Onayladım.

"Evet."

Çenesini hafifçe aşağı doğru eğdi ve bir kez daha karşı kapıyı işaret etti.

"O hâlde senin evinde konuşacağız."

Ben tepki vermeyince bıkkın bir nefesle birlikte sırtını duvara yasladı. Otomatik lamba bir sefer yandı ve söndü. Zaman geçiyordu ve Yıldırım'ın pes etmeye niyeti yoktu. İçeri girerek evimin ayakkabılıkta asılı duran anahtarını aldım. Ayağımdaki ev terlikleriyle evden çıkıp arkamdan kapıyı kapadım ve tek kelime etmeden kendi dairemin kapısını açtım. Fakat içeri adım atamadan kapı eşiğinde durdum. Yıldırım yanıma gelip kolunu bana doladı.

"Gir hadi, burası senin evin."

Eve girmekten korktuğumu nereden biliyordu? Nasıl biliyordu? Sanki korkularımı hisseden bir radara sahipti ve ne zaman bir şeyden korksam o karanlımda bitiyor, beni sınıyordu. İçeri doğru adım attık. Arkamızdan kapıyı kapadığında ona doğru döndüm. Gözlerim çoktan dolmuştu, damlamak üzere olan yaşları engelleyemiyordum.

"Ne zaman oldu?"

"Geçen hafta."

Burnumu çektim.

"Hastaydı ve... Uyuyor sandım. Bana beni sevdiğini hiç söylemedi. Biliyor musun? Ama seviyordu, buna inanıyorum. Bir hafta boyunca hayatımda ilk defa bir babamın olduğunu hissettim. Bana bunu hissettirdi."

Elini darmadağınık saçlarımın arasından geçirdi ve çenemi kavrayarak yüzüne bakmamı sağladı.

"Bazen kelimelerin hiçbir anlamı yoktur. Hiçbir şey ifade etmezler."

"Haklısın."

Sessizlik havada asılı kaldı. Yıldırım hâlâ bana bakıyordu, ben de ona.

"Beni neden aramadın?"

"Seni bir daha görmemeye karar vermiştim ve bu yüzden işten ayrıldım."

"Aramızdaki tek bağ işti yani, öyle mi?"

"Bu yüzden seni görmemeye karar vermiştim. Aramızdaki tek bağ iş olmadığı için."

Dudaklarının kenarları belli belirsiz kıvrıldı. Belki de ben öyle hayal ettim.

"Kendi ellerimle bir canavar yarattım."

Kafasını iki yana salladı.

"İçeri geçebilir miyiz?"

Ona salonu işaret ettim. Önden girdi ve ceketini çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı. Daha sonra odanın içine bir göz atarak uygun gördüğü ikili koltuğa yerleşti. Bacak bacak üstüne atmış, kollarından birini koltuğun arkasına yaslamıştı.

"Gel, yanıma otur."

Onu dinledim ve yanındaki küçücük boşluğa oturdum. Tedirgin ve gergindim.

"Baban için üzgünüm, yanında olmadığım için daha fazla üzgünüm. Sana biraz zaman tanıyordum."

Kafamı ona çevirdim.

"Zaman mı? Ne için?"

"Düşünmen için. Senin üzerindeki etkimi değerlendirmen için..."

Üzerimdeki olumlu etkisinin farkındaydım ama uzun vadede bu sağlıklı değildi. Nereye kadar devam edecekti? Yıldırım'ın ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum. Yıllarca intikam için pusuda beklemeye hazır bir adamdı. Ona güvenmiyordum.

"Olanların çoğu doğru değildi."

"Haklısın. İleri gittim. Kurallar koymak istedim ama kuralları bozduğumun farkında değildim. Seninle o kadar yakınlaşmamalıydım."

Sessiz bir soluk verdim. Ağlamamak ve sinirlenmemek için dişlerimi sıkmaktan çenem acımıştı.

"Yani sadece birlikte olmamız yanlıştı, öyle mi? Diğer her şey normaldi. Arkamdan iş çevirmen, benim ne kadar ileri gideceğimi düşünmeden yaptığın her şey çok normaldi."

Ayağa fırladım ve doğruca gözlerinin içine bakarak sesimi yükselttim. Hatta daha da ileri giderek bağırdım.

"Doğruyu söyle bana. Buraya benim bir delilik yapıp yapmadığımı görmek için mi geldin? O yüzden mi kapıyı çalarken çılgın gibiydin ve açtığımda bir anda rahatladın?" Sorumu cevapsız bıraktı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, rahat bir şekilde karşımda oturuyordu. Saniyeler, dakikaların içine karışırken konuştu.

"Evet, senin için endişelendim."

"Yıkıldığımı görmek hoşuna gidiyor."

Bu bir soru değildi. Yıldırım Bozkurt'u tanıdıkça akıl sır ermez düğümlerini çözmüştüm. Kendini ne kadar engellemeye çalışsa da insanların zayıflıklarıyla yüzleşmesini ve yıkıldıklarını görmeyi seviyordu. Bu ona psikopatça bir haz veriyordu. İnsanların çaresizliklerinden ve korkularından besleniyordu.

Beni defalarca kırmaya çalışmıştı. Tüm o iş oyunları, kendimi teşhir etmemi sağlaması, beni zorlaması, hepsi beni kırmak istemesinden kaynaklanıyordu. Asıl amacı beni güçlendirmek değildi. Ben, onun şans eseri güçlenen zayıf halkasıydım. Amacı bu değildi. En başından beri amacı beni zorlayarak gidebileceği kadar ileri giderek zayıflıklarımı izleme şerefine nail olmaktı. O sandığımdan çok daha korkunçtu.

"Söylesene! Hoşuna mı gidiyor? Ağlayıp çırpınmam, çaresiz ve muhtaç olmam hoşuna mı gidiyor?"

Korkunç bir krize sürüklenmiştim. Çığlık çığlığa bağırıyor ve ağlıyordum. Bütün bedenim öfke nöbeti yüzünden sarsılıyordu.

"Söyle!"

Bir anda ayağa fırlayıp bileklerimi tuttu.

"Evet, hoşuma gidiyor. Acizliğin ve zavallılığın hoşuma gidiyor. Bundan hoşlanmıyorum ama sadistçe bir zevk alıyorum, bunu inkâr edemem. Fakat o kadar ileri gidebileceğini hissettiğimde... korktum ve afalladım. Anladın mı şimdi?"

Biraz sakinleştim. Bunları duymak bana iyi mi gelmişti, yoksa kötü mü bundan bile emin değildim. En azından nihai amacını çözmüştüm. *Neden ben?* sorusunun artık bir cevabı vardı.

"Sorunları olan insanlara bir noktaya kadar yardım ediyorsun ve onlar... Onlar seninle başa çıkabilecek duruma geldiğinde..."

Sözümü tamamladı.

"Onları kırıyorum."

"Bu..."

Bildiğim bir şeyi duymanın şaşkınlığıyla ağır ağır konuşuyordum ve Yıldırım bir kez daha lafımı tamamladı.

"Sadistçe. Farkındayım. Buna engel olamıyorum."

"Bunu herkese yaptın mı? Hayatında bir şekilde bağlantılı olduğun tüm kadınlara?"

Hafif bir baş eğme hareketiyle beni onayladı. Ağzım açık kalmıştı, tepki veremiyordum.

"Evet. Herkesle oynadım. Onları zorladım ve kırdım. Paramparça ettiklerim oldu. Fakat senden başka kimseyle ileri gitmemiştim. Böylesine büyük bir hatayı yapmamam gerekiyordu. Seninle tüm o oyunları oynamamam ve seni becermemem gerekiyordu. Bu sadece psikolojik olmalıydı."

Planı buydu. Planı beni zorlamak ve sonra öldürücü hamleyi yaparak çöküşümü izlemekti. Bunun içinde güç de vardı elbette. Zorluklar, gücü beraberinde getirmişti.

"Hayatlarını bok ettiğin insanlardan hiçbiri benim kadar parçalanmış değildi. Benim kadar mazoşist değildi."

Kendi kendime mırıldandım.

"Sen beni kırmak istedin, Yıldırım ama ben zaten parçalanmıştım. Sonunda un ufak oldum."

Bileklerimde duran ellerini, beni kendine çekmek için kullandı. Sert göğsüne yaslanmıştım.

"Sus."

Kolları etrafıma sarıldığında gevşedim ama kendimi salıvermekten korktuğum için temkinliydim.

"Odan nerede?"

Ona koridoru işaret ettim. Konuşmadım. Beni yönlendirirken birlikte koridorun sonundaki odama gittik. Yatağımın üzeri örtülüydü ve tüm o çirkin ahşap mobilyalar bir haftada tozlanmıştı. Yıldırım yatağın örtüsünü tek eliyle çekip yatağa uzandı. Beni de ken-

diyle birlikte yanına çekti. Sırtüstü uzanmıştı ve beni de göğsüne yasladı.

"Ne yapıyorsun? Acıtmaya gelmedin mi?"

Saçımı okşadı.

"Bugün değil. Bugün şefkate ihtiyacın var."

Kafamı kaldırıp suratına baktım.

"Sen ne anlarsın ki? Sen sadece acıtırsın."

"Babam öldüğünde şefkat umurumda bile değildi. O yıllarda taşlaşmış ve tamamen başka biri olarak şekillenmiştim, ama annem beni bırakıp gittiğinde babam bana onun öldüğünü söylemişti. Ben o gün ilk ve son kez şefkate ihtiyaç duydum. Birinin bana sarılmasını istedim ama babam bu tarz yakınlıkların insanların karakterini yumuşatacağını savunurdu."

Duraksadı. Gözleri tavana dikilmişti.

"Bana o gün kimse sarılmadı. Belki biri o gün benim saçımı okşayıp teselli etseydi ben çok farklı bir adam olabilirdim."

Yutkundum. İçim neden acıyordu? O iyi bir insan değildi. Bunların hepsi bir oyun olabilirdi. Şu an neyin içinde olduğumdan emin değildim ki ben.

"Bana da kimse sarılmadı. Yani önceden."

Keskin bir sesle, "Peki, o sarıldı mı? Benden önce... Onun evinde kaldın ve o sana sarılıp teselli etti mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Evet."

"Anladım. Anladım ve bundan hoşlanmadım."

"Beni sahipleniyorsun," diye bir tespitte bulundum.

Çene kemiği yerinden oynadı. Dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Bilmiyorum."

Dakikalarca öyle yattım. Artık konunun kapandığından neredeyse emindim ve o şekilde yatmanın sıkıntısını üzerimden atmıştım.

"Onunla mutlu olabilirsin. O, sana iyi gelebilir."

Haklıydı. Koray'la aramızda duygusal ya da fiziki bir şey yoktu. Onun yanında heyecanlı hissetmiyordum ama arkadaşlığı bir şekilde beni rahatlatıyor, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Ona âşık değildim ve olamazdım.

"Olabilir." diyerek tanısını doğruladım.

Yine sessizliğe gömüldü.

"Seni ona bırakmak istemiyorum."

"İyi ve mutlu olmamı istemediğin için mi? Beni kontrolün altında tutup kendini daha güçlü hissetmek için mi?"

Çünkü tam olarak yaptığı şey buydu.

"Olabilir."

Biraz daha zaman geçtiğinde, "Gitmeni istiyorum," dedim.

Fakat kafamı kaldırmamış ve bedenimi, bedeninin üzerinden çekmemiştim.

"Doğru olan bu olurdu."

Kollarını bana daha sıkı sardı.

Bir süre uyumuş olmalıydım. Gözlerimi açtığımda gün dönüyordu ve günlerdir uyumadığım için oluşan baş ağrım bir nebze olsun dinmişti. Yıldırım'ın nefesleri de düzenliydi. Kafamı hafifçe kaldırdığımda onun da uyuduğunu fark ettim. Bir süre uyuyan ifadesini izledim. Dalmadan önce bana sımsıkı sarılan kolu gevşemiş olsa da hâlâ belimde duruyordu.

Belki ondan nefret etmem gerekirdi. Hakkındaki tüm o korkunç tahminlerimi doğrulamıştı. Kedinin fareyle oynadığı gibi insanlarla oynuyor ve bundan zevk alıyordu. Peki, ben neden uyuyan suretini izlerken rahatlıyordum?

Bozkurt Holding'de işe başladığım zamanı düşündüm. Herkesin bana acıyarak bakmasını ve tüm o insanların onun ne kadar zor olduğundan bahsetmesini... Diğer asistanların muhtemelen ağlayarak gidişlerine şahit olmuşlardı. Onların ne kadar ezilip baskılandığını görmüşlerdi.

Sonra ilk iş görüşmemi düşündüm. O kadar etkileyici ve gösterişli aday arasından seçilmemin bir nedeni vardı. Yıldırım Bozkurt'un sıradaki kurbanı olmamın bir nedeni vardı. Zayıf, kendine güvensiz, çekingen biriyle oynamak daha eğlenceli olmalıydı.

Önce onu kendi kurallarıyla baştan yaratıp sonra kendi yöntemleriyle kırmak geçmişte yaptığı ve zevk aldığı bir oyunun son perdesi gibiydi. Leyla Korkmaz ve ben... Biz çok benziyorduk ve Yıldırım'ın beni seçme nedeni buydu. Kendi çabasıyla ve yöntemleriyle güçlendirdiği birini kırmak onun için paha biçilemez olmalıydı.

Fakat aramızdaki o şehvet... Onun tüm planlarını bozmuştu. Yıldırım Bozkurt... Şeytanın ulağı... Takım elbisesinin içinde etkileyici bir adam. Kendinden emin, kararlı, güçlü tavırlarıyla baş döndürücü... Fakat onun gerçek yüzünü görmek korkutucuydu. Düşündükçe aklıma gelen detaylar yüzünden titredim. Yanından kalkmaya çalışırken bir anda uyandı ve beni yakaladı.

"O kadar uzun ne düşündün?"

Sorusuyla yanaklarım kızardı. Bu şekilde yakalanmaktan hoşlanmamıştım.

"Neden kadınları kırıyorsun?"

Güldü ve kafasını tekrar geri yasladı.

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

Omzumu silktim.

"Merak ediyorum."

Uzun uzun gözlerimin içine baktı.

"Çünkü bir insan ne öğrenirse doğası gereği onu yapar. Ben de bana öğretilen şeyleri yaptım."

Yatağın içinde doğruldum ve oturdum.

"Bütün suçu babana mı atıyorsun yani?"

"Hayır elbette ama davranışları etkileyen durumlar vardır. Babam sadece içimde yatan şeyleri açığa çıkardı. Tüm bunları yapıyorum çünkü güçlü ve iyi hissediyorum."

"Zayıf insanları baskılamak güç demek değil."

Kaşları havalandı. Söylediğim şeyi fazla açık bulmuş olmalıydı. Öyleydi de. Onunla açık açık konu-

şuyordum çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Çünkü artık un ufak olmuştum, onun gerçek yüzünü görmüştüm.

"Sen sadece zayıf insanları mı oyunlarıma dâhil ettim sanıyorsun? Aksine Tutku, ben ne kadar ileri gidebileceğimi bildiğim için onlardan uzak durdum. O iş görüşmesindeki kadınlar... Onlar zayıf mıydı sence? Senin dışında..."

Gözlerimi kaçırdım.

"Ama benim gibi kadınlara özel ilgi duyuyorsun. Çünkü kendi yaptığın şeyi yıkmak hoşuna gidiyor, değil mi? Ne kadar zor kırılırsak o kadar zevk alıyorsun?"

Yerinden doğruldu ve bileklerimi tutarak beni kendine çekti. Tıslayan sesi kulaklarımda çınladı.

"Yeter artık! Bu konuşma bitti."

O ani öfkesiyle birlikte dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Fakat öpüşünü ilerletmedi. Dudakları bir süre dudaklarımın üzerinde durdu ve ben kendimi geri çektim.

"Evinde kalacak mısın?"

Gözlerim yine doldu. Bazen birkaç dakikalığına babamın öldüğünü unutuyordum ve tekrar hatırladığımda biri kalbimi sıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Ya-pa-mam."

"Senin nasıl bir kalbin var? Babanın seni bebekken terk ettiğinden bahsetmemiş miydin? Şimdi onun arkasından ağlıyorsun."

Dudaklarımı ısırarak ağlamamı engelledim.

"Babam bir bağımlıydı ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Evet, hatalar yaptı. Beni bıraktı ve kötü şeyler yaşamama neden oldu ama böyle olacağını bilseydi yapmazdı. Ona inanıyorum ve onu affediyorum. Başka ne yapabilirim ki? Yapayalnız kaldım."

Gözlerimden, yanaklarıma damlayan yaşları elleriyle kuruladı.

"Yalnız değilsin. Buradayım."

29. BÖLÜM

"Hayatın en hüzünlü anı, mevsimine kapıldığın kişinin bahçesinde açabilecek bir çiçek olmadığını anladığın andır."

– Mayakovski

Gözlerine uzun uzun baktım. Yüzündeki ifadeden anlam çıkarmaya çalışıyordum ama hiçbir şey yoktu. Beni önemseyerek bakıyordu fakat bu bakış beni kandırması için yeterli değildi. Nedense Yıldırım Bozkurt'un kendinden başka kimseyi önemsemediğini düşünüyordum, aslında bunun için bana pek çok sebep vermişti. Korkarak ona yaklaştım ve elimle yüzüne dokundum. Elimi, yüzünün sert, köşeli hatlarında gezdirdim. Gözlerimden damlayan yaşları artık umursamıyordu.

"Veda mı ediyorsun?" diye mırıldandı.

Sesi uysaldı.

"İşe geri dönmek istemiyorum."

Bir kez daha oraya dönmek, kendimle ilgili her şeyi Yıldırım Bozkurt'un ellerine bırakmak demekti. İşe dönersem asla kendi savaşımı veremeyecektim. Yıldırım beni kendi oyunları ve kuralları etrafında istediği gibi şekillendirecek, benden sıkıldığında ise... Ne yapacağını bilemiyordum bile.

"Ne istiyorsun peki? Benden uzak durmak mı?"

"Benim için en iyisi bu olacak. Birinin kanatlarının altında kaldığım sürece asla uçamayacağım."

Gülümsedi, buruk tebessümü nabzımı hızlandırdı.

"Haklısın, seni kontrol etmeyi ve oyunlar oynamayı bırakmayacağım. Benden uzakta daha iyi olacak mısın?"

Dudaklarına doğru, "Olacağım," dedim.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Birkaç saniye düşündüm.

"Almanya'daki iş denk mi geldi, yoksa planladın mı?"

Yutkunduğu zaman gömleğinin ve kravatının üstünden âdemelması hareket etti. Cevabından hoşlanmayacaktım.

"Hakkında bilgi topladım. İntikam almaya eski sevgilinden başlamak uygun göründü ve ben de bir iş ortamı yarattım."

"Başka planların da vardı?"

Soru gibi sorduğum çıkarımı duyduğunda gözlerini benden kaçırdı.

"Canını acıtacağını düşünmedim. İyi gelir sanıyordum. İleri gittim. Senin yardıma ihtiyacın vardı, Tutku.

Senin durumunun beni aştığını o otel odasında bana ne kadar ileri gideceğini hatırlattığında anladım."

İntihar edecek kadar vazgeçmemden korkması aklımdaki tüm kötü düşünceleri sildi. İşte asıl tehlike buydu. Yıldırım Bozkurt ne yaparsa yapsın ben tek sözüyle her şeyi kabullenmeye hazır bir hâle geliyordum. Bu benim için asla iyi olmayacaktı. Doğru ve iyi olan, ondan uzaklaşıp kendi hayatımın temellerini atmaktı. Tedavime devam etmeli, gerçekten kendi çabalarımla başarılı olabileceğim bir iş bulmalıydım.

Dudaklarımı, dudaklarına bastırarak onu öpmeye başladığımda bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Belki ona veda ediyordum, belki de kendi kendime bir şeyler ispatlamaya çalışıyordum. Yıldırım bir süre tepkisiz kaldı, daha sonra kollarını bedenime sararak öpüşüme karşılık vermeye başladı.

Dudaklarını, dudaklarımdan çektiğinde kaşlarını çatarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Soluk soluğa fısıldadım.

"Eğer bu bir son ise sonuna kadar gitmem gerektiğini düşündüm."

Cevap vermeden önce bedenimi, bedeninin altına alarak üzerime yerleşti. Elini tişörtümün eteğine götürüp başımdan yukarı çekerken, "Eğer bu bir veda ise ben varım," diye mırıldandı.

Hızla taytımı, sütyenimi ve külotumu çıkardı.

Karşısında çırılçıplak yatarken Yıldırım'ın tüm kıyafetlerinden kurtulmasını seyrettim. Bedeninin her ayrıntısını hafızama kazımaya çalışıyordum çünkü bu

kapıdan çıktığı anda onu bir daha görmeyecektim, göremezdim. Biz ikimiz birbirimize çok zarar veriyorduk. Özellikle ben... Bu aramızdaki şey benim parçalarımdan arta kalan tozları havaya savurmadan bitmeliydi. Bir kez olsun kendi iyiliğimi düşünmek zorundaydım. Uzun bedeni bir kule gibi yatağımın yanında yükseliyordu. Erkekliği sertleşmiş, heybetli bir şekilde uzanıyordu. Boğazımın gerisinden çıkan iniltiyi tutmaya çalışsam da başarılı olamadım. Yatağa çıkarken yüzündeki huzursuzluğu gördüm. Kendi kendine mırıldanır gibi hırıltılı bir sesle konuştu.

"Bunu yaptığım için pişman olacağım."

Açıklamasını duymak için, "Neyi?" diye sordum.

Bedenini bacaklarımın arasına konumlandırdı.

"Sikişmeyi."

Bir şey söylememe fırsat kalmadı. Erkekliğini bacaklarımın arasındaki istekli ve sıcak noktaya bastırıp doyurucu bir yavaşlıkla son santimine kadar içime gömdü. Kafamı geriye yaslayarak haykırdım. Bunu asla unutamazdım. Daha önce seksin bu denli doyurucu olduğunu hayal dahi edemezdim. Yattığım o adamların hiçbiri bana bu tatmini, bu ait olma hissini ve bu özgürlüğü yaşatmamıştı.

"Ah!"

Güçlü bir sesle haykırıp kafasını açık kalan boynuma gömdüğünde parmaklarım otomatik olarak saçlarına geçti. Daha önce onunla birlikteyken kendimi en kaybettiğim anlarda dahi bu kadar kaybolup, aynı zamanda bu kadar bulunduğumu hissetmemiştim. Yıldırım boynumu güçlü ısırıklarla berelerken bacaklarımın

arasında ritmik bir sertlikle gidip geliyordu. Kafasını boynumdan çekerek gözlerimin içine baktı. Suratında ciddi bir ifade olsa da hafifçe gülümsedi.

"Tutku, bu ne güzel ve ne sıcak bir veda..."

Mırıldanarak bacaklarımı biraz daha araladım. Onu alabileceğim en derin noktaya almak ve orada tutmak istiyordum.

"Yıldırım!"

Boğazından güçlü bir hırıltı yükseldi.

"İstemiyorsun, değil mi? Ben de istemiyorum."

Kendi sorusuna kendi cevap vermesi beni bir nebze olsun rahatlattı çünkü ben bunu yüksek sesle dile getiremeyecek kadar korkuyordum.

"Ama doğru olan bu... Senin için."

Bacaklarımı kalçasına sararak kollarımı sıkıca boynuna doladım. Burnum, burnuna değiyordu. Nefesi dudaklarımın üzerine vuruyor, gözlerindeki ışıltılar gözlerimde parıldıyordu.

"Teşekkür ederim."

Hamleleri yavaşladı fakat hâlâ doyurucuydu. İkimizin de bedeni tükenmek için istekli ama tükenmeyecek kadar açtı.

"İçinde olmayı arayacağım."

"Ben de."

"Benden başkası olacak mı?"

Doğruyu söyledim. "Bilmiyorum," diyerek onu yanıtladım.

Yıldırım anlayışla başını salladı.

"Burada bir iz bırakmak isterdim. Hiç geçmeyecek bir şey."

Bundan kesinlikle emindim. İkimizin de tek ortak noktası acıydı. İkimiz de acının ne büyük bir tatmin kaynağı olduğunu biliyorduk.

"İz bıraktın."

Sessiz kaldı. Bedeninin gerildiğini hissettim ve o rahatlamadan önce kendimi sıkmayı bırakarak rahatladım. İlk defa acıya ihtiyaç duymadan orgazma ulaşmıştım çünkü bedenimin içi cayır cayır yanıyordu. Yıldırım son hamlelerini yapıp kükreyerek sıcak tohumlarını içime akıttığında kafamı yastığa bırakıp dudaklarımı ısırdım. Şimdi sessiz kalma zamanıydı.

Kapı çaldığında ikimiz de giyinmiştik. Ben yatağın üzerine oturmuş, Yıldırım'ın gideceği anı bekliyordum. Yıldırım ise oldukça yavaş bir şekilde kravatını bağlıyordu. Yerimden usulca kalkarak kapıyı açmak üzere koridora çıktım. Kapının kolunu aşağıya indirerek açtığımda bana bakan bir çift endişeli gözle karşılaştım. Koray beni bulmanın rahatlığından olsa gerek derin bir soluk verdi.

"Evde seni göremeyince... merak ettim."

Yarım ağızla gülümsedim.

"Evime girme vaktim gelmişti."

Koray elini saçlarının içinden geçirip başını salladı.

"Kendini nerede rahat ve iyi hissediyorsan orada..."

Sözünü bir anda kesti ve ben bunun nedenini biliyordum. Arkam Yıldırım'a dönük olsa da yaydığı elektrikten nerede durduğunu santimi santimine söyleyebilirdim.

Koray bir anda, "Ah, şey... Ben müsait olmadığını bilmiyordum. Üzgünüm." dedi.

Yıldırım bana değmeyecek ama yakın duracak bir şekilde yanıma yaklaştı.

"Sorun değil..."

Devamını getiremeden Yıldırım'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ben de gidiyordum zaten." Koray çenesini eğerek onayladı ve, "Sonra görüşürüz," diyerek arkasını döndü.

Kendi dairesine girdiğinde kapıda onun yüzüne baktım.

"Kapıyı kapat."

Dediğini yapmak için hemen harekete geçtim. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bu seferki gerçek bir veda, senden bir şey isteyebilir miyim?"

Gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım çünkü konuşursam gözyaşlarımı asla durduramazdım.

"Hayatta kimse senden değerli değil, buna göre davran. Güçlü olmak için paran olmasına ya da acımasız olmana gerek yok. En büyük güç, sağlam iradeden ve çalışmanın meyvesi olan başarıdan elde edilendir."

Yüzümü bırakarak bileklerimi tuttu. Bileklikleri çıkarıp tek tek yere bıraktı ve artık beyazlayan izleri kendine çevirdi.

"Hayatın bu kadar ucuz değil. Bunu sakın unutma."

"Unutmam."

Cılız sesim havada asılı kaldı. Yıldırım bileklerimi bıraktı.

"Ben de unutmayacağım."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Belki gitmemesi için bir şey duymayı bekliyordum. Sonra kendi kendime itiraz ettim. O şeyi duysam bile yine gitmesini isterdim. Yıldırım'ın da söylediği gibi; hayatta kimse benden değerli değildi. Yıldırım benim hayatımda olduğu sürece ben kendi değerimi keşfedemeyecektim. Yine de ona sormaktan geri duramadım.

"Bana âşık mısın?"

Kaşları çatıldı ve yüzü bu söylediğimin ne kadar saçma olduğunu belirtircesine küçümseyici bir hâl aldı.

"Aşk diye bir şey yok, Tutku."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Aslında benim de düşündüğüm bu değil miydi? Hayatımın hiçbir döneminde aşka inanan bir insan olmamıştım. Çiftler birbirleriyle birlikte olurlardı çünkü çıkarları örtüşürdü ama aşk... O filmlerde, kitaplarda anlatılan aşk... Öyle bir şey olamazdı.

"Sen?"

Şimdi şüpheci bakışlarına esir olmuştum. Yutkunarak kafamı iki yana salladım.

"Aşk diye bir şey yok ve eğer olsaydı... kayıtsız şartsız olurdu."

Son söylediğimi anlamadı. Hafifçe başını eğerek kapıyı açtı. Daha sonra koridora çıktı ve merdivenlerden inip gözden kayboldu. Bense kapıyı kapadıktan saniyeler sonra, son söylediğim şeyin farkına vardım ama artık çok geçti. Artık bu benim savaşımdı ve ben bu savaşta kendim için mücadele edecektim.

Yıldırım Bozkurt karşıma hayatımın enkaza dönüşmek üzere olduğu bir zamanda çıktı. O şirkette, onun yanında çalışmak benim şansımdı. Hayatın, tutulan dileklerin gerçekleştiğini ispat edercesine sunduğu bir şanstı. O bana bir kere baktı ve enkazı gördü. Onun içinde uyandırdığım korkunç duyguları en başından beri hissetsem de çekimine karşı koyma şansım gözlerine baktığım ilk anda yok olmuştu.

İkimizin ortak noktası olan *"Acı!"* bizi birbirimize kenetledi. Benim acıya olan saf ve geçiştirilemez ihtiyacım, onun içinde saklamaya çalıştığı tüm o vahşiliği açığa çıkardı. Benim sırlarımı kolayca keşfetti çünkü ben ona kendimi tamamen açmıştım. Beni bir kitap gibi okuyabiliyordu çünkü Yıldırım Bozkurt benimle aynı şeyleri hissediyordu. Ben nasıl acırken iyileşiyorsam o da acıtırken rahatlıyordu. Zayıf insanlara katlanamayan kişiliği, beraberinde yoğun bir öfke getirmişti ve bu öfkenin her zerresini benim üzerimde kullanmaya çalışmıştı.

Fakat onun da kurallarını bozan bir şey açığa çıkmıştı. *"Şehvet!"* Şehvet, onun tehlikeli oyununun tüm kurallarının baştan yazılmasına neden olmuştu. Bedenime olan açlığı beni kurtarmış mıydı? Yoksa tamamen kaybolmama mı neden olmuştu? Bundan tam olarak emin değildim. Bir yandan zayıf karakterli insanlardan nefret ederken, diğer yandan onlara acıyor ve yardımcı olmak istiyordu. İçinde yaşadığı tüm ikilemlerin ana sebebi buydu. Yıldırım masumiyetini kaybetmiş ve babası onun kaybını hayatta kalma savaşına dönüştürmüştü. Onun için hayat bir savaş alanıydı ve güçlü olan daima kazanırdı.

İntikam her zaman var olacaktı. O insanların hatalarının bedellerini her zaman ödetmeye hazır olacaktı ve bu güdüsü bir gün onu yiyip bitirecekti. Belki de bir gün hata yaptığının farkına varacaktı. Peki ya o zaman her şey için çok mu geç olacaktı? Bunların hiçbirini bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa eğer, onun bana öğrettiklerini hayatımın her alanında uygulayacağımdı. Yıldırım Bozkurt enkazımı kaldırmış, bana yeni bir amaç vermişti. Evet, onu hayatıma dâhil etmeyecektim ama yeni hayatımın her parçasında ondan izler olacaktı.

Üzerimden akan ılık suyun altında düşünürken ne kadar üzülsem de yıkılsam da doğru kararı verdiğimi biliyordum. Biz birbirimizin hayatında var olamazdık.

2 AY SONRA

Artık yeni bir savaş için hazırdım. İki ay sonra eksiklerimle kendime gelmiş, kayıplarımla toplanmayı başarmıştım. Bu sürenin her anında Koray yanımda

olmuş, cevap vermek istemediğim soruları bana sormaktan kaçınmıştı. Babamın odasını toplarken çıkan birkaç bebeklik fotoğrafımı gördüğümde bana sadece sarılmış ve onun beni gerçekten sevdiğini kulağıma fısıldayıp beni rahatlatmıştı.

Şimdi yeni bir iş görüşmesi için büyük bir binanın önündeydim. Hayatımın yeni döneminde öğrendiğim şeyleri uygulamak için hazırdım.

Ve o... Veda ettiğimden beri onu tekrar görmemiştim. İkimiz de sözlerimizi tutacaktık. Anıları kalbime gömmüş, öğretilerini aklıma kazımıştım. Hatta onunla karşılaşmamak için tamamen farklı bir alana başvuru yapmıştım. Burası bir yatırım şirketiydi ve bu sefer yönetim katına oynuyordum. Bina ilk iş görüşmemi yaptığım yere benzese de ben artık çok farklı biriydim.

Dizlerime uzanan kalem eteğimin üzerine giydiğim gömlek ve ceket, ayağımdaki zarif ayakkabılar ve toplu saçlarım son derece şık görünüyordu. Yavaş ama güçlü adımlarla, başım dik bir şekilde girişe ilerledim. Beni doğruca yönetim katına yönlendirdiler. Yönetim katında genel müdürün odasına alındım. Bir fark daha vardı. Bu sefer iş görüşmesinde sadece ben vardım. Genel müdür beni gördüğünde ayağa kalktı. Elli yaşının üzerinde, kırmızı yüzlü, beyaz saçlı ama sempatik bir adamdı. Bana elini uzatırken yüzüne yerleşen o gülümseme oldukça içtendi.

Adama elimi uzatırken gülümsedim. İçten, sıcak fakat bir o kadar da kendimden emindim.

"Merhaba, Tutku Hanım. Hoş geldiniz. Nihayet yüz yüze görüşebildik."

"Merhaba, sizi tanıdığıma memnun oldum."

Şirketle on gündür telefon arayıcılığıyla görüşüyordum ve iki kere de personel müdürleriyle görüşmüştüm. Bu sefer ben onları değil, onlar beni bulmuştu. İnternet üzerinden CV'me yaptığım bir ekleme beni hemen aranan-lar kısmına sokmuştu. Bozkurt Holding'de üst düzey asistanlık tecrübesi, herkesin gözünü boyamıştı.

Adamın gösterdiği koltuğa oturdum. Kibar bir kadınsılıkla bacak bacak üzerine attım. Masasında benimle ilgili notlar olduğunu görebiliyordum. Bana kısaca şirketi ve amaçlarını anlatırken ve pozisyonumun gerekliliklerinden bahsederken onu yoğun bir ilgiyle dinledim.

Kendi fikirlerimi, tecrübelerimi, amaçlarımı adamla paylaşırken geçen kısacık zamanda kendimle ilgili değişmeleri fark ederek şaşırdım. Bunu karşımdaki insana belli etmememse bambaşka bir hikâyeydi.

Adamla el sıkışıp işi aldığımda gülümsemem daha da genişledi. Bu sefer kazanmıştım. Bundan sonra da kazanacağım gibi... Binadan çıktığımda derin bir nefes çektim. Tokamı çıkarıp saçlarımı savurdum ve tarçın rengi buklelerimin belimden aşağıya özgürce dökülmesine izin verdim. Karşıdan karşıya geçmek için yaya geçidini kullanacaktım, bu sefer yanımda spor ayakkabı falan taşımıyordum. Topuklu ayakkabılarımın üzerindeydim.

Yayalar için yanan yeşil ışığı da bu yüzden kıl payı kaçırmıştım. Tam ışıkların kenarında durduğum sırada bir araba yavaşladı. Camı hafifçe aralandı. Sadece yüzünü gördüm. Gri bakışlarında gurur, dudaklarındaki kıvrılmada hoşnutluk vardı. Onu gördüğümde

korkmadım, gerilmedim. Sevdiğim, eski bir tanığımı görmüş gibi gülümseyerek başımla selam verdim. Çalan kornalar arasından hızını artırıp gözden kaybolan arabanın arkasından bakmadım. Ne kadar heyecanlanırsam heyecanlanayım kendime yaptığım şeyin doğru olduğunu telkin ettim.

Kendimle gurur duyuyordum. Artık kanatlarımın olduğunu ve onları nasıl kullanacağımı biliyordum. Bir taksiyle eve gittim. O gece yeni işimi kutlarken kadeh kaldırıyorduk. Masada Koray, Cem ve Pınar vardı. Ben kadehimi kaldırdım ve içimden geçenleri söyledim.

"Zararlara ve zararlardan çıkan güzelliklere..." Hepsi bu şiirsel kadeh kaldırışım karşısında kahkaha atsalar da ben altında yatan derin anlamı bildiğimden sadece gülümsemekle yetindim.

Biliyordum ki alınan zararlarda güzellikler vardı ve en iyi hikâyeler her zaman zararlardan çıkıyordu.

YILDIRIM BOZKURT
GEÇMİŞ

Bir – Kurallar hayatidir.

İki – Güç her şeydir.

Üç – Başarı merdivendir.

Dört – Para tüm kapıları açar ve saygınlık sağlar.

Beş – Hatalar affedilmez.

Altı – İntikam zaruridir.

Yedi – Çalışmak, para ve başarının anahtarıdır.

Sekiz – Kadınlara güvenilmez.

Dokuz – Kimse dostun değildir.

On – Otorite kutsaldır.

Arabamın arka koltuğunda oturmuş e-postalarımı okumaya başlamıştım. Zaman değerliydi, benim zamanımsa herkesinkinden daha değerliydi. Hiç boş vaktim yoktu ve olmaması için de çaba gösteriyordum. Babam olsa, "Boş zaman, boş insanlarındır," derdi. Haklıydı. Ben ve benim gibi insanlar... Biz besin zincirinin tepesindeydik. Bunun için de çabalıyorduk. Şirkete vardığımızı fark etmem için dışarı bakmama gerek yoktu. Yirmi dakika... Her zaman aynı saatler... Hep aynı program... Değişiklikler insanın düzenini ve kurallarını sekteye uğratırdı. Tabletimi kenara koyarken kısa bir an gözüm bir şeye takıldı. Bir kadın...

Etrafına göz atarken kendini aslan kafesinde gibi hissettiğine yemin edebilirdim. Gözlerindeki o korkuyu görebiliyordum. Ben korkuları ve zayıflıkları hissederdim ve bu kız hem korkak hem de zayıftı. Güneşin tepeden vurmasıyla kızıl bir kor gibi yanan saçlarını muhtemelen özenle toplamıştı ama sıcak hava, nem ve rüzgâr yüzünden dağınık görünüyorlardı. Yürürken sallanan kalçası dolgundu ve o saçma etek... Bütün kadınsı hatlarını olduğu gibi ortaya çıkarıp hiçbir gizeme mahal vermiyordu. Oldukça kısa olan eteğin arka kısmındaki yırtmaç hakkında konuşmak bile istemiyordum. Kesinlikle çok basitti. Otoparka doğru ilerlediğimizi fark ettiğimde Harun'a seslendim.

"Arabayı durdur."

Harun aynadan bana bakarken frene bastı.

"Bir sorun mu var, efendim?"

"Burada ineceğim. Bugün ön kapıyı kullanıyorum."

Hızlıca arabadan inip ön kapıya uzanan yola girdim. Etrafı çevreleyen ağaçlar, banklar ve bolca insan... Gözlerim az önce kaybettiğim kızı aradı. Oradaydı. Güneşin alnındaki bir banka doğru yürüyordu. Resmi kıyafetinin altına giydiği spor ayakkabıları da küçümseyici bakışlarımdan nasibini aldı. Topuklu ayakkabıyla yürüyemeyecek kadar beceriksiz olmalıydı. Öyleyse neden onu merak ediyordum? Kızın beni fark etmeyeceğinden emin bir şekilde yaklaştım. Bankın çok sıcak olduğundan emindim ama kız bakma gereği bile duymadan oturdu. Yüzünü buruşturup küçük çığlıklarla kalkmasını bekledim. O güzel kızı yanmış olmalıydı.

Fakat öyle yapmadı. Aksine, yüzünde gezinen acı ifadesinden sonra rahat bir soluk alıp kendini banka iyice bıraktı. Çıplak bacaklarını yasladı ve acıyı anında kabullendi. Bu kabulleniş bütün damarlarımda yoğun bir kan akışına neden oldu. Kız çantasından topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayağına geçirdi. Spor ayakkabılarını çantasına koyarak benim binama ilerledi.

Kızın bir iş görüşmesi için burada olduğundan neredeyse emindim. Şansa bakın ki bu günlerde yeni bir asistan arıyordum ve tam olarak iş görüşmesi vaktiydi. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Avını uzaktan gözüne kestiren bir kurdun sinsiliğiyle peşinden binaya ilerledim. Kendi kendime hayır desem de dinlemeyeceğimi biliyordum. Ne zaman dinlemiştim ki? İşe aldığım güçlü görünen her kadın kapıyı çarpıp gitmişti. Haklılardı. Zaten ilgimi çektikleri de söylenemezdi. Fakat sürekli uzak durduğum bu kız gibi zayıflar... Oyunumu daha eğlenceli bir hâle getirecekti.

Ne kadar dayanacaktı? Ne kadar ileri gitmeme izin verecekti? Sınırları nelerdi? Korkunca nasıl görünüyordu? Peki ya benden korktuğunda nasıl görünecekti? Kafamda vahşi sorularla asansöre binip yönetim katına çıktım. Doğruca iş görüşmelerinin yapıldığı bölüme ilerledim. Beni gören sekreter kadının gözleri birer yumurta gibi büyümüştü. Şaşkınlıkla bir şeyler geveledi fakat umursamadım.

Diğer adaylara bakmadım bile ama birkaç kadının aç bakışlarını üzerimde hissettim. Tam kapıyı açtığım sırada kızla burun buruna geldim. Gözlerinden öyle bir korku geçti ki dolgun dudaklarının arasından

dökülen bir inlemeyle yerinden sıçradı. Tam düşmek üzereyken ve ben onu tutmayı düşünürken masaya tutunup dengesini sağladı. İşte karşımdaydı. Ela gözlerinin içine baktım ve anında gözlerini benden kaçırdı. Zayıf, kırılgan... Tam istediğim gibi. Onu eğitmek, güçlendirmek ve parçalamak ruhumu doyuracak kadar yoğun bir tatmin sağlayacaktı. Yeni bir av, yani asistan bulmuştum...

GÜNÜMÜZ...

Az önce arabamın camından gördüğüm kadın ise bambaşka bir kadındı. Aynı görünüyordu ama bakışlarında ve duruşunda bir şey vardı. Gözlerinde gurur, duruşunda kendine güven, gülümsemesinde işve... Eserine bakan bir heykeltıraş gibi onu inceledim ve kendi kendime gülümsedim. Bu kızı ben yaratmıştım. Onu bırakmak benim için çok zordu ama doğru olan buydu.

Tutku benim oynayabileceğim bir kadın değildi. Vahşice duyduğum zarar verme güdüsünü doyurduğu aşikârdı fakat psikolojik oyunlarıma dayanamazdı. Şimdi, şu anda bu arabadan inip onu durdurabilir ve benimle kalması için zorlayabilirdim elbette. Bir gram dahi suçluluk duymazdım. Fakat yapamazdım. Tutku içimde bir yere dokunmuştu. O dokunduğu yer ona zarar vermemi engelliyordu. Onu özgür bırakmalıydım. Ayaklarının üzerinde durmasını sağlamıştım ve artık koşabilirdi.

Onu bırakıyordum çünkü bensiz daha iyi olacağından emindim. Onu bırakıyordum çünkü bu benim için de en iyisi olacaktı. Tutku bir gün iyileşecek ve birlikte olduğu canavardan nefret edecekti. Bir zamanlar Leyla'nın gözlerinde gördüğüm nefreti, onun gözlerinde de görmek istemiyordum. Korku başka bir şeydi, nefret çok başka... Onun gözlerinde nefreti bir kez daha görmeye dayanamazdım. Onu ne hâle getireceğini umursamadan yaptığım ufak oyun bile darmadağın olmasına yetmişti.

Bana veda ettiği o cesur ânı hatırladım ve hatıraların etkisiyle keyiflenerek arkama yaslandım. O kadını ben yeniden var etmiştim. Bu ne büyük bir gururdu. Onun için değişmem gerektiğini düşünenler olabilirdi tabii. Böylesine kendime uygun bir kadın bulduğum için şanslı olduğumu düşünenler...

Fakat birine değer vermek ona sahip olmak demek değildi. Birine değer vermek, onun en iyisine sahip olması için çabalamaktı. Bir kuşu sadece rengini beğendiğiniz için salonunuzdaki altın kafese kapatmak, onu her gün öldürmekle aynı şeydi. Bir kuşun rengini beğeniyorsanız eğer, doğada özgürce uçup başka renklere karışmasına izin vermeliydiniz.

Ben de öyle yapıyordum. Tutku'nun farkında bile olmadığı renklerini doğaya bırakıyordum. O güçlü bir kadındı ve çok daha güçlü olacaktı. Kim bilir belki bir gün bana rakip bile olurdu. Tutku Öztürk... Hayatımda tanıdığım en zayıf ama en güçlü kadın...

30. BÖLÜM

"Kendi kusurlarını çözemeyen bir kişinin, kusurlarının acısını başkasına çektirmeye hakkı yoktur."

- Oğuz Atay

Tutku'dan...

Özgürlük bazen teslim olmakla kazanılırdı. Ya da teslim olduğumuzda özgür olduğumuzu sanırdık. Silahlarımız elimizden alınır ve artık savaşmamıza gerek kalmazdı. Benim artık savaşmama gerek yoktu. Yeni hayatımın her bir dakikası çalışmakla geçiyordu, belki de beni avutan tek şey olduğu için çalışmaya tutunuyordum.

Şikâyet ediyor değildim. Bu huzuru, mutluluğu, sakinliği ve sevgiyi yıllardır arzuluyordum. Başarı dolu bir kariyere sahiptim. İki yıl önce işe başladığım yatırım firmasında bütün basamakları sağlam adımlarla çıkmıştım. İki yıl içinde müdür yardımcısı olmuştum. İnsanlar bana saygı duyuyordu. Bunu korkutarak de-

ğil, aldığım her işin altından başarıyla kalkarak yapıyordum.

Diğer yandan ailemle olan sorunlarımla yüzleşmiştim. Bunu yapmaya annemden ve kocasından başlamıştım elbette. Annem beni şaşırtmamış, her şeyi reddetmişti. Kocası da beni evden kovmuştu ama önemli değildi, içimdeki her şeyi yüzlerine kusmuş ve rahatlamıştım. Kız kardeşim ve eski nişanlım için de aynı şeyi yapmıştım. Omuzlarımdan kalkan yükü bir kez daha hissetmiştim ve bu seferki gerçek bir rahatlamaydı.

Uyurken çıkardığım pırlanta yüzüğüm aynanın kenarında duruyordu. Zarif, küçük bir taştı. Benim sevebileceğim gibi... Üç aydır takıyordum ama hâlâ alışamamıştım fakat artık alışmam gerekiyordu. Bir ay sonra evli bir kadın olarak çok daha fazlasına alışmam gerekecekti.

Aşk hayatımda her şey yolundaydı. Koray zorlu geçen iki senenin her anında yanımdaydı. En yakın arkadaşımdı ve onunla olmamam için hiçbir neden görememiştim. Yanında huzurluydum ve beni gerçekten seviyordu.

Arkadaşlığımız daha fazlasına dönüşmüştü. Bir senedir de beraberdik. Sekiz ay önce birlikte yeni bir hayat kurmak için ilk adımı atmış, birlikte yaşayacağımız bir ev tutmuştuk. Üç ay önce bana evlenme teklif ettiğinde ona evet demiştim çünkü doğru olan buydu. Bir ay sonra onunla evlenecektim çünkü o güvenilir biriydi. Beni asla acıtmaz, yaralamaz, küçük düşürmez ya da arkasını dönüp gitmezdi. Tekne, limanda güvendeydi...

Koray'ın kolları bedenime dolandı ve beni sıcak limana doğru çekerek göğsüne yasladı. Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Büyük ellerinden biri karnımda duruyordu, geceliğimin üzerinden avuçlarının sıcaklığını hissediyordum. Fakat bu farkındalık bana büyük bir sorunu hatırlattı. Benim sorunumu...

İlişkimiz ne kadar güvenli ve mükemmel görünse de sorunlarımız vardı. O sorunun kaynağı bendim. Koray'a karşı açık olamıyordum, ona kendimi anlatamıyordum. Bu bir kabuğa saklanmak gibiydi. Beni tamamen çıplak görmesine izin vermiyordum, bedenimdeki tüm o kesik izleri... Onların varlığını biliyordu, onlara dokunmuştu ama görmemişti. Gerçek anlamda karşısında asla tamamen çıplak olmamıştım. Seks güzeldi. Koray nazik bir âşıktı. Öpüşmekten, sarılmaktan, sevişirken güzel sözler mırıldanmaktan hoşlanıyordu. Ön sevişmeler asla kısa değildi, her zaman beni memnun etmeye odaklıydı ama olmuyordu.

Orgazm olamıyordum ve en acısı da bunun nedenini bilmememdi. Koray çift terapisi önermişti ama ben henüz ona her şeyi anlatmaya hazır değildim. Karşısına geçip geçmişte ne kadar hasta olduğumu ve bu hastalığımın geçmediğini söyleyemezdim. Koray gibi nazik birinden beni bağlamasını, zor kullanmasını, canımı yakmasını da isteyemezdim. Bir kez olsun normal olmak istiyordum. Diğer insanlar gibi normal bir ilişki yaşamak istiyordum...

Terapiye başlamıştım, bireysel terapiydi elbette ama bunu kendi başıma çözmeliydim. Koray'ı bu meseleye dâhil edemezdim.

Beni kendine çevirerek yavaşça dudaklarımı öptü. Bedenimi kendi sıcak, sert bedenine yaslarken ona karşılık verdim. Dokunuşlarından hoşlanıyordum. Onunla sevişmekten de hoşlanıyordum. Bunun her zaman bir yere varması gerekli miydi? Belki de zamanla bu sorun kendiliğinden çözülürdü.

"Günaydın," diye mırıldanırken beni öpmeye devam etti.

"Günaydın."

Geceliğimi kalçalarıma kadar sıyırdı. Koray her zaman sınırlarıma saygılıydı. Onda en sevdiğim özelliklerden biri de buydu. Çamaşırımı bacaklarımdan sıyırıp kadınlığımı çıplak bıraktı. Kendimi ona doğru kaldırarak temas aradım.

Dudaklarımdaki dokunuşu kayboldu ve bedenini aşağıya doğru kaydırdı. Dudakları kadınlığımın dudaklarıyla buluştuğunda inledim. Benimle böyle nazikçe ilgilenmesinden son derece memnundum. Kendimi özel ve değerli hissediyordum.

Ağzımdan çıkan mırıltı ve inlemeler eşliğinde Koray benimle ilgilendi. Bu ilginin yeterli olduğuna kanaat getirdiğinde içimdeydi. Kadınlığımı doldurması haz vericiydi. İçimdeki bütün noktalara değecek kadar iriydi. Yumuşakça tutturduğu ritmi sürdürdü. Bana zevk vermeye çalışıyordu, bunun farkındaydım. Zevk alıyordum da ama sadece zevk alıyordum o kadar... Benim kadar Koray için de zordu. Tek yaptığı beni mutlu etmeye çalışmaktı ve bu şekilde davrandığında kendimi daha büyük bir baskının altında hissediyordum.

"Tutku," diye mırıldandı.

Yine uzaklara gitmiştim, bunu anlıyordu. Seks sırasında kafamın başka yerlerde olduğunu biliyordu. Oysa tek istediğim onu mutlu etmekti. Bunu bile beceremiyordum.

"Sadece burada, benimle kal. Burada iyiyiz. Her şey düzelecek," diyerek beni rahatlattı. Başımı sallayarak onu onayladım.

"Buradayım, seninle."

Gülümsedi.

"Güzel."

Elleri göğüslerimi kavradı ve her zamankinden biraz daha sert sıktı. Bu acılı temas dudaklarımdan zevk dolu bir haykırış dökülmesine neden oldu.

"Canını mı yaktım? Özür dilerim."

Kafamı hızla iki yana salladım.

"Hayır, hayır. İyiyim."

Fakat o sertlik kaybolmuştu. Koray gözlerimin içine baktı. Bu sefer, diye düşünüyordu. Bu sefer olur mu? Olmayacaktı... Yine... Yine başarısız olmuştum. Koray gırtlaktan gelen derin bir sesle inleyerek içime boşaldı ve ağırlığını üzerime vererek hareketsiz kaldı. Dudakları boynuma minik öpücükler konduruyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Bu senin hatan değil, Tutku. Belki de ben bir şeyleri yanlış yapıyorum. Belki de çift terapisine gitmeliyiz?"

Her zaman yaptığım gibi onu kendimden uzaklaştırdım. Koray yanıma uzanırken yataktan kalkmak için hareketlendim.

"Seninle ilgili bir şey değil, Koray. Bunu daha önce de konuştuk. Benim... Bizim biraz zamana ihtiyacımız var ve söz veriyorum eğer bireysel terapi işe yaramazsa çift terapisine gideceğiz."

Ve o zaman benden nefret etmemeni umacağım.

Öğlene kadar yatırım tekliflerini gözden geçirdim ve kâr getirisi yüksek olanları ayırdım. Onlarla özel görüşme yapacaktım fakat önce başka bir görüşmem vardı. Saatime baktım ve iki olduğunu gördüm. Tam o sırada telefonum çaldı.

"Efendim?"

Asistanımın ince sesini duydum.

"Tutku Hanım, Leyla Korkmaz geldiler."

"Pekâlâ, içeri gönder."

Kapı hafifçe çalındı ve hatırladığım hâliyle Leyla Korkmaz içeri girdi. Geçen hafta yeni taleplere göz atarken Leyla Korkmaz gözüme çarpmıştı. Yeni bir firma kuruyordu ve yatırımcıya ihtiyacı vardı. Açıkçası riski yüksek bir alan olan modaya yöneliyordu. Fikirleri ve tasarım ekibi başarılı olsa da firmam daha büyük kârlara odaklanmıştı. Yine de onu görmek istemiştim.

Leyla, "Tutku Hanım," diyerek elini uzattı.

Onunla tokalaşırken, "Tutku, lütfen," dedim.

Gülümseyerek, "O hâlde Leyla ve Tutku," dediğinde onu onayladım.

Onu koltuklara doğru yönlendirdim. İkili koltuğa yerleşti, ben de tekli koltuğa oturdum.

"Seninle karşılaşmak büyük sürpriz, gözden kaybolunca endişelendim."

"Sadece kendi kariyerimin peşinden gidiyordum," diyerek onu yanıtladım.

"Yıldırım Bozkurt'un elinden bu kadar sağlam kurtulman şaşırtıcı."

Hafifçe öksürdüm.

"Ben ondan pek bahsetmiyorum," dedim.

Onunla ilgili hiçbir şeyi düşünmemek için kendimi şartlamıştım. Onu araştırmıyor, isminin geçtiği bir haber ya da yazı gördüğümde atlıyordum. O da aynı şekilde beni unutmuştu, her şey olması gerektiği gibiydi.

Güldü.

"Tabii ki, özür dilerim. Sana saygı duyuyorum."

Bir daha ondan bahsetmedi ve iş hakkındaki sohbetimizi sürdürdük. Kendine bir dikim atölyesi kurup markasını yaratmak niyetindeydi. Projelerini beğenmiştim ve kadın girişimcileri desteklemeyi seviyordum. Leyla Korkmaz'a karşıysa derin bir saygı besliyordum. O toplantı masasında işçilerini düşünerek hareket etmesi takdirimi kazanmıştı. Tekrar görüşüp ona döneceğimi söyledim fakat bu projeyi desteklemeye kararlıydım.

Kapıdan çıkmadan önce duraksadı ve kafasını iki yana sallayarak sustu. Bana bir şey söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu.

"Bir şey mi var?" diye sordum.

Başını salladı.

"Ondan bahsetmediğini biliyorum ama son olanlardan haberin yok mu?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı.

"Hangi olanlar?"

"Basından gizleniyor ama ben yine de Oktay ya da dedikodular bir şekilde sana ulaşmıştır diye düşündüm."

Rahatsızlıkla kıpırdandım ve Leyla bu konudan hoşlanmadığımı hemen anladı.

"Ben iki senedir Oktay Bey'i ve... onu görmüyorum. Dedikodularla da pek ilgilenmiyorum."

"Dinlemek istemediğine emin misin? Çünkü bu mesele seni de ilgilendirebilir."

İçten içe konunun ya da sorunun ne olduğunu merak ediyordum. Fakat kendime bir söz vermiştim, onunla ilgili hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Bu bana da Koray'a da haksızlıktı.

Benden bir cevap almadan Leyla konuşmaya başladı.

"Yıldırım ve Oktay arasında bir dava süreci başladı. Yıldırım, Oktay'ın şirketi dolandırıp para kaçırdığını iddia ediyor. Oktay ise Yıldırım'a karşı dava açmış, bu konu son derece gizli tutuluyor ama Oktay'ın elinde sağlam bir şeyler olmalı."

Yıldırım Bozkurt intikam planını mı devreye sokmuştu, yoksa sadece tesadüf müydü, bilemiyordum.

"Bu mesele beni neden ilgilendiriyor?" diye sordum.

"Yıldırım'ın eski asistanlarından bazıları Oktay'ın açtığı davada şahitlik yapacak. Bu sanırım... Yıldırım'ın manipülasyonlarıyla ilgili. Ben düşündüm ki Oktay belki senin de..."

Lafını keserek, "Benim böyle bir durumda şahitlik yapacak bir şeyim yok," dedim. "Benim rızam dışında hiçbir şey olmadı, sana daha önce de söyledim."

"O asistanlarla yattığını sanmıyorum ya da bedensel yakınlaşma yaşadığını... Bu konuda çok katıydı. Fakat insanın psikolojisiyle oynamak da bir tür şiddet."

"O hâlde davayı haklı olanın kazanmasından başka bir şey diyemeyeceğim. Tekrar görüşmek üzere Leyla," diyerek onu dışarıda bıraktım.

Bir gün için de bu kadar bilgi fazla gelmişti. Bir yanım davayı araştırmak istiyordu ama diğer mantıklı olan yanımı dinledim. Bu mesele benimle ilgili değildi.

Leyla ile olan toplantımızın ardından kafamdaki sorularla birlikte kendimi psikoloğumun yanında buldum. İki haftada bir geliyordum ve bana iyi geliyordu. Ona hikâyemi en başından anlatmak çok zor olsa da sonunda başarmıştım. Geçmişimden, Yıldırım'dan, babamdan bahsetmiştim. Fakat Yıldırım konusunu ilk seanslarımdan beri açmıyordum. Bugün de farklı olmamıştı, o konuyu unutmuştum. Terapiden çıktıktan sonra Koray'ı aradım.

"Ben de seni düşünüyordum," diyerek telefonu açtı.

Gülümsedim. Koray en acı duyduğum zamanlarda bile beni gülümsetmeyi başarırdı.

"Kadınların neyi duymaktan hoşlanacağını biliyorsun," derken ona sataşıyordum.

Koray etkileyici sesine büründü.

"Kadınların değil, senin duymaktan hoşlanacağın şeyler söylemek istiyorum."

"Ben söylediğin her şeyden hoşlanıyorum," dedim. Rol yapmıyor ya da yalan söylemiyordum, bu konuda ciddiydim. Onu seviyordum, belki normal ya da olması gerektiği gibi değildi ama onunla olmaktan mutluydum. "Terapiden çıktım."

"Nasıl geçti?"

"Hımm, sanırım iyi," diye mırıldandım. Otoparka doğru yürürken bir yandan çantamda arabamın anahtarlarını arıyordum.

"Bu akşam yönetim kuruluyla yemekte olacağım, sana hatırlatmak istedim."

"Biliyorum, bizim çocuklarla plan yaptım. Merak etme, yalnız başıma evde oturup özlem dolu bir hâlde seni beklemeyeceğim. Seni arkadaşlarımın yanında özleyeceğim."

Genç bir kız gibi kıkırdadım.

Arabaya binerken Koray, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Bunu duymak ilk andan beri garip geliyordu. Beni seviyordu, gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı.

"Akşam görüşürüz," diyerek telefonu kapadım.

Hazırlanmak için eve döndüm, kıyafetlerimi daha şık şeylerle değiştirdim. Birkaç ışıltılı takı taktım, makyajımı koyulaştırdım. Geç kalmak istemiyordum, bu yüzden saçlarımın omuzlarıma kadar kısalttığım buklelerini serbest bıraktım.

Üç ayda bir yaptığımız olağan toplantılardan biri olsa da yönetimdeki tek kadın bendim ve bu yüzden her seferinde heyecanlanıyordum. Yine de soğuk ve hissiz durmayı bir şekilde başarıyordum. Bu toplantılar için genelde şehir dışındaki daha sakin restoranları tercih ederdik, bu sefer ise boğaz kenarındaki popüler restoranlardan birinde toplanıyorduk.

Herkesten önce gelmemiştim ama şirketin CEO'su ve genel müdüründen önce gelmiştim, bu yeterliydi. Bağlı olduğum müdür altmış yaşlarında, çok sempatik bir adamdı. Arabamı valeye bırakırken o da kendi arabasından indi.

"Tutku, her zamanki gibi tam zamanında."

Güldüm.

"Tam zamanında gelmeyi seviyorum."

Birlikte içeri girdik, garson bize masamızı gösterdi. Bizden önce gelen çalışanlar masaya yerleşmişti, hepsini kibarca selamladım. Sandalyeme yerleşeceğim sırada CEO'muz, genel müdür ve asistanları içeri girdiler. El yazısıyla hazırladığım notların olduğu ajandamı çantamdan çıkarıp masaya bıraktım ve onlarla tokalaşmak için döndüm.

Yıldırım'dan...

Oradaydı... Sanki elinde büyük bir güç tutuyormuş gibi oturuyordu. Özgüvenli bir kadın gibi bacak bacak üstüne atmış, ayakkabılarını hafifçe yana doğru çıkarmıştı. Yüzünde gezinen derin ifade, çatık kaşlarıyla tezat oluşturuyordu. Ben anlıyordum, onun şu an kararsız olduğunu ben anlayabiliyordum. Onu ben var etmiştim. Beden dilini en iyi ben bilirdim. Masanın etrafında oturan altı adam ve üç kadının ondan haberi yoktu.

Tutku Öztürk onlar için çekici dış görünüş, biraz disiplin, takıntılı derecede düzenden başka bir şey değildi. Ben onun derinlerdeki izlerini biliyordum, onlara dokunmuştum. Ben onun korkularını biliyordum, onları tetiklemiştim. Ben onun acılarını biliyordum, onları beslemiştim.

İki sene... İki sene sonra onu ilk görüşümdü. Daha önce defalarca görme şansım vardı. İstesem giderdim, istesem onu bulurdum. İstemiştim ama yapamazdım. Ona nasıl bir zarar verdiğimi biliyordum. Onun neler kaybettiği umurumda değildi, belki de ben neler kaybedebileceğimi biliyordum. Peki, şimdi? Bu kaderin bir cilvesi miydi? Aynı ortamlara bu kadar aşinayken ve bir arada bulunmamız bu kadar olasıyken neden iki sene sonra? Yönetim kurulu üyeleri duraksamamı fark etti.

"Efendim? Masamız biraz daha ileride." Yeni genel müdürün uyarısıyla silkindim. İlerideki herkesten uzak masayı işaret ediyordu.

Ciddi, kontrollü ifademi hiç bozmadan, "Oradaki masada oturmak istiyorum," dedim.

Çenemle Tutku'nun hemen yanındaki masayı işaret ettim. Bir iş yemeği için her zaman özel alan isterdim ama şimdi onu burada görmüşken yakın olma ihtiyacıyla dolmuştum. Onu dinlemek istiyordum, fikirlerini duymak istiyordum. Adam şaşırsa da ifadesini bozmadı, bize eşlik eden şef garsona hemen isteğimi iletti ve saniyeler içinde o masaya doğru ilerledik. Kafasını kaldırışını gördüm. Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı.

Beni gördü. Beni daha önce gördüğü gibi gördü. Dudakları enfes bir O şekline bürünürken kaşları biraz daha çatıldı. Ela gözleri endişeyle karışık şaşkınlığı taşıyordu. İlk gördüğüm o zayıf kadından çok daha başka bir şeydi bu sefer. Ben amacıma ulaşmıştım. Fakat o anda beni korkutacak bir şey yaptı. Dudak kenarı hafifçe yukarı doğru kalktı ve bana gülümsedi. Ne yapacağımı bilemediğimi hissettim, ki bu duyguyu bana uzun zamandır hissettiren tek kişinin yine Tutku olduğunu düşünürsek bu kadar şaşırmamam gerekirdi.

Ben de onu şaşırtmaya karar verdim. Ekibim seçtiğim masaya yerleşirken adımlarımın yönünü değiştirip Tutku'ya yaklaştım. AEG Finans için çalışıyordu. Masada oturan adamlardan biri şirketin CEO'suydu. Adamlara başımla alelade bir selam verip bakışlarımı Tutku'ya çevirdim. İstifini hiç bozmamıştı.

"Tutku Hanım."

Aynı tekdüzelikle "Yıldırım Bey," dedi.

"Biraz vaktinizi çalabilir miyim?"

"Elbette, uzun zaman sonra karşıma çıkan eski bir dost için çalınacak biraz vaktim var."

Gülümsemek istiyordum ama yapmadım. Masadaki diğer herkes şok olmuştu. Onlar için büyük bir yatırımdım. Tutku yerinden kalktı, sandalyesini zarif bir şekilde tutup kalkmasına yardımcı oldum. Hâlâ aynı kokuyordu. Tarçın, elma ve tatlı bir şeyler. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Elimle karşımızda uzanan koridoru işaret ettim.

Benimle yürüdü, topuklarının çıkardığı ritmik sesle ilerlerken sessiz kaldık. Asansörün önünde duruyorduk, çağrı düğmesine bastığımda kapı açıldı. Bir şey söylememi beklemeden içeri girdi. Bakışlarımla ona her şeyi anlatabiliyordum. Beni herkesten iyi tanıdığını biliyordum, ben de onu iyi tanıyordum. İçeri girdiği anda peşinden ilerledim. Otopark katına bastığımda kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Bir iş yemeğinde misin?"

"Öyleydim."

Ukala cevabı hoşuma gitti. Geçen iki yıl sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki aramıza onca ay girmemiş gibi... Karanlık, sessiz ve kimsesiz otoparka indiğimiz anda onu kolundan sertçe kavrayıp dışarı sürükledim. Hızla yandaki bir kolona yaslayıp bedenimi bedeninin önüne siper ettim. Ben de hâlâ aynı duyguları canlandırıyordu. Hâlâ içimdeki canavar onu istiyordu; onun bedenini, kanını, ruhunu ve acısını istiyordu. Dudaklarımı dudaklarının üzerine sertçe kapattığımda ağzından ikna edici olmayan bir itiraz çığlığı çıktı.

Umursamadım, onu şimdi burada becerirdim. Yukarıdaki insanlar, onun itirazları, kontrollü kişiliğim

hiçbiri umrumda bile olmazdı. Şimdi eteğini kaldırır, o sıcaklığının içine süzülürdüm. Öpüşüme karşılık vermediğini fark ederek dudağını ısırdım. Bir çığlık daha attı. Küçük elleri göğsümde, beni itmeye çalışıyordu. Bana karşı koyuyordu.

Dudaklarımı, dudaklarının üzerinden çekmeden, "Bana karşı koyma, biliyorsun işe yaramaz," diye soludum.

Tutku sert bir itişle kendini benden kurtardı.

"Sana kendimi daha önce teslim ettim, şimdi olmaz. Her istediğin şeyi öylece uzanıp alamazsın."

Farkında olmadan geriledim.

"Bana bir sebep söyle o zaman, şimdi seni duvara yaslayıp içine girmemem için bir sebep ver!"

Kontrolümü bir kez daha yitirip sesimi yükseltmiştim.

"İki sene geçti."

"İstediğimi yapmam için daha büyük bir teşvik olur bu."

"Sen... Sen beni hiç aramadın. Bir kez bile görmedin ve şimdi... Şimdi beni karanlık bir otoparka indirip istediğini almaya mı çalışıyorsun?"

Hayal kırıklığını yüzünde görebiliyordum. Onu gönderdiğim günküyle aynıydı. Akşamın başından beri Tutku'ya en çok benzeyen duyguydu.

"Hevesli bir âşık gibi peşinden mi koşmam gerekiyordu, pişman olup geri gelmen için yalvarmalı mıydım? Onlar sadece filmlerde olur, Tutku. Gerçek hayat

bundan çok daha farklı, bunu en iyi sen bilirsin. Yeterince ders almadan mı mezun oldun?"

Beni sertçe ittirdi, parmakları göğsüme battı.

"Yeterince ders aldım... Bu yüzden sana izin vermeyeceğim."

Cümlesini bitirir bitirmez gitmek için hareketlendi ama onu durdurdum.

"Dene o zaman."

Omuzlarını kavradım, bedenimi bedeniyle ezdim. Onu içime hapsettim. Elim dolgun kalçasında gezinirken sertleşmiş aletimi hissetmesini sağladım. Yine savaşıyordu, yine direniyordu. Bu Tutku'ya has bir özellik değildi. En azından ben onun kırık parçalarını birleştirmeden önceki Tutku'ya has değildi.

"DUR!"

Bağırmasını umursamadım. Onu umursamadın. Şimdi burada eteğini indirip kıçı kızarana kadar ona vurmak istiyordum. Vahşetimin bir sınırı yoktu. En sonunda dudağımı sertçe ısırıp benden kurtuldu. Dudağımda kanın metalik tadını hissettim ve parmaklarımla sildim.

"Başkasıyla birlikteyim."

Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırıp ona baktım.

"Bu bir engel değil."

Israr ederek, "Onu seviyorum," dedi.

Gülümsedim.

"Sevmek zayıflar içindir."

"Yanılıyorsun, sevmek insanlar içindir."

Gözlerime bakarak bana yanıldığımı söylerken ne kadar ateşli göründüğü hakkında bir fikri var mıydı? Onu acıtmayı ne kadar istediğim hakkında?

"Zayıf bir insan olmanın tadını çıkar o zaman."

Arkasını dönüp gitmeden önce, "Sen de yalnız olmanın," diye mırıldandı.

Beni orada bırakıp asansöre bindi.

Bu beklediğimden sert bir karşılaşmaydı. Elbette değiştiğini biliyordum, bunu yapan bendim ama o çok başka bir şeye dönüşmüştü. Onun beni ardında bırakmasını sindirmem birkaç dakikamı aldı. Kendime geldiğimde asansöre bindim ve masaya döndüm. İnsanların fısıldaşmaları beni gördüklerinde kesildi. Bu hep başıma geliyordu, herkes arkamdan fısıldıyordu ama artık çok daha fazlaydı.

Hiçbir şey olmamış gibi toplantıya döndüm ve sadece bana bakmadığından emin olduğum zamanlarda Tutku'yu gözlemledim. Bakmıştı, hem de pek çok kez... Fakat daha önce fark etmediğim bir şeyi yeni fark etmiştim. Parmağında değersiz, küçük bir taş vardı. Bunun benim için hiçbir önemi yoktu, onun için de olmamalıydı. Dişlerimi sıktım.

Bir gün karşılaşacağımızdan emindim, sadece bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum. Açıkçası Tutku'nun bana döneceğinden emindim ama dönmemişti. Ben ise peşinden gidemeyecek kadar kurallarıma, ideallerime bağlı ve gururluydum. Tabii bir de başımdaki Oktay belası Tutku'yla yakın temas kurmamı tehlikeli kılıyordu. Gerçekten beni alt edebileceğini sanması gülünçtü.

İlk defa toplantıya konsantre olmakta zorlanıyordum. Benliğime aykırıydı, bundan hoşlanmamıştım. Onların masası toplanırken ben de toplantıyı bitirdim. Kimseyle vedalaşmadan hızlıca Tutku ve grubunun peşinden gittim. Onu otoparkta yakalamayı planlıyordum ve öyle de oldu. Herkes birer birer çıkarken o çantasının içinde araba anahtarını arıyordu. Yanında durduğu siyah arabaya ilerledim.

"Araba kullandığını bilmiyordum," diyerek arkasından yaklaştım.

Tutku bu görüntüsüne yakışmayacak bir şekilde elindeki çantayı yere düşürdü. Eğilip alırken, "Birbirimizi yeterince tanımıyorduk," diye mırıldandı.

"Bundan emin misin?"

Bana dönerek bakışlarını bakışlarıma kilitledi.

"Evet, oldukça eminim. Siz benim sadece yaralarımı ve zayıflıklarımı biliyordunuz. Ben ise sizin bana neler yapabileceğinizi. Bu tanımak değil."

Yüzüne doğru eğildim. Saçlarının kokusunu içime çektim.

"Bir insanı daha fazla tanıyamazsın, Tutku." Elimi, eline uzattım ve işaret parmağımı yüzüğünde gezdirdim. Bunu yaptığımda irkildi ama elini çekmedi. "O biliyor mu? Senin yaralarını, zayıflıklarını?" diye sordum.

Cevabını beklerken sabırsızdım ama bunu ona belli etmedim. Tutku bir anda endişelendi, bu hoşuma gitti. O bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu, içim bir çocuğun mutluluğuyla doldu ve gülümsememi bastıramadım.

"O değil mi? Komşu çocuk?"

Başını sallayıp beni onaylarken elini çekti.

"Evet, Koray. Ve sadece bilmesi gereken kadarını biliyor. Çünkü ben artık mutlu olmak istiyorum."

"Güçlü olmak?" diye sordum. Sonra onu süzdüm. "Gerçi buna artık pek ihtiyacın yok, değil mi?"

Gözlerinde değişik bir ateş parladı.

"Senin bana verdiğin zararlar yüzünden güçlendim. Ben artık güçlü olmak istemiyorum. Güç, acıdan sonra geliyor. Daha fazla duygusal acıyı kaldıramam. Mutluluk istiyorum ve ciddiyim." Hafifçe öksürdü, arkasını dönüp arabasına binerken, "Hoş bir tesadüftü. İyi geceler," diye mırıldanıp kayboldu.

Tutku artık benim ona veremeyeceğim tek şeyi arzuluyordu. Bu durumda pes edip yoluna gitmesine ve mutlu olmasına izin mi vermeliydim? Yoksa acımasız bir avcı gibi peşine mi düşmeliydim?

31. BÖLÜM

"Herkes beraberinde taşıdığı bir parmaklığın ardında yaşıyor."

- Franz Kafka

Tutku'dan...

Aradan geçen o kadar zamandan sonra onu görmek bütün dengemi bozmuştu. Kendim gibi değildim, sanki bir balonun içindeydim ve o balon patlamış ve ben savunmasız kalmıştım. Koray neyim olduğunu sorduğunda yorgun olduğumu söyleyerek yatağa girmiş ve bütün gece duvarı izleyerek yatmıştım. Koray işe giderken ona biraz daha uykuya ihtiyacım olduğunu mırıldanmış ve ondan kaçmıştım.

Bu içimdeki suçluluk hissi miydi? Peki ama neden suçlu gibi hissediyordum? Kendi kendimi yanıtladım. Çünkü hâlâ aynı hissediyorsun...

Öğlen olmadan hazırlanıp şirkete geçtim ve kendimi her türlü işle meşgul ederek düşüncelerimin başka yere kaymasını engelledim. Tabii, bunu yaparken Koray'ı

da defalarca görmezden geldim. Aramalarına cevap vermedim, mesajlarına dönmedim. Onunla en sonunda yüzleşmem gerekeceğini biliyordum ama biraz daha zaman belki bana iyi gelebilirdi.

Akşam eve döndüğümde Koray salonumuzda oturmuş, beni bekliyordu. Beni beklediğinden emindim çünkü kendi kliniğini açtığından beri eve bu saatte gelmiyordu. Ayakkabılarımı ayakkabılığa koydum, çantamı astım ve ayaklarımı sürüyerek salona girdim. Doğal davranmaya çalışsam da bir sorun olduğunun farkındaydı.

"Artık konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Ne anlatacağımı bilmiyorum," dedim.

Bunu hem onu geçiştirmek için hem de gerçekten ne anlatacağımı bilmediğim için söylemiştim.

"Mesela neden telefonlarıma cevap vermediğini anlatarak başlayabilirsin."

"Yoğundum."

"Tutku." Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Sana fazla mı geldi? Tüm bunlar... Evlilikten mi korkuyorsun? Seks hayatımızdan mı? Sorun ne? Çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor," derken telaşlı ve öfkeliydi.

Suçluluk hissiyle olduğum yere büzülmemek için savaş verdim.

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Koray. Bu benimle ilgili."

Sinirle gülerken ellerini saçlarının arasından geçirdi, saçları dağılırken o sevdiğim görüntü ortaya çıktı.

"Ne yani, şimdi sorun sende değil, bende konuşması mı yapacaksın?"

"Evet, sorun bende ama öyle bir konuşma yapmayacağım, Koray. Ben senden ayrılmak istemiyorum." Yanına giderek kollarına dokundum, anında yatışıp gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum."

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. Bunu ona ilk söyleyişimdi ve açıkçası o an öyle söylemek istemiştim. Bunu gerçekten de hissediyordum, onun yanında iyiydim.

Sakinleşti ve ses tonu dingin bir hâl aldı. "Şimdi anlatacak mısın?" diye sordu. Konunun burada kapanmadığını biliyordum, ona neden böyle olduğunu anlatmam gerekiyordu.

"Dün akşam yemekte Yıldırım'ı gördüm," derken sakindim.

Koray başını salladı. Anlamıştı. İlişkimiz arkadaşlıktan uzaklaşıp başka bir şeye evrilirken ona aramızda olanlardan bahsetmiştim. Tabii ki hastalıklı ayrıntılarımızı bilmiyordu, sadece birkaç seferlik tehlikeli kaçamaklar olduğunu söylemiştim. Fakat anlamı olmadığı ve bittiği konusunda da ısrar etmiştim. İlişkimiz de böylece başlamıştı.

"Ve?"

"Bir şey yok. Onu gördüm, konuştuk. Hepsi bu."

"Peki, kendini benden uzaklaştırmanın sebebi o mu?"

"Sanırım." Duraksadım ve derin bir nefes aldım. "Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kendimi garip hissettim. İki sene sonrasında onu görmek kolay değildi."

"Yaşadığınız şeyin derin olmadığını söylemiştin?"

"Değildi. Duygusal bir şey değildi."

"Bu kadar yeter, Tutku. Seks sorunumuz neyse onu çözmemiz lazım. Çift terapisine gidiyoruz."

Telaşla, "Anlamıyorsun," dedim. "Sorun sende değil. Sorun benim."

"Ama o adamlayken böyle bir sorunun yoktu? Ve karşıma geçmiş, onunla karşılaştığın için garip hissettiğini söylüyorsun. Onu arzuladın, Tutku. Kendini suçlu hissettin ve beni uzaklaştırdın. İlişkimizi batırmak istemiyorum. Sana evlenme teklifi ettim, seninle evlenmek istiyorum ama büyük bir sorunumuz var."

Haklıydı, haklı olduğunu biliyordum ama bendeki garipliği itiraf etmek istemiyordum. Normal bir aşk hayatı istiyordum. Bu çok mu imkânsızdı?

"Koray, ben... Ben bunu sana anlatamam."

"Neden? Neden olduğunu anlayamıyorum. Bana benimle aynı evde yaşayacak kadar güveniyorsun, hayatının kalan yıllarını benimle geçirecek kadar güveniyorsun, belki benimle çocuk yapacak kadar güveniyorsun ama kendinle ilgili sorunları anlatacak kadar güvenmiyor musun?" Ateş saçan gözleri gözlerime kilitlendi. "Seni çırılçıplak gördü mü?" diye sordu.

"Bunun konumuzla bir ilgisi yok."

"Var!" Bağırırken benden uzaklaştı. "Var. Konumuzla ilgisi var. Seni hiç çıplak görmedim. Vücudunda dokunduğum izlerin neden olduğunu hiç anlatmadın. Bana seks yaparken ne istediğini hiç söylemedin. Neden?"

"Çünkü utanıyorum. Çünkü normal bir ilişki istiyorum seninle ama arızalarımın ya da hatalarımın bu ilişkiye gölge düşürmesini istemiyorum."

Sesim ağlamaklı bir tona büründü ve gözlerimi kapattım. Koray'ın kolları etrafıma dolandı ve beni o huzur bulduğum noktaya, göğsüne çekti.

"Sana seni seviyorum dediğimde dürüst davrandım. Seni seviyorum. Fakat artık senin de benim için bir adım atman gerekli. Bana karşı açık ve dürüst olmakla başlamalısın, Tutku."

Başımı salladım.

"Bunu istiyorum ve deneyeceğim. Çift terapisi için randevu alalım."

Elleriyle yüzüme dokundu ve dudakları yavaşça yanaklarımda gezindi.

"Bunu birlikte aşacağız."

Bir hafta boyunca Koray'la daha fazla zaman geçirdim. Ona kendimden daha çok bahsetmeye başladım. Yine yeterince açık değildim ama ilerleme katediyorduk. Onunla çift terapisine gidecektim, ilk randevumuz üç gün sonraydı. Belki seks sorunumuzu çözersek ben de daha farklı hissederdim.

Acil bir toplantı için genel müdür tarafından çağırılmıştım. Toplantı masasında ben, müdürüm ve genel müdürümüz vardı. Nedense gergin görünüyordu ki her zaman çok sakin bir adamdı. Konuşmaya başlamadan önce öksürüp boğazını temizledi.

"Bozkurt Holding," diyerek söze başladığında elimdeki kalemi düşürdüm. Neyse ki defterin üzerine düşmüş ve fazla ses çıkmamıştı. "Bir yatırımcı arıyor."

Benim bağlı çalıştığım Müdür Mehmet Bey güldü.

"Bir yanlışlık olmasın. Bozkurt Holding bir piyasa devi, zaten kendi grup firmalarından biri yatırım firması. Neden dışarıdan yatırımcı arasın?"

Genel müdür Ferhat Bey de şaşkın görünüyordu, açıkçası ben şaşırmamıştım. Bu sefer kendi kanatlarımla uçmama izin vermeyecekti. İntikam oyununda mıydım? Yoksa o da benim gibi mi hissetmişti?

"Bilmiyorum, araştırmalarını yaptırdım. Maddi olarak bir ekstra bir yatırımcıya ihtiyaçları yok. Ortalıkta dönen dava dedikodusuyla ilgili bir şeyler olabilir, belki de bir şeyler saklıyorlardır. Yine de bu kadar büyük bir müşteriyi kaçırmak akıllıca olmaz." Derin bir nefes aldı. "Yıldırım Bey yatırım görüşmelerini Tutku Hanım'la yapmak istiyor. Kendisi eski asistanı olduğu için daha etkili iletişim kurabilir."

Yıldırım Bey'le iletişimimiz ne denli etkili olurdu, bu tartışılırdı elbette ama işi istediğimden emin değildim. Tehlike çanları benim için çalmaya başlamıştı.

"Mehmet Bey çok daha tecrübeli, Yıldırım Bey'le ne kadar iş geçmişimiz olsa da tecrübem o kadar büyük bir müşteriye yeterli gelmeyebilir."

Ferhat Bey saatine bakarken, "Tartışmaya açık değil, Tutku Hanım. Yıldırım Bey bu konuda ısrarcıydı. Biz firmamız olarak size güveniyoruz. Bozkurt Holding'i kaçıramayız," dedi ve toplantı salonunu terk etti.

Aynı hafta Koray'la çift terapisine başlamıştık. Başlangıç olduğu için benim açımdan zorlu olmamıştı. Tanışma ve hisler hakkında birkaç konuşma yapmış, seks hayatımızı kısaca anlatmıştık. Bazı notlar alan kadın bize iki hafta sonrası için gün vermişti. Fakat benim aklımda çok daha önemli bir mesele vardı: Yıldırım Bozkurt'la yapacağım toplantı.

Koray'a bu toplantıdan, Yıldırım'ın yatırımcı aradığından, o yatırımcının ben olduğumdan da bahsetmemiştim. Aramızdaki sırların içine başka sırlar karışıyordu ve ilişkimizde zamanla masumiyet adına bir şey kalmayacaktı. Ve hepsi benim suçumdu.

Yıldırım Bozkurt'la asistanlarımız aracılığıyla iletişime geçmiş, bir randevu ayarlamıştık. Yıldırım bir restoranda buluşmak istemişti, bense onu ofise davet etmiştim. Kendi alanımda daha rahat olacağımı düşünüyordum fakat asistanım beni bir kez daha aradı.

"Tutku Hanım, Yıldırım Bozkurt. Kendisi... Kendisi hatta. Sizinle konuşmak istiyor."

Anlaşılan Yıldırım Bozkurt davetimi kabul etmemişti. Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım.

"Bağlayabilirsin."

İki dıt sesinin ardından Yıldırım'ın kendine has, özgüvenli sesini duydum.

"Tutku, asistanları aradan çekmenin zamanı gelmişti."

"Size de iyi günler, Yıldırım Bey. Bir toplantı ayarlamak için en uygun yöntem asistanlar değil midir?"

Burnundan nefesler vererek güldüğünü duydum.

"İş mi konuşmak istiyorsun? Peki, o hâlde iş konuşalım. Öncelikle eski numaran kullanılmadığı için sana ulaşamıyorum, sana kolay ulaşabilmem için telefon numarana ihtiyacım var. Asistanınla muhatap olmak istemiyorum."

Yine emirlerini sıralamaya başlamıştı. Kalemi parmaklarımın arasında çevirirken, "Tamam," dedim. "Size mesaj gönderirim."

"Ofisinde görüşmeyi kabul etmiyorum. Hiyerarşik olarak senden rütbeliyim, yani sen benim ofisime geliyorsun."

Kaşlarımı çattım. Bunu yapmayacaktım.

"Bir yatırımcı arayan sizsiniz."

Güldü.

"Ve benim ne kadar büyük bir balık olduğumu da biliyorsun. Şirketin beni kaçırmak istemez."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Kibarca hatırlatıyorum."

Oturduğu yerden kalktığını duydum, insanlara üstünlük taslayacağı zamanlarda her zaman ayağa kalkardı. Odasındaki o büyük pencerelerin önüne gitmiş olmalıydı. Telefonla konuşuyor olmasına rağmen tıpkı yüz yüze konuşur gibi ciddi göründüğünden emindim. Elleri kravatını gevşetiyor olmalıydı.

"Yarın akşam saat altıda, benim ofisimde. Görüşmek üzere," dedikten sonra telefonu yüzüme kapattı. Akşam altı demek herkesin çıkış saati demekti...

Zorlu bir gün ve akşam geçirmiştim. Eve gidip Koray'ın bizim için hazırladığı yemeği görene kadar ona Yıldırım Bozkurt'la çalışmak zorunda olduğumu anlatmaya kararlıydım ama romantik masayı görünce... Akşamımıza gölge düşürmek istememiştim. Sabah ise Koray benden önce çıkmıştı ve ben bu konuşmayı yapmaya kesinlikle hazır değildim. Belki de iş olmazdı, belki Yıldırım Bozkurt bu yatırımcı fikrinden vazgeçerdi.

Göz açıp kapayana kadar saat akşam altı olmuştu. Ben tam saat altıda, Yıldırım Bozkurt'un ofisinde asistanının yanındaydım. Şaşkındım çünkü yeni asistanı bir erkekti. Yirmilerinin başlarında olmalıydı çünkü fazlasıyla genç görünüyordu. Takım elbise içinde oldukça da yakışıklıydı. İkisi bir aradayken görsel olarak insanları etkilememeleri zordu.

"Tutku Hanım. Yıldırım Bey sizi bekliyor."

Benim için kapıyı açarak kenara çekildi ve arkamdan kapattı. İçerisi hâlâ hatırladığım gibiydi. Pek çok anıyı canlandırmıştı ve bu histen hoşlanmamıştım. Bileklerimdeki altın kelepçelerle oynadım, artık daha sofistike bir tarza sahiptim. Boncuklu bileklikerimin yerini şık altın saat ve kelepçeler almıştı. İddialı ya da sönük görünmek istememiştim, bu yüzden kıyafet seçimim bir saat sürmüştü.

Bedenime oturan krem rengi bir elbise giyiyordum. Tarçın rengi yazlık ceketimle hem şık hem ciddi görünüyordum. Saçlarımı toplamıştım. Saçlarımın ardına saklandığımı düşünmesini istemiyordum, yüzüm tamamen açıktaydı. Ondan saklanmayacaktım. Kendimi ona da kendime de ispatlayacaktım. Beni onaylamasını istiyordum ve bu istek benim en büyük zayıflığımdı.

Gözlerim ofisi taradı ve gözleriyle buluştu. Biraz ileride dikiliyordu. Koyu renk bir takım elbise içindeydi ve biraz yaş almış gibi görünse de hâlâ nefes kesiciydi. Ben ona yaklaşırken o da bana doğru iki adım attı ve ortada buluştuk.

Tokalaşmak için elimi uzatırken, "Yıldırım Bey," diye mırıldandım.

Uzun parmakları elimi kavradı ve fazlaca temas ederek benimle tokalaştı. Elektrik çarpmış gibi hissetsem de korkuyla elimi çekmedim, eski Tutku olsa çoktan elini çekmişti.

"Tutku Hanım."

Gözleri üzerimde gezindi sessiz bir onaylama aldım. Çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı. Bu seni onaylıyorum demekti. Beni toplantı masasına değil, doğruca koltukların olduğu oturma bölümüne yönlendirdi. Sehpanın üzerinde soğuk su ve atıştırmalıklar vardı, şampanyaysa kenarda, iki adet kadehle birlikte duruyordu. Hazırlanmıştı, işi önemsediği belliydi.

Tekli koltuğa oturacağını biliyordum, her zaman öyle yapardı. Ben de üçlü koltuğa oturmalıydım fakat öyle yapmadım. Diğer uca yürüdüm ve karşısındaki tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken o da diğer tekli koltuğa yerleşti.

Çantamdan dosyaları çıkarıp sehpanın üzerine koydum ve ona doğru ittirdim. Yıldırım uzanarak dosyayı aldı. Sayfaları çevirirken gözü üzerimdeydi. O bana bakmıyormuş gibi rahat bir tavırla ajandamı çıkarıp önüme koydum.

"Güzel hazırlanmışsınız."

"Sizden bunu duymak az rastlanır bir iltifat."

"İltifat etmiyorum. Beni, firmamı, yapacağım işi araştırmışsınız. Eksiksiz ve bu kadar kısa sürede. Hem de bu kadar başarılı bir şekilde..." Dosyayı geri bıraktı. "Fakat şaşırmadım, işin söz konusu olunca her zaman titizdin."

Güldüm.

"Hiçbir zaman gerçek bir iş veya sorumluluk vererek beni test etmediniz, Yıldırım Bey."

"Yanılıyorsun, verdiğim her görev potansiyelini ortaya çıkarmaya yönelikti."

Geçmişi konuşmak istemiyordum. Bu, sınırı aşmak olurdu. Bu yüzden kendimi toparladım.

"O hâlde anlaşmayı imzalayacak mıyız?"

Bu sefer gülen o oldu.

"Bu acele neden? Bilirsin ki ben zor bir adamım, beni ikna etmen gerekli."

"Bir yatırımcı arayan siz değil misiniz? Çoktan ikna edilmeye hazır olmalısınız?"

"İşim için bir yatırımcı arıyorum, evet ama peşimde olan tek siz değilsiniz ve ben her zaman en iyisini isterim. Tabii sizin firmayla "*Özel!*" olarak ilgilenmediğimi söylersem yalan olur."

Özeli vurgulaması karşısında nabzım hızlandı ama gözlerimi ondan kaçırmadım.

"Dosyayı inceleyip size dönüş yapacağım."

Ayağa kalkarken, "Dönüşünüzü bekliyorum," dedim.

"Nereye gidiyorsunuz? Henüz toplantı bitmedi size soracaklarım var."

Bu oyundan hoşlanmamıştım, ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu beni rahatsız ediyordu. Onu anlayamıyordum.

Yerime oturmadan gözlerimi gözlerine diktim.

"Biz şu an ne yapıyoruz?" diye sordum.

Omuzlarını silkerek, "Toplantı," dedi.

"Bu yatırıma ihtiyacınız yok. Bizim firmamıza ihtiyacınız yok. Özellikle bana ihtiyacınız yok."

O da ayağa kalktı.

"Bir konuda yanılıyorsun." Bana yaklaşmasından hoşlanmamıştım. Önümde dikildi. "Ayrıca senin firmanın benim işime ihtiyacı var ve bence... senin de bana ihtiyacın var."

"Hayır, o geçmişte kaldı."

Gülerken âdemelması titredi.

"Fakat hâlâ aynı hissediyorsun. Konuştuğum zaman yutkunuyorsun, sana yaklaştığımda kalp atışını duyabiliyorum." Eli yüzüme dokunmak ister gibi uzandı ama dokunmadı. "Ama eskisi gibi değilsin. Gözlerini kaçırmıyorsun, lafını sakınmıyorsun ve geri çekilmiyorsun. Ne oldu sana?" Bunu kötü anlamda söylememişti. Bundan hoşlanmıştı, bakışlarındaki o karanlık arzudan bunu anlamak zor değildi.

"Başından beri yapmaya çalıştığın bu değil miydi?"

"Bu kadar mükemmel olacağını düşünmemiştim."

"Leyla Korkmaz... O da mükemmeldi. İşini iyi yapıyorsun."

Bakışları bir anda öfkeyle doldu, kaşları çatıldı ve çenesi seğirdi.

"O ve sen... Çok farklısınız, kendini onunla bir tutamazsın. O asla senin yaşadıklarını yaşamadı."

"Beni görmeye geldi. Şirketine yatırım yapacağım." Tepkisiz kaldığında konuşmaya devam ettim. "Oktay'la aranızda bir dava olduğundan bahsetti."

Hızlıca sözümü kesti.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Size yatırım yapacaksak ilgilendirir, dava şirketin ya da işlerinizin değerini düşürürse ben de bundan etkilenirim."

Yüzünü, yüzüme yaklaştırdı. Burnu neredeyse burnuma değecekti.

"Gerçek bir lider olmak için kaybetmek gerekir. Ne kadar kaybedersen o kadar tecrübe ve sorumluluk kazanırsın." Dudakları tehlikeli bir gülüşle aralandı. "Ben çok fazla kaybettim. Artık kaybetmeyecek kadar güçlüyüm." Geri çekilerek kollarını göğsünde bağladı. Bu iletişimi kestiğinin işaretiydi. "Yani endişelenecek bir şey yok."

Şampanya şişesine uzanırken, "Bir kadeh bir şey içmeden mi gideceksin?" diye sordu.

"Hâlâ içki içmiyorum."

Kolunun yönünü değiştirdi ve benim kadehime su, kendininkineyse şampanya koydu. Kadehi elime tutuşturdu.

"İşi henüz sana vermedim. Bunun için ikna olmalıyım, yani bir zafer kutlaması değil."

Kadehin içindeki suyu salladım.

"O hâlde neden şampanya var?"

"Zaferimi kutlamak için."

Kadehini, kadehime tokuşturup bir yudum aldı.

"Sizin zaferiniz mi?"

Yıldırım'dan...

İki sene boyunca bana gelmesini beklemiştim. Bir zavallı gibi peşine düşecek değildim, ne şekilde olursa olsun bana gelecekti. Ve işte buradaydı... Şirketinin CEO'suyla ufak bir görüşme yapmam onu bana getirmeye yetmişti.

Kadehin üzerinden ona gülümserken, "Bana gelmenin zaferi," dedim.

Yüzündeki ifade dondu. Tepkilerini hâlâ kontrol edemiyordu ama kendini çabuk topluyordu.

"Ben iş için buradayım. Aklınıza başka bir şey gelmesin."

Onunla restleşmek hoşuma gitmişti, iyice yaklaştım ve alanına girdim. Bedenlerimiz belli belirsiz birbirlerine dokunuyorlardı. Bedeninden yükselen sıcaklık artmıştı, hâlâ beni arzuluyordu ve kesinlikle ben de onu arzuluyordum.

"Aklıma gelmemesi gereken ne?"

Başını yukarı kaldırıp gözlerime baktı. Gözleri hâlâ hatırladığım gibiydi.

"İş için sizinle yatmayacağım."

Güçlü bir kahkaha attım.

"İş için benimle yatmana ihtiyacım yok." Ona biz daha yaklaştım, burnum alnına değiyordu. "Tabii, n istiyorsan o başka?"

Kendini geri çekti.

"Bu toplantı amacını aşıyor," diyerek elindeki su lu kadehi sehpaya bıraktı. "Dosyaları inceledikten nra tekrar konuşuruz."

Kapıya doğru yöneldiğinde bir şeyler yapmam gektiğini hissettim, henüz gitmesini istemiyordum.

"Acıya ihtiyaç duyduğunda ne yapıyorsun?" diye ordum.

Sırtı bana dönüktü ve yüzüme bakmadan, "Seni üşünüyorum," dedi ve gitti.

Beni orada öylece, kafamdaki sorularla ve pişmanlıklarımla bıraktı. Belki de gereğinden fazla gururluydum. Belki de hata yapıyordum. Bana gelse ne yapacağımı bile bilmiyordum. Parçalarımız birbirine uymuyordu, asla uymayacaktı. Tutku ve ben gece ile gündüz kadar farklıydık ama yine de hastalıklı bir hisle onu yanımda tutmak istiyordum. Bunun nedeni neydi? Leyla'yla bir zamanlar evliyken bile böylesine yoğun bir yanımda tutma duygusu hissetmemiştim ama Tutku'yu en yakın sandalyeye bağlamak istiyordum.

Sehpanın üzerindeki o siktiğimin dosyasını aldım ve çantama koydum. Onun kokusunun sindiği ofisten kendimi dışarı attım. Onunla tekrar görüşmeliydim.

Gecenin geç bir saatinde yatak odamdaki koltukta oturuyordum. Dosya hâlâ elimdeydi ve defalarca okuduğum için içinde yazan her rakamı ezberlemiştim. Ne kadar zeki olduğunu biliyordum, potansiyeli olduğunu biliyordum ve aynı zamanda ne kadar azimli olduğunu da... Onu pes ettirmek için verdiğim her işi titizlikle yapmıştı. Sınırlarını zorlamıştım ama o pes etmemişti. Yine kaçmayacaktı, yani peşine düşmeme gerek yoktu. Beni arayacaktı ve bu işi almak istiyordu, bugün gözlerindeki hırsı görmüştüm.

Gözlerim yatağa kaydı, bu odada yaptıklarımızı düşündüm. Her bir pozisyon, her bir zevk ve her bir sözcük... Cinsellik konusunda her zaman tutucu olmuştum. İnsanlara o kadar yaklaşmak benim karakterime uygun değildi. İnsanlar tehlikeliydi, kadınlar ise çok daha tehlikeli. Bu kulağa komik gelebilirdi ama Leyla'dan sonra kimseyle cinsel ilişkiye girmemiştim. Yurt dışında acı deneyimlerim olmuştu fakat seks buna dâhil değildi. Bana eşlik eden kadınlar bunu çok isterlerse belli bir noktaya kadar izin veriyor ve sonra kaçıyordum.

Her zaman kontrollüydüm. Asla arzularımın önüme geçmesine izin vermemiştim. İnsanları kırmaktan hoşlanıyordum, bunu inkâr edemezdim çünkü babamdan böyle görmüştüm. Çevresindeki insanları zorlamayı severdi ve bu zulme dayanamayan herkes birer birer onu terk ederdi. Sona bir tek ben kalmıştım... Ve sonra aynı şeyi ben yapmaya başladım. İnsanları zorluyordum. Psikolojileriyle oynuyor, onları aşağılıyor, yaptığı işleri değersiz görüyordum. Sonunda hepsi birer birer gidiyordu.

Babam hayattayken ve ben küçük bir oğlanken bütün aşağılamalarını başım yerde, ellerim önümde bağlıyken dinler ve sadece *"Evet, efendim!"* derdim. Sonrasında odama çıkınca kendimden nefret ederdim. Bu kadar zayıf ve aciz olduğum için... Bu yüzden de çokça *"kaza"* yaşardım. Elim yanan ocağın ateşine değerdi, kaynar su kolumu haşlardı, bıçak parmaklarımı keserdi. Tutku yanımda çalışmaya başladığı zaman hepsi birer birer gözümün önüne gelmişti. Zayıflıklarım. Aynısını yapıyordu. Tabii ki bunu anlamıştım çünkü ben de yapmıştım.

Onda kendi zayıf ve onarılması gereken yanlarımı görmüştüm. Ona yardım etmek istemiştim fakat o da bende bir şeyi harekete geçirmişti. Babamdan miras kalan canavarı... Daha önce hiç bu tarz bir ilişkide dominant olmamıştım, her zaman pasiftim. Bir profesyonelin elinde acı çekmeyi, kontrolünde olmayı sevmiştim ama Tutku'yu görünce tam tersini arzu etmiştim. Bu, ilişkimizi çok tehlikeli bir yere taşımıştı, hem onun hem benim için.

Bunu sadece acı, kontrol ve psikolojik oyunlarla sınırlı tutmaya kararlıydım ama sonra bedenime bir şey olmuştu. Yıllardır kontrol altında tuttuğum o şehvet açığa çıkmıştı. Tek düşündüğüm Tutku'yu becermekti ve bunu sonunda yapmıştım. Defalarca yapmıştım... Hayatta hiçbir şeyden onu becermek kadar keyif almamıştım. Şimdiden aletimin sertleştiğini hissediyordum. İki senelik açlık damarlarımda dolaşıyordu ve bu açlığı giderebileceğim tek beden onunkiydi. Beni sadece o anlardı.

Zevkin bedeli kırılganlıktır.

Bedelini ödemek zorundaydım...

Saatin gecenin ikisi olduğunu biliyordum ama telefonuma uzanıp ona mesaj yazdım.

İşi aldın. Sabah beni ara.

Zorla birkaç saat uyumuş, uyanır uyanmaz şirkete geçmiştim. Erken bir saatti, koridorlar bomboştu. Odam boştu. Fakat Tutku'nun odamın her köşesine işleyen kokusunu hâlâ alıyordum. Bilgisayarımı açtım ve telefonumu önüme koydum. Arayacaktı. Aramasını bekliyordum.

Saatler geçip giderken sabrım tükeniyordu. Neden bu kadar gecikmişti? Beş dakika önce yaptığım gibi tekrar kolumdaki saate baktım: 11.30. Saat neredeyse öğlen olmak üzereydi ve Tutku hâlâ aramamıştı. Onu aramayı düşündüğüm sırada odamdaki telefon çaldı. Asistanım arıyordu.

"Yıldırım Bey, Tutku Hanım arıyor."

Cep telefonumdan aramamıştı. Bunun sadece iş olduğunu bana hatırlatıyordu ama geç arama bahanesini duymak istiyordum.

"Bağla."

Bir saniye sonra Tutku'nun o pürüzlü sesini duydum.

"Yıldırım Bey. Günaydın."

"Günaydın olamayacak kadar geç bir saat. Sabah aramanı söylemiştim."

"Henüz öğlen olmadı," derken ukalalığı karşısında gülümsedim.

"Neden buradan arıyorsun?"

"İş için aradım. Buradan aramanın daha doğru olacağını düşündüm."

Aramıza sınırlar koyuyordu ve ben bundan hem nefret ediyor hem de onun oyununa katılıp sınırlarını zorlamak istiyordum.

"Bundan sonra bana cep telefonumdan ulaş." Sessiz kaldı, ısrar etmedim. "İmzalar için bu akşam yemeğe çıkalım."

"Bunu bir ofis ortamında yapmayı tercih ederim," derken sesi keskindi.

"Akşam yemeği, bu akşam saat 8'de."

"Yıldırım Bey..."

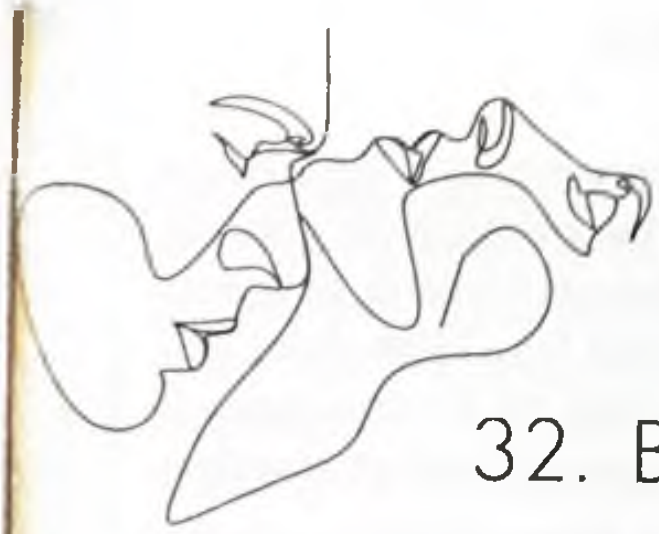
Sözünü kestim.

"Akşam yemeği, Tutku!"

Sesi titredi ama hemen kontrolü ele aldı.

"Yarın akşam olmasının sakıncası var mı? Ben bu akşam pek müsait değilim."

Ajandama bakmadım, başka bir randevum varsa iptal edecektim. Hiç düşünmeden, "Yarın akşam," dedim. "Detayları mesaj atarım."

32. BÖLÜM

"İnsan her şeyi anlatamaz, zaten kelimeler de her şeyi anlatmaya yetmez."

- Cengiz Aytmatov

Tutku'dan...

Koray'la aramızda görünmez bir uçurum oluşmaya başlamıştı ve ben bunun nedenini anlayamıyordum. Onunla terapiye başlayarak bir adım atmıştım, her şeyin düzeleceğini düşünüyordum ama çok daha kötüye gidiyorduk. İki gündür bana karşı soğuk ve mesafeliydi ki bu durum Koray'a hiç uygun değildi. Koray her fırsatta dokunmaktan, sarılmaktan, güzel sözler söylemekten hoşlanırdı.

Ben de gergindim. Bunu mu hissediyordu yoksa artık bıkmış mıydı, bilmiyordum. Yine de onu kaybetmek istemiyordum. Dün akşam için yaptığım yemek organizasyonu aramızı düzeltir sanmıştım. Üstelik iç çamaşırı alışverişi bile yapmıştım ama Koray yemekten sonra yorgun olduğunu söylemişti.

Sabah uyandığımdaysa Koray gitmişti. Telefonuma uzandım ve Yıldırım Bozkurt'tan gelen mesajı gördüm. Oldukça resmi bir şekilde akşamki toplantı detaylarını yazmıştı. Görünüşe göre zorlu bir akşam daha beni bekliyordu. Koray'ı aradım fakat telefonunu açmadı, ben de akşam toplantım olduğunu söyleyerek hazırlanmaya başladım.

Yoğun koşuşturmanın içinde neredeyse akşam olmuştu ve saat yaklaştıkça gerilmeye başlamıştım. Tam asistanıma hazırlanmasını söyleyecekken telefonumun mesaj sesini duydum.

Gereksiz protokol istemiyorum. Asistanlar ve müdürler olmayacak.

Gözlerimi devirdim.

Sebebini öğrenebilir miyim?

Yanımda kimse olmadan bir buluşmayı daha mı idare etmem gerekiyordu yani? Saniyeler içinde cevap geldi.

Çünkü ben öyle istiyorum.

Konu Yıldırım Bozkurt olunca çok haklı bir nedendi. Tam itiraz edeceğim sırada bunu yapmamaya karar verdim. Sadece bir sözleşme imzalayacaktı ve bunu idare edebilirdim. Müdürümün odasına giderek son kez sözleşmenin üzerinden geçtik, daha sonra makyajımı tazeledim ve restorana doğru yola çıktım.

Restorana sözleştiğimiz saatten beş dakika önce vardım. Arabayı valeye teslim ederek biraz oyalandım. Saat tam sekizde bir garsonun eşliğinde bizim

için ayrılan masaya ilerliyordum. Ve oradaydı... Benden önce gelmişti ki bu onun yapacağı bir hareket değildi, asla erken gelmez ve asla geç kalmazdı. İki kişilik samimi masa gözlerden uzaktı, sanki diğer masalar oradan uzaklaştırılmıştı. Ben yaklaşırken başını kol saatinden kaldırdı, o anda gözleri benimkilerle buluştu. Kibarca ayağa kalktı ve benimle tokalaştı.

"Tutku, ne kadar hoş görünüyorsun. Her zamanki gibi..."

Kibarca gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Siz de öyle... Erkencisiniz. Çok beklettim mi?"

Sesimdeki kinayeyi fark etmiş gibi gülümsedi ve garsona bir el işareti yaparak sandalyemi çekti.

"Seni bekletmek istemedim."

Ben oturduktan sonra karşıma yerleşti. Garson onun kadehine şarap, benim kadehime su doldurup kayboldu. Anlaşılan siparişlerimiz önceden verilmişti.

"Öncelikle bu iş konusunda firmama ve bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Masaya doğru eğildi.

"Firman umrumda değil."

Suya uzanıp bir yudum aldım.

"O hâlde neden bizimle çalışmak istediniz?"

"Seninle çalışmak istedim."

Sakin kalmaya çalışarak, "Yani bu yatırımı istemenizin tek nedeni ben miyim? Ne elde etmeyi umuyorsunuz?" diye sordum.

Arkasına yaslandı. Dirseği masada, parmakları çenesindeydi.

"Seninle çalışmak istiyorum. Ben o sözleşmeyi imzaladığım anda şirketin en büyük yatırımı yapmış olacak ve sen de beni ikna etmiş olacaksın. Bu senin için büyük bir başarı."

Kendimi ahlaksız bir teklife maruz kalmış gibi hissediyordum ama hemen sinirlenmeyecek kadar kontrol sahibi olmayı karşımdaki adamdan öğrenmiştim. Aynı zamanda o hakkını savunamayan eski kız da değildim.

"Öğrenmek istediğim şey bunu neden yaptığınız? Ben sizin yanınızdan ayrıldım, işten istifa ettim. Aramızda duygusal bir şey olmayacağınıysa siz söylediniz ve ben artık size güvenemediğim için aramızda fiziki bir şey olması da mümkün değil."

"Düşündüğünün aksine bu işten bir çıkarım yok. Sadece sana yardımcı olmak istiyor olamaz mıyım?"

Aklımdaki şeyi düşünmeden söyledim.

"Benden intikam almak mı istiyorsunuz?"

Gülerek, "Bunu neden yapayım?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İntikam oyunları oynamayı seviyorsunuz, bunu yıllarca sürdürecek kadar da sabırlısınız. Belki sizi bırakmamdan hoşlanmadınız?"

Dürüstçe, "Beni bırakmandan hoşlanmadım ama bunu yapman en doğrusuydu," dedi. "Seni takdir ediyorum."

"Hâlâ soruma cevap vermediniz?"

Sinirlenmiş görünüyordu ama sesi sakinliğini korudu.

"Seni destekliyorum hepsi bu, eski bir dosta yapılan hoşluk. Karşılığındaysa seninle iletişimde olmak istiyorum, sadece iş için olsa bile. Yeterince açık olduğumu düşünüyorum, Tutku. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım." Ben sessiz kalınca konuşmaya devam etti. "Bana kendinden bahsetsene. İki sene geçti... Neler yaptın, hedeflerine ulaştın mı?"

Böylece konuşmaya başladım. Ona yaptıklarımı, bulunduğum yere nasıl geldiğimi anlattım ve bunu yapmak beni heyecanlandırdı. Onun karşısında başarılarımdan bahsetmek, beni onaylaması... Kendimi ona kanıtlama ihtiyacıyla doluydum ve bu, kulağa sağlıklı gelmiyordu.

Yemekler gelmeden önce sözleşmeyi imzaladık. Şirketteki herkes bu sözleşmeye imza atılmasını bekliyordu, yemek biter bitmez onlara güzel haberi verecektim. Yemeklerimizi yerken Yıldırım benim anlattığım şeyleri dinliyordu. Garipti. Koray'la bile bu kadar uzun ve rahat konuşamıyordum.

Yüzüğümü işaret etti. "Özel hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu.

Elim istemsiz bir hareketle yüzüğüme gitti.

"Şey... Güzel. Yani Koray ve ben mutluyuz. Bir süredir beraber yaşıyoruz. Bana çok destek oldu. Önümüzdeki ay evleneceğiz."

Kaşları yukarı kalktı ve ifadesi çözemediğim bir şekle büründü.

"Yani sadece zor günlerinde yanında oldu diye onunla evlenecek misin?"

"Çoğu kişi daha azı için evleniyor. Evet, neden olmasın? Onu seviyorum."

İnanmıyormuş gibi güldü.

"Kulağa zavallıca geliyor."

Sinirden yükselen nabzımı görmezden geldim. Ellerimle kucağımdaki peçeteyi sıkıyordum.

"Çok daha zavallıca şeyler yaptım ve hiçbiri aşk için değildi."

"Ona âşık mısın? Aşka inanmadığını sanıyordum."

"Aşka inanıyorum."

Cevaplamadığım soruyu bir kez daha sordu.

"Ona âşık mısın?"

Gülerek, "Bunu sizinle tartışmak istemiyorum," dedim.

"Sorumun cevabı bu değildi." Kadehindeki şarabı içti. Bu üçüncü kadehti ve onun daha önce bu kadar içtiğini hiç görmemiştim. "Ama ben cevabımı aldım. Ona âşık değilsin, sadece yalnız kalmamak için onun yanındasın. Yalnız kalmaktan deli gibi korktuğun için."

Peçeteyi masaya attım ve yerimden kalktım.

"Bu yemek amacını aşıyor. Sözleşme gereklilikleri için asistanınızla iletişime geçerim. Teşekkür ederim, iyi akşamlar."

"Kaç tabii, bir korkak gibi... Belki de yeni seni gö-

zümde biraz fazla büyüttüm."

Ben masadan ayrılıp restorandan çıkarken tek kelime etmedi, ben de arkama bakmadım. Adımlarımı hızlandırdım, kararlı olduğumu hem ona hem kendime kanıtlıyordum. Restoranın arka kapısında durmuş valeyi beklerken kapıdan Yıldırım çıktı. Telaşla etrafına bakındı ve beni gördüğünde rahatlayarak bir nefes verdi.

Yanıma gelerek, "Ben sözümü bitirmemiştim," dedi.

Sinirle soludum.

"Sen bana acıdan başka bir şey vermedin, vermek istemedin. Şimdi özel hayatımı sorgulayamazsın!"

Sesim istediğimden yüksek çıkmıştı. Yıldırım bana iyice yaklaştı, parfümünün o kendine has kokusu burnuma doluyordu. Bütün anılar birer birer tenimde canlanıyordu. Uzanıp elimi tuttu, parmakları bileğimdeki kesiklerin etrafına dolandı.

"Acını dindirmek istedim. Önce acıtıp sonra teselli etmek istedim. Acın olmak istedim, tesellin olmak istedim." Sanki mümkünmüş gibi. Bana biraz daha yaklaştı, eli hâlâ bileğimdeydi ve dokunuşu sertleşmişti. "Ama bunu sen de istedin. Asla Tutku, asla rızan dışında bir şey yapmadım. Asla hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak istemedim. Fazla ileri gittiğimi biliyorum, bunun için pişmanım. Beni bırakmayı sen istedin ve ben de sana saygı gösterdim."

Tam cevap vermek üzereyken tanıdık birinin is-

mimi seslendiğini duydum. Başımı çevirdiğimde Koray'ın hayal kırıklığına uğramış öfke dolu bakışlarıyla karşılaştım. Yıldırım bakışlarımı takip etti ve bileğimdeki eli düştü. Koray beni takip mi etmişti? Neden buradaydı? Yıldırım'dan uzaklaşıp Koray'a yöneldim fakat o sanki beni görmüyormuş gibi doğruca Yıldırım'ın üzerine gelmeye başladı. Hiçbir şey söylemedi, yumruğu havalandı ve Yıldırım'ın yüzüne indi.

Ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. Ne tepki vereceğimi bilmiyordum, şok geçiriyordum. Yıldırım ise sanki bu hamleyi bekliyormuş gibi rahattı. Yumrukla birlikte sarsılsa da hemen kendini toparladı. Koray, Yıldırım'dan daha kısa boylu olsa da kesinlikle daha kaslıydı ve olası bir kavgada Koray'ın karşısında Yıldırım'ın bir şansı yoktu. Fakat Yıldırım karşılık vermedi, öylece durdu. Koray bir yumruk daha indirdiğinde araya girdim.

"Koray yeter!"

Öfkeli soluklar burun kanatlarını genişletiyordu.

"Tutku, aradan çekil."

Yıldırım yüzündeki korkutucu sırıtmayla, "Nişanlını dinle, Tutku. Aradan çekil," diye tısladı.

Koray bir kez daha atıldığında ellerimi göğsüne yaslayarak onu ittirdim ve gözlerine baktım.

"Koray! Lütfen! Yeter."

"Bu adamla ne işin var?"

"Bunu evde konuşalım."

Koray, Yıldırım'a gözdağı vermek ister gibi baktı.

"Lütfen," diyerek ısrar ettim.

O sırada arabam gelmişti. Koray, valeden anahtarı alıp sürücü koltuğuna geçti. Yanına oturmadan önce

Yıldırım'a baktım. Sert bakışları üzerimdeydi. Koray gaza basıp trafiğin içine karışırken onu ardımda bırakmıştım.

Koray'ın öfkesi yatışmamıştı. Oturma odamızın içinde bir uçtan diğer uca yürürken, ben de kapının girişinde öylece dikiliyordum. İkimiz de henüz konuşmamıştık. O, sinirinin yatışmasını bekliyordu, ben de ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

"İlişkimizin başında sana sordum, Tutku! Ve sen o adamı unuttuğunu söyledin."

"İki senedir onu görmüyordum."

Öfkeyle homurdandı.

"Bunun için seni tebrik mi etmeliyim? Gecenin bir yarısı sana attığı mesajı gördüm ve bu akşam onunla baş başa yemekteydin! Bunu bize nasıl yaparsın?"

Güvensizliği beni öfkelendirse de haklı olduğunu biliyordum. Gerçeği ondan saklamıştım, her ne kadar bundan sakınmış olsam da içimdeki duygular ortadaydı.

"Bu bir iş yemeğiydi."

Bana inanmıyormuş gibi baktığında çantamdan sözleşmeyi çıkardım ve karşısına dikilip ona uzattım. Koray elimdeki dosyayı aldı ve yazılanları incelerken kaşları çatıldı.

"Neden söylemedin?" diye sordu.

"Yanlış anlamandan korktum."

"Aramızda böyle bir şeye sebep olman, bana yalan söylemen daha mı iyi oldu?"

"Haklısın. Söylemeliydim."

Dosyayı fırlattı.

"Sen bir diş doktorusun, Koray. Eski sevgililerinden biri gelip dişini çekmeni istese bunu yapmaz mıydın?"

Güldü.

"Elbette yapardım, Tutku ama bunu senden saklamazdım. Arkandan iş çevirmez, gizlice onunla buluşmazdım." Ellerini saçlarının içinden geçirirken derin bir soluk verdi. "Bunun senin işin olduğunu anlıyorum. Seni anlamaya çalışıyorum, Tutku. Eski patronunla iş yapmana da hak vermeye çalışıyorum ama ikinizin arasında olanlardan haberim yokmuş gibi davranamam. Ne kadar inkâr edersen et, siz birlikteydiniz ve şimdi onunla gizli gizli buluşuyorsun. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

Bana arkasını döndü, kapıya doğru hareketlendiğini fark edince konuşmaya başladım. Gitmesini istemiyordum.

"Haklısın. Özür dilerim, ben sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Yanlış anlamandan korktum ve evet, haklısın. O ve ben... Sandığın şekilde değil ama birlikteydik fakat şimdi bu sadece bir iş."

Yüzünü bana dönmeden, "Bu akşam onu gördüm. Sana bakışını, elini tutuşunu. Onun için bu bir iş değil, Tutku. Peşini bırakmayacak, kararlı bir adamı nerede görsem tanırım," dedi. "Benim için bu sorun değil, peşinden koşabilir ama bir şey alamayacağından emin olmalıyım."

Bana döndü, gözlerimin içine bakarak, "Aptal değilim ben, ikinizin bir zamanlar bizimkinden daha farklı bir

şeyler yaşadığını anlıyorum. Onunla... bir sorunun olmadığını biliyorum," dedi. "Neyi yanlış yapıyorum ben, Tutku?"

Ona yaklaştım, ellerimle yüzünü kavradım. Ağlamak üzereydi ve bu beni paramparça ediyordu.

"Hiçbir şeyi... Hiçbir şeyi, Koray. Sana söyledim bu... Benim durumum seninle ilgili değil."

Burnunu çekerken kafasını iki yana salladı ve ellerimi kendinden uzaklaştırdı.

"Beni teselli etmeyi bırak. Onunla böyle bir sorunun yoktu... Yoktu, değil mi? Dürüst ol!"

"Yoktu," derken sesim titredi. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye dayanamıyordum, benim yüzümden kendini suçlamasına dayanamıyordum. "Sandığın gibi değildi."

Acı dolu bir kahkaha attı.

"Sandığım gibi değil miydi? Nasıldı o zaman, anlat bana?" Omuzlarımı tutarak beni kendine çekti. "Evleneceğim kadın benim dokunuşumla buz kesiyor, Tutku. Sevdiğim kadın benim dokunuşumdan hoşlanmıyor."

Gözlerimden süzülen yaşları ellerimle sildim ve telefonumu çıkarıp internette ufak bir arama yaptım. Bu yeterince açıklayıcı olmayacaktı, biliyordum ama başka türlü anlatamazdım. Çıkan BDSM görsellerinden birini büyüttüm. Bir adam kırbaçladığı kadının sırtını kıpkırmızı yaralarla donatmıştı. Telefonu elimden aldı ve açtığım fotoğrafa uzun uzun bakarken benden biraz uzaklaştı. Anlamlandırmaya çalışıyordu, kafası

karışmıştı fakat ne söyleyeceğini beklemek çok zordu. Bakışları tekrar bana dönene kadar geçen dakikalar yıllar gibi gelmişti.

Gözleri doğruca bacaklarımın arasındaki izlerin olduğu yere odaklandı, onları görmemişti ama orada olduklarını biliyordu. O kesik izlerinin varlığından haberdardı. Açıklama hissiyatı hissederek, "Onları o yapmadı," dedim. "Ben yaptım."

"O sana ne yaptı?"

"İstemediğim bir şey yapmadı, eğer sorduğun buysa."

"Ben anlamıyorum," derken sesi titredi.

Hâlâ elinde tuttuğu telefonu işaret ederek, "Ondan fazlasını anlatamam," dedim.

Acı dolu bir inilti çıkardı.

"Sana vuruyordu ve bundan zevk mi alıyordun?"

"O kadar basit değil."

Telefonu koltuğun üzerine fırlattı.

"Açıkla o zaman bana!"

Derin bir nefes alarak burnumu çektim. Gözyaşlarımı tutmaya çabalamak için çok geçti, hepsi çenemde bir iz bırakıp aşağıya süzülüyordu.

"Yapamam. Bunu ihtiyacı olmayan biri anlayamaz."

"Neye ihtiyacın var?"

"Acıya," diye mırıldandım.

Koray bana dünya üzerindeki tüm hayallerin kırıklarıyla bakıyordu. Kafasını iki yana sallarken, "Yapamam," dedi. "Ben istediğin şeyi sana asla veremem."

"Artık istemiyorum," dedim. "Ben normal olmak istiyorum, normal bir ilişki."

"Bence sen ne istediğini bilmiyorsun, Tutku. Bunu biraz düşün."

Yanımdan hızla geçti ve kapının çarpması bütün evde yankılandı. Yapayalnız kalmıştım.

Koray o gece eve dönmedi. Ben ise bütün geceyi oturarak geçirdim. Sabah iş yerini arayıp sözleşmeyi imzaladığımızı ama kutlamak için gelemeyeceğimi, çok hasta olduğumu söyledim. Asistanım sözleşmeyi almak için geldiğinde ona kapıdan dosyayı uzattım ve tekrar oturduğum koltuğa döndüm.

Arka arkaya çalan telefonumu umursamıyordum, gözümü pencereden görünen şehir silüetine dikmiştim. Kocaman binalar üzerime geliyordu, kendimi küçücük hissediyordum. Telefonum beşinci defa çalmaya başladığında uzanıp açtım.

"Efendim?"

"Sana neden ulaşamıyorum?"

Yıldırım'ın sesiyle daldığım kuyudan çıktım ve kendime geldim.

"Bugün pek müsait değilim."

"Evde misin?"

"Evet."

"Şirkette kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?"

Sesi sakin ve cansızdı.

"Bensiz yapıyorlar."

Burnundan verdiği nefeslerle güldü.

"Bu senin başarın."

Bu sefer buruk gülümsemesi ışıldayan bendim.

"Bu bir başarı değildi, Yıldırım Bey. Siz öyle istediniz ve oldu, her zamanki gibi."

Derin bir nefes aldı.

"İyi misin? Kavga mı ettiniz? Niyetim hayatını mahvetmek değildi."

"Öyle mi?" diye sordum. Sesim kinayeliydi. "Sanırım beni terk etti."

"Benimle görüştüğün için mi?"

Kahkaha attım.

"Hayır. Ona ne kadar hasta, aciz ve acınası bir zavallı olduğumu anlattım. İlişkimiz boyunca neden hiç orgazm olamadığımdan bahsettim ve o da gitti."

Yıldırım sessiz kaldı. Telefonu kapattığını düşünüyordum ki, "Kendine bu şekilde yüklenemezsin," dedi. "Normal insanlar bizi, ihtiyaçlarımızı anlayamaz."

"Biz normal olamaz mıyız? Hep hasta mı kalacağız?"

"Bu hastalık değil. Biz birbirimizin izlerini görüyoruz. O sana bakmamış bile, seni anlamamış... Ben seni anladım, hem de ilk gördüğüm anda. Biz birbirimize benziyoruz." Duraksadı, nefesleri kontrolsüz bir şekilde hızlanmıştı. "Biz biliyoruz. Zehrin amacı her zaman öldürmek değildir. Sabırlı olunursa zehir iyileştirir."

"Ben iyileşiyordum," diye mırıldandım. "İyileşiyordum. Ama sonra seni gördüm. Beni darmadağın eden her şeyi hatırladım ve en başa döndüm."

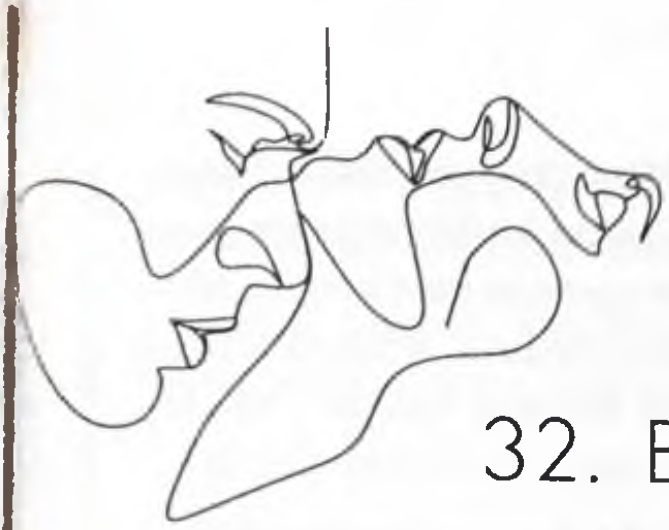
"Sen iyileşmiyordun. Yalnız kalmaktan korktuğun için öyleymiş gibi yapıyordun. Mutluymuş gibi, istediğin oymuş gibi, ihtiyacını bulmuş gibi... Seni en iyi ben tanırım."

Sitemle, "Neden tekrar karşıma çıktın ki?" diye sordum.

"İnanmayacaksın ama bilerek yapmadım. Bir tesadüftü... Fakat artık geri adım atmam çok zor."

"Neden?"

"Çünkü aynı senin gibi hissettiğimi fark ettim. Uzun zamandır kendimi kandırdığımı." Telefonu kapamadan önce, "Seni bekliyorum," diye fısıldadı.

32. BÖLÜM

"Sonra bir şeyler olur adını koyamadığın ve artık eskisi gibi olamazsın."

- Charles Bukowski

Yıldırım'dan...

Bekledim... Saatlerce o yatak odasında oturdum, pencereden denizin dalgasını, martıların kanat çırpışlarını, birkaç teknenin oradan oraya geçmesini seyrettim. İlk defa işle ilgili hiçbir şey umurumda değildi ki bu benim yapacağım bir şey değildi. O iş benim bütün gücümün kaynağıydı. Bir kez daha kolumdaki saate baktım ve gelmeyeceğini fark ederek oturduğum yerden kalktım. Tam o anda yatak odasının kapısı açıldı. Eğer gelirse onu doğruca yukarı göndermelerini söylemiştim ve gelmişti.

Görmeye alışık olduğumdan çok daha farklıydı. Üzerinde basit bir tayt ve tişört vardı. Saçlarını tepede dağınık bir topuz yapmıştı. Gözlerinin çevresi kıpkırmızıydı ve ağlamaktan şişmişlerdi. Kırılgan bir kız çocuğu gibiydi. Bana tüm kırıkları ile gelmişti.

Ona doğru yürüdüm. İçimdeki o canavar dudaklarına yapışmam, ağzından kan tadı alana kadar onu öpmem ve o kıyafetleri parçalayıp içine girmem gerektiğini söylese de sakin kalmak için çabalıyordum. Ona o kadar yaklaşmıştım ki tarçın ve elma kokusu burun deliklerimden içeri süzülmüştü.

Bakışları yerdeydi. Bundan hoşlanmıyordum, bana bakması gerekiyordu. *Bak bana*, diye içimden bağırdım ama o bakmadı, konuşmaya başladı.

"Bir yanım senin suratını yumruklamak istiyor..." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "...diğer yanım ise kollarında ağlamak."

Kendimi gülümserken buldum. Kollarımı iki yana açtım ama ona dokunmadım, bana gelmesini bekledim. *Bana gel. Bana gel, Tutku.* Ağlamaklı yüzü buruk bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Cidden bu zor olmuyor mu?"

"Ne?" diye sordum.

"Kendine bu kadar güvenmek..."

Kollarımı iki yana indirdim. Bana sarılmayacaktı. Şimdilik...

"O hâlde bana yumruk mu atacaksın?"

"Bugün çok neşelisin."

"Bana geldin. Neden?"

Çünkü öyle istedin, demesini istedim. *Senin istediğin her şeyi yaparım*, demesini... Fakat bu yeni kişiliğinin ne cevap vereceğini önceden kestirmek güçtü. İtiraf etmeliydim ki bundan hoşlanmıştım. Ondaki

sürprizler hoşuma gidiyordu. Çantasından saçma sapan kâğıt parçaları çıkardığında kaşlarım çatıldı.

"Bazı sigorta evraklarına imza atmanız gerekiyor ve sizde kalması gereken nüshaları da getirdim."

Kaşlarım biraz daha çatıldı.

"Buraya bu saçmalık için gelmedin değil mi?" Gözlerim tekrar üzerinde gezindi. "Hem de bu kılıkta."

Sanki en resmî hâlindeymiş gibi havalı bir şekilde yürüyüp yanımdan geçerek pencere önündeki koltuğa oturdu.

"Bugün çalışmıyordum, sonra sen evde olduğunu söyleyince geldim."

"Sana evde olduğumu söylemedim, sadece seni beklediğimi söyledim."

"Asistanına evde olduğunu söylemişsin."

Kafam karışmıştı. Buraya o saçma evraklar için gelmemişti. Onun için gelmiş olamazdı, ne yapmaya çalışıyordu?

Kâğıt parçalarını sehpaya bırakırken not kâğıtlarımdan birini aldı. Üzerine birkaç not karalamıştım. Dudaklarını büzdü.

"Çizgiler çok sert ve baskın. Yazarken kalemi güçlü tutuyorsun ve karşındakine gücün sende olduğuna dair bir mesaj vermeye çalışıyorsun. Fakat harflerinin uzun, şekilli kuyruklarına bakarak estetiğe önem verdiğini de söyleyebilirim. Dış görünüşe fazla takıntılısın."

Kâğıdı elinden çekip alınca sözleri yarıda kesildi. Buruşturup odanın bir köşesine fırlattım.

Kalemi bana uzatırken, "İmzalayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sen gerçekten neden geldiğini söyleyene kadar hiçbir boka imza atmıyorum!" Öfke doluydum. Benimle oynadığı bu oyun sinirlerimi bozuyordu. "Bunları dün akşam da imzalatabilirdin. Böyle ayrıntıları atlayacak kadar disiplinsiz olamazsın, seni ben yetiştirdim."

Kahkaha attı.

"Evet, bunları bilerek atlamış olabilirim."

"Neden?"

"Belki ben de seni görmek için bir bahane yaratmak istemişimdir?"

Sanki konuşmamız bitmiş gibi pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Ben ise sabrım tükenirken hemen yanı başında dikilmeyi sürdürüyordum.

"Neden yeniden karşıma çıktın ki?" diye sordu. Cevap vermedim çünkü bunun cevabını duymak istemediğini biliyordum. "Her şey olması gerektiği gibiydi. Ben... Bizim güzel bir ilişkimiz vardı. Gelinliğim bile hazırdı. Normal bir hayatım olabilirdi. Normal bir evliliğim... Beni seven bir kocam."

"Olması gerektiği gibi," derken fısıldadım. "Olmasını istediğin gibi değil."

Bana döndü, gözleri yine ıslanmıştı. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama dokunsam kırılacağını biliyordum. Sadece kendini maskeliyordu. Buraya gelmişti çünkü bana ihtiyacı vardı ama diğer yandan onunla kavga

etmemi beklemişti. Onu kovmamı! Böylece koşa koşa o adama dönebilecekti. *Yıldırım Bozkurt bir hataydı*, diyebilecekti.

"Orgazm bile olamadığını sen söyledin, Tutku?"

"Düzelecekti," dedi. Buna kendi bile inanmıyordu. "Biz terapiye başlamıştık. Düzelecekti. Ama şimdi ben ona her şeyi anlatmak zorunda kaldım ve... benden iğreniyor."

Bu kadar çaresiz görünmesinden nefret etmiştim, hem de onu anlamayan bir adam için.

Dişlerimi sıkarak, "Asla düzelmeyecekti," dedim.

Onu elinden tutarak ayağa kaldırdım ve karşıma dikilmesini sağladım.

"Sana hissettirdiğim her şeyi hatırlıyor musun?" İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıp gözlerinin gözlerime bakmasını sağladım. "Hatırlıyorsun ve asla unutamayacaksın. O sana asla öyle hissettiremez."

"Peki, bu söylediklerini onaylarsam ne olacak?"

Benim bile cevabını bilmediğim bir soru sormuştu. Bu soruyla geriledim ve ellerim iki yanıma düştü. Onu istiyordum. Evet, bunu inkâr edecek değildim. Fakat ne olacaktı? Evlenip çocuk yapacak değildim, ben ona öyle sözler veremezdim.

"Bak gördün mü? Sen beni istemiyorsun, sadece benim başkasıyla olmamdan hoşlanmıyorsun. Bu senin egonla ilgili."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken ona arkamı döndüm. Çok yanılıyordu. O kadar basit değildi, ben her daim kontrollü olmuştum ve şimdi onun kü-

çük poposunu başka bir erkek beceriyor diye yumruklarımı göğsüme vuracak değildim. Bu başka bir şeydi. Çok daha derin... Kıskançlıktan çok daha kuvvetli...

"Benden bir söz mü istiyorsun?" diye sordum. "Seni sonsuza kadar seveceğim mi demeliyim? Diz mi çökmeliyim?"

Alaycı kahkahasını duyunca ona döndüm.

"Bunların hiçbirini yapamazsın sen."

İki adımda yine karşısına dikildim. Kollarımla kollarını kavradım ve onu göğsüme yasladım.

"Yanılıyorsun. Ben seni sevebilirim. Seni severim." Gözlerinin içine bakarak o kuvvetli duygunun ismini fısıldadım. "Seni seviyorum."

Kulağa garip geliyordu. Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim. Asla... Çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kalbim güm güm atarken ilk defa kalbimin attığını duyuyormuş gibi şaşkındım. Sanki ben bir ölüydüm ve dirilmiştim. Dakikalar geçip giderken Tutku'nun bir şey söylemesini ya da yapmasını bekledim ama o sadece bana bakıyordu.

Kafasını iki yana salladı.

"Sen yanılıyorsun," diye kekeledi. "Sen beni sevmiyorsun. Sen benim üzerimde sahip olduğun gücü seviyorsun."

Söylediği şeyi düşündüm. Haklı olabilir miydi? Sevdiğim şey onun üstünde hâkimiyet kurmak mıydı? Onun tüm o zayıf hâlleri bana cezbedici gelmişti, doğruydu ama şimdi onda tek bir zayıf nokta bile göremi-

yordum. Ona bunu kanıtlayacaktım. İznini almadan bir hamle yaparak dudaklarımla dudaklarını hapsettim. Onu içime çektim, kendime kattım ve kendimden verdim. Beni kabul edene kadar onu sadece öptüm ve sonunda kendini bana bıraktı. Kollarımın arasında kaskatı duran vücudu gevşedi, bedeni küçük bir kuş gibi hafifledi ve bana yaslandı. Sıcak, yumuşak tenini tenimde hissettim.

Ellerimi kollarından çekip yüzünü kavradım. Daha yakın olmasına ihtiyacım vardı, her zaman daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu öperken ilk defa kendimi kontrol etmeyi unuttum. Utanç verici bir şekilde sertleşmiştim. Sertliğimi hissediyor olmalıydı ki gırtlağından çaresiz bir inilti yükseldi. İki senedir hiçbir kadına dokunmamıştım. Aslında yıllarca cinsel perhiz yaptığım için bunun kolay olması beklenirdi ama daha önceki yıllardan çok daha zordu. Çünkü biliyordum, seks artık sikimi birinin içine sokmak değildi. Tutku'yla birlikte seksin bundan çok daha derin olabileceğini keşfetmiştim.

O da beni öpüyordu. Kollarını boynuma dolamıştı, parmak uçlarında yükselmişti. Bu sefer inleyen ben oldum. Onu kucakladım ve yatağa doğru götürdüm. Sırtı yatağımla buluştuğunda bacaklarının arasına yerleştim, bunu yaparken onu öpmeye hiç ara vermedim. Kaçmasına fırsat verecek bir boşluk yaratmayacaktım.

Ellerimi tişörtünün altına götürüp sütyenini kenara çektim. Göğüslerini avuçlarımla kavradım, dikleşen meme başlarını avuçlarımda hissettim. Ellerimin içine oturup kenarlardan taşacak kadar kadınsı olmasına

bayılıyordum. Tutku inleyerek belini yükseltti, erkekliğim acı verecek şekilde sertleşmişti. Ben de ona acı vermek için göğüslerini sertçe sıktım. Çığlık attı ve dudaklarından anlamsız mırıltılar döküldü.

"Seni öyle sertçe becereceğim ki bir daha aklından atamayacaksın."

Bedeni ellerimin altında titredi.

"Bunu yapma," diye fısıldarken hâlâ beni öpüyordu.

"Neden?"

"Ben ihanet edemem."

Elleriyle beni ittirdi. Ona karşı koymadım, üzerinden kalktım. Doğrulup üzerini toparlarken orada, yanında oturdum.

"Bunu yapma. Bana gel. Onu sevmiyorsun."

"Onu seviyorum."

"Aynı şey değil." Kafamı iki yana salladım. "Bizim sevgimiz gibi değil."

Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Neden korkuyordu?

"Son görüşmemizde... bana âşık olup olmadığını sormuştum."

O konuşmayı hatırlıyordum. Beklemediğim o soru karşısında nasıl gerildiğimi...

"Sana aşk diye bir şey olmadığını söylemiştim, hâlâ öyle düşünüyorum. Sana aşığım demedim ki bu bir masal değil. Ben seni sevdiğimi söyledim. Bu gerçek."

Başını sallayarak beni onaylarken gözleri uzaklara daldı.

"Aşk diye bir şey yok, eğer olsaydı kayıtsız şartsız olurdu," diyerek o gün bana söylediği şeyleri mırıldandı. O gün ne demek istediğini anlayamamıştım ama Tutku bu sefer açıklama yaptı. "Senin bir psikopat olduğundan eminim ama yine de varım. Bu aşkın kayıtsız şartsız olmasına en büyük örnek."

Gözlerimdeki umut pırıltılarıyla ona baktım. Beni kabul ediyordu.

"En başından beri bunu biliyordum ve hep yanındaydım. Ta ki benimle akıl oyunları oynayana kadar... Ta ki bana acıdan çok daha fazla zarar vereceğini fark edene kadar... Sana âşık olduğumu fark edene kadar..."

Şaşkınlıktan konuşamıyordum ve bu özelliklerin hiçbiri bana ait değildi. Tutku en başından beri beni seviyor muydu?

"Beni seviyor muydun?" diye sordum. "En başından beri."

Başını sallayarak beni onaylarken, "Sonunda birlikte olamasak da hayatımın bir parçası olman güzeldi," dedi.

Ayağa kalktım.

"Hayır, hayır. Ben bu sefer bir vedayı kabul etmeyeceğim. Bu hislerin geçmişte kalmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Sonunda birlikte mi olacağız? Böyle bir son masallar için bile çok abartılı değil mi? Sen ve ben... Asla birlikte olmaması gereken iki kişiyiz."

İki sene önce olsa ona katılırdım. Bu adam ben değildim ya da o adam ben değildi. Hangisinin gerçek

ben olduğunu bilmiyorum ama ne istediğimi kesinlikle biliyordum. Ben ne istediğimi her zaman bilirdim ve onu alırdım.

"Evlilik mi istiyorsun? Çocuk?"

Kafasını iki yana salladı.

"Niyetim bunlar değil. Koray bunları sundu ve kabul ettim. Fakat artık ne istediğimi ben de bilmiyorum."

"Şu an sana diz çöküp hayatlarımızı birleştirmeyi teklif edemem. Ama seni istiyorum. Yanımda... Sevgilim, kız arkadaşım... Ne isim vermek istiyorsan hepsi senin."

O sırada çalan telefonu ikimiz arasındaki konuşmayı böldü. O telefondan nefret etmiştim. Tutku yerinden kalktı, çantasından telefonu alınca rengi soldu. Artık kimin aradığını biliyordum ve arayan kişiden de nefret ediyordum.

Tutku'dan...

Koray arayınca art arda sıraladığım bahanelerle oradan ayrıldım. Yıldırım'ın yanında durmak artık çok tehlikeliydi çünkü hayal etmeye başlamıştım. Onu ve kendimi bir çerçeve içinde görmenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark edebiliyordum. Bundan sakınmalıydım. Kendimi korumalıydım çünkü beni benden başka kimse koruyamazdı. Birinin kanatları altında değildim, geçmişte o kanatlara ihtiyacım vardı ama artık kendi kanatlarımı kendi etrafıma sarmayı öğrenmiştim. Arabamı eve doğru sürerken içimden tekrarlıyordum.

Tekne, limanda güvende...

Evden içeri girdiğimde beni bekleyen Koray'la karşılaştım. Üzgündü, bunu görebiliyordum ve ben de üzgündüm. Onu üzdüğüm için.

Adımlarımı ona yaklaştırırken, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ben de özür dilerim," derken sesi soğuktu. "Turku... Ben sana istediğin şeyi asla veremem. Ve sen başkasını severken istediğim sevgiyi bana veremezsin." Yaklaşarak önümde dikildi, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ellerimi tuttu. Güvenli... Zararsız... Tanıdık... "Ben hata yaptım. Onu sevdiğini bile bile adım attım. Bizim arkadaş kalmamız gerekiyordu."

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordum.

"Mecburum."

"Lütfen," derken sesim titredi. İçimden, *Beni bırakma*, dedim. Senden başka kimsem yok.

Uzanıp alnıma güçlü bir öpücük kondururken kulağıma fısıldadı.

"Beni güvenli bir kale gibi gördüğünü biliyorum. Seni her zaman korurum, üzülmemen için savaşırım... Ama ben senin istediğinin bu olduğunu sanmıyorum. Sadece kulağa basit geldiği için bu yolu seçiyorsun. Korktuğun için..."

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Yıldırım da haklıydı, istediğim oydu. Hep o olacaktı. Ama o güvenilir değildi. Ben oradan oraya savrulacak, rüzgârının yönüne kapılacak kadar cesur muydum?

Koray eşyalarının bir kısmını alıp gittiğinde bunu düşündüm. Cesaretimi, kendimi, amacımı sorguladım. Bana ne kadar zarar verebilirdi? En büyük zararı, ondan uzak kalarak almıştım. Ona âşıktım. En başından beri... İtiraf etmekten korksam da ona âşıktım. Ve onu iki sene önce kendimden uzaklaştıran yine ben olmuştum. Sırf onun beni sefil bir hâlde bırakmasından korktuğum için... Fakat girdiğim her muharebeden yaralarımla çıkıp onları kendi başıma sarmıştım. Yine yapabilirdim. Herkes öleceğini bilerek yaşıyordu.

Zamanı geldiğinde zaten öleceğim... Arzu ettiğim gibi yaşamalıyım.

Saatlerce düşündüm. Hava kararda, gün geceye döndü. Parmağımdaki yüzüğü çıkarmıştım ama bu boşluk bana hüzün vermiyordu. Koray haklıydı, istediğim hiçbir zaman o olmamıştı. Güneş doğmadan birkaç saat öncesinde ben hâlâ oturuyordum. Telefonum elimdeydi. Ve cesur davranmaya karar verdim. Ona bir mesaj yazdım.

Toplum içinde bir hanımefendi gibi muamele görmek istiyorum. Yatakta bana istediğini yapabilirsin.

Bizim bazı sınırlara ihtiyacımız vardı, kurallara ihtiyacımız vardı. Yıldırım o güçlü duruşu ve egosuyla beni paramparça edebilirdi ama buna izin vermeyecektim. Kişiliğim, kariyerim ve gururum korunmalıydı. Cevap vermesini beklemiyordum ama cevap geldi.

Kurallarımı ve kontrolümü kaybetmeden sana sahip olmama izin vermeyeceksin, değil mi?

Mesajına karşılık gülümsedim. Yıldırım Bozkurt'u oluşturan yegâne şeylerdi bunlar... Elbette bana her şeyi altın tepside sunmasını beklemiyordum. Bunu yapmazdı.

Sınırlarımız olmalı. Beni istiyorsan, sen de fedakârlık yapmalısın.

Eşitim mi olmak istiyorsun?

Cevabımı yüzüne vermeyi isterdim ama bunu şimdi netleştirmeliydik.

Ben zaten senin eşitinim. Tek istediğim içimizdeki hastalık ikimizi de parçalamadan bu işin altından kalkmak. Bunun için de sınırlarımız ve kurallarımız olmalı.

Kurallarımızı düşündüm. Neler olmalıydı? Aklımda birkaç şey vardı. Kariyer meselesi kesinlikle konuşulmalıydı, kendi kanatlarımla uçmaya devam etmeliydim. Birbirimize güvenmemiz için bazı imtiyazlara ihtiyacımız vardı. İnsanların yanında bana sahibimmiş gibi davranmamalıydı. Bunların hepsinin Yıldırım Bozkurt için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Peki, o hâlde sınırları ve kuralları belirleyelim. Kapıyı açıp beni içeri mi alırsın? Arabaya mı gelirsin?

İlk önce şaka yaptığını düşündüm ama Yıldırım'ın pek şakacı olduğunu söyleyemezdim. Şaka yapmıyordu. Gelmişti! Bekliyor muydu? Peki ama ne zamandır? Hızlıca evden çıktım ve kendimi dışarı attım. Oradaydı... Sitenin çıkışında, yol kenarında bekliyordu. Beni görünce arabanın farları güçlü bir ışıkla parladı ve koşar adımlarla ona ulaşıp arabaya bindim.

"Ne zamandır buradasın?"

Gün neredeyse aydınlanıyordu.

"Sen gittikten sonra peşinden geldim."

"Bütün gece burada mıydın?"

"Çocuğun gittiğini gördüm."

Bütün akşam ve bütün gece buradaydı. Arabasının içinde oturmuş, üzerinde takım elbisesiyle beni beklemişti.

"Onunla barışabilirdim?"

Gülerken çenesi kasıldı, bu öfkeli olduğunu gösteriyordu.

"Bunu yapmayacağını biliyordum."

"Seni arzuladığım için mi?"

Bana bakarken gözleri ürkütücü bir ışıkla parladı.

"Beni sevdiğin için."

Arabayı doğruca evine sürdü ve bu süre boyunca sessiz kaldık. Fakat içeri girmeden önce arabayı durdurarak farları kapadı.

"Bu ev sınır."

Anlamsızca ona baktım.

"Tüm kurallar ve sınırlar burada geçersiz. Burada ben sana sahibim. Ben ne dersem onu yaparsın ve uslu bir kız olursun."

"Dışarıda?"

Ukala bir tavırla gülümsedi.

"Yine sana sahibim ama bu sefer bazı taşkınlıklarına göz yumabilirim."

"Beni anladığından emin olmalıyım."

Emniyet kemerini çözerek bedenini benimkine yaklaştırdı ve dudaklarıma doğru konuştu.

"O hâlde kendini bana tamamen açıkla ve seni eve götürüp hakkını vererek becermeme izin ver."

Kısa bir süre nefesimi tuttum ve bıraktım. Ona aklımdaki şeyleri açıkladım. Hepsini... Kariyerimi, insanların içinde olmak istediğim yeri, bu hayatta olmak istediğim noktayı... Hedeflerimi, hayallerimi. Tam bir saat boyunca... Gün aydınlanırken söyleyeceklerim son buldu ve Yıldırım tek kelime etmeden sadece beni dinledi. Ondan imkânsızı mı istiyordum? Cevap vermesini bekledim ve sonunda başını sallayarak onayladı.

"Tamam."

"Ne yani, tüm söyleyeceğin bu mu? Tamam mı?"

"Sana istediğini vereceğim, Tutku."

Şaşkınlıkla, "Yani her şeyi böyle kolayca kabul mü ediyorsun?" diye sordum.

Gülerek, "Kolayca mı?" diye sordu. "Sence buraya kadar kolayca mı geldik? İki sene kolay mı geçti? Peşine düşmemek benim için kolay mıydı? Seni parmağında başkasına ait yüzükle görmek, karşıma geçip onu sevdiğini söylemen kolay mıydı? Ya da benim seni sevdiğimi söylemem... Bunlar çok kolayca mı oldu?"

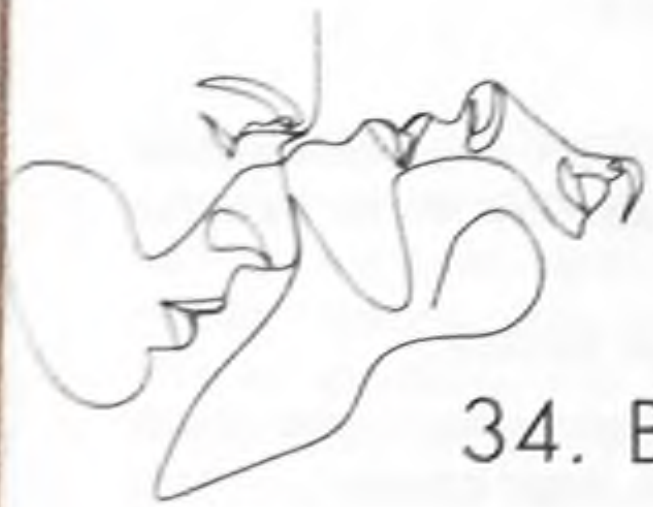
Haklıydı. Çoğu kişi için kolay olan şeyler Yıldırım Bozkurt için çok zordu. Kendi karakterini tamamen hiçe sayarak bu yola adım atmıştı ve bundan sonrasını birlikte şekillendirecektik.

"Haklısın."

"O hâlde var mısın?"

Onu onayladım.

"Varım."

34. BÖLÜM

"Tam bütün cevapları bulduğunu düşünürsün, sorular değişir."

– Paulo Coelho

Yıldırım'dan...

Birlikte eve, yatak odama girdik. Burası bana aitti ve burada o da bana aitti. Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyordum. Uykusuzdu, uykusuzdum ama dinlenmek için daha çok zamanımız olacaktı. Asla yapmayacağım başka bir şey yaparak telefonumu kapattım ve evdeki çalışanlara bizi rahatsız etmemelerini söyledim. Ne sebeple olursa olsun...

Yüzüne düşen saç tutamını kulağının arkasına yerleştirirken dudaklarına tehlikeli derecede yakındım.

"Ben, bunu bir fanteziye çevirmek isterdim, Tutku ama daha fazla bekleyemem."

Güçlü bir hamleyle onu belinden kavrayıp bedenime çektim, sırtı duvara yaslandı. Yatağa kadar bek-

leyemeyecektim. Zaten çok uzun süre beklemiştim. Kahrolası minik bir elbise giyerken ve bu kadar... bana aitken...

"Bu zaten bir fantezi," diye fısıldadı.

Dudaklarını istediğim şiddetle öptüm, onu kaçırmaktan korkmadan, kendimi dizginlemeden... Dişlerim, dudaklarının dolgun etini sıyırırken elimi kalçasına götürdüm. Eteğini yukarı topladım, çıplak bacaklarını okşadım. Çamaşırını parçalayıp yere düşmesini sağlamam sadece birkaç saniye almıştı. Tutku bundan memnun görünüyordu. İnlemesi bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Benim öpüşlerime aynı açlıkla karşılık verirken kolları boynuma dolanmıştı.

Bir diğer hamlem sertleşen erkekliğimi baskıdan kurtarmak için fermuarımı açmak oldu. Tutku'nun ellerinden birini boynumdan çözerek aşağıya indirdim. Parmaklarını aletimin etrafına sarmasını sağladım. Elleri, çıplak etime değdiği anda acıyla karışık bir soluk verdim.

"Dokun bana."

Dokundu. Parmakları zonklayan etimi sıkıca kavradı.

"Yıldırım," diye soludu.

Alnını, omzuma dayadı ve bedenini tamamen bırakırken beni keşfetti. İleri geri tutturduğu ritim dayanamayacağım bir hâle gelince elini uzaklaştırdım.

"Böyle bitirmek için çok uzun süre bekledik, değil mi?"

Beni onaylayan bir mırıltı çıkardığında elimi kadınlığına götürdüm. Çoktan ıslak ve kaygandı, sıcaktı, is-

tekliydi. Beni bekliyordu. Elbisesini üzerinden hızlıca çıkardım ve sütyenini çekip yere fırlattım. Çırılçıplak kalması bir nefes süresi kadardı. Karşımdaki beyaz, pembe bedenine kısa bir bakış attım. Onu incelemek ve işaretlemek için çok zamanım olacaktı. Şu an önemli olan tek şey penisimin onu doldurduğundaki histi. Onu tekrar yaşamalıydım.

Cebime koyduğum prezervatifi çıkarıp yırttım ve aletime geçirdim. Tutku bana bakarken, "Evet, prezervatif yanımdaydı. Eninde sonunda seni becereceğimi biliyordum," dedim.

Gülümserken gözlerini devirdi. Onu kucakladım, ağırlığının bir kısmı sırtını yasladığı duvardaydı.

"Hiç orgazm olmadın mı?" diye sordum.

Tutku bana bakarken kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Ben..."

Onu susturmak için öptüm ve geri çekildiğimde aletimin başını girişine yasladım. Beni içeri çeken bir vakum gibiydi ama kendimi tuttum.

"Sert olacak ve istediğim kadar uzun sürmeyecek."

"İki senedir kimse olmadı mı?"

"Sana hiç yalan söylemedim."

Tek ve güçlü bir hamleyle ona sahip oldum. İçinde olmak aynı zamanda hem acı hem haz veriyordu. Onu daha sert kavradım, içinden çıktım ve tekrar girdim. Tutku çığlık atarak başını omzuma yasladı.

"Tıpkı hatırladığım gibi," diye mırıldanırken parmaklarımı kalçasının yumuşak etine geçirdim.

Ritmimi daha da hızlandırdım. Daha güçlü, daha sert... Ortaya çıkan ses vahşiydi, Tutku'nun çığlıkları da öyle. En sonunda bu da yeterli gelmemeye başladı. Onu kucakladım, yatağın kenarına kadar ulaşmıştık. İçinden hiç çıkmadan onu yatırdım, dizlerini kavrayarak bacaklarını açtım. O kadar güzel görünüyordu ki... Pantolonumun içinden çıkmış penisimin onun çıplak kadınlığına dalıp çıkması hayatım boyunca gördüğüm en erotik görüntü olabilirdi. Üzerine doğru uzandım. Ellerimi ince boynunun etrafına sardım ve tam olması gerektiği kadar sıktım. Tutku daha önce hiç duymadığım çığlıklarla inliyordu.

"Üzgünüm. Daha fazla tutamam."

Bütün bedenim kasıldı ve gelmeye başladım. Gelirken boynuna uyguladığım baskıyı kontrol etmek güçtü. Fakat doğru yapıyor olmalıydım. Tutku bacaklarını kalçamın etrafına sardı ve bedeni yükseldi. Kendini bana doğru iterek haykırdı. Orgazm olmuştu...

İnsanın nefesini kesen orgazmdan sonra kıyafetlerimi çıkardım ve Tutku'nun yanına uzandım. Dakikalarca tavana bakarak öylece nefeslerimizi dinledik.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

Ona bakmadan, "Şu an işe gitmeyi tek bir şey için isterdim," dedim. Meraklı bakışlarını görmek için kafamı ona çevirdim. "Seni toplantı masasına yaslayıp sikmek için..."

Terbiyesiz konuşmam karşısında kıkırdasa da mahcup bir tavırla gözlerini kaçırdı ve yanakları pembeleşti. Tekrar uyarılmam için bu görüntü yetmişti. Uzanıp

dolgun göğüslerinden birini avuçlayıp sıktım. Ufak bir çığlık atarak karşılık verdi. Bir diğer hamlem, onu yatağımda dizleri ve elleri üzerine çöktürmek oldu. Onu bu pozisyonda görmeyi seviyordum. Kalçasının dolgun görüntüsü muhteşemdi ve onları kızartmam için hazır bekliyordu.

Arkasına yerleştim, bakır rengi saçları kısalmıştı ama bu pozisyonda yatağın üzerine dökülecek kadar uzundu. Beyaz çarşaflardaki zıtlığını sevmiştim. Başını biraz daha eğmek için kafasına bastırdım. Karşılığında kalçasını havaya kaldırdı, istekliydi. Bir prezervatif daha alarak aletime geçirdim ama içine girmeden önce bacaklarının arasındaki kesik izlerini okşadım.

Bedenindeki her izi tanıyordum, hepsini kabulleniyordum, takdir ediyordum. Tutku'yu var eden her şey o izlerden geçiyordu.

"Çok güzelsin," derken ciddiydim.

Tutku'nun dudaklarından yalvarırcasına bir, "Lütfen," döküldü.

Başka zaman olsa onu zorlardım, bana yalvarmasını sağlar, istediği şeyi vermek için işkence ederdim ama şimdi sadece içinde olmalıydım. Kendimi sıcak kadınlığından içeri ittim. Kadınlığının bütün kasları benim için gevşedi ve şeklimi aldı. Saçlarını elime doladım ve diğer elimi kalçasına götürdüm. Başını geriye doğru çekerken üzerine eğildim.

"Canını yakmak istiyorum."

Beni onaylayan mırıltıyı duyduğum anda kıçına kuvvetli bir şaplak indirdim.

"Daha?"

"Evet," derken soluk soluğaydı.

Bir yandan içinde tutturduğum ritmi sürdürdüm, diğer yandansa hayalini kurduğum gibi kıçına o sevdiğim kıpkırmızı görünümü verdim. Tutku ve ben sadece birbirine ait olması gereken iki insandık. Başka kimsenin yanında var olamazdık. Biz ucube miydik? Belki. Ama birlikte olduğumuz sürece önemi yoktu.

Orgazm olmak üzere olduğunu fark edince üzerine doğru eğildim, ağırlığımı hissetmesini sağladım. Ellerimle göğüslerini kavrayıp uçlarına asıldım. O kadar irileşmişlerdi ki kesinlikle ilgiyi hak ediyorlardı.

"Kendini okşa."

Ellerinden birini bacaklarının arasına götürdü ve klitorisine dokundu.

"Sertçe yap. Benim yapacağım gibi."

Uslu bir kız gibi sözümü dinledi. Kendini okşarken ritmim daha da hızlandı ve sonunda kendi dokunuşu ve benim istilam altında gevşedi, hemen ardından da ben geldim. Üzerine yığılırken ağırlığımı kontrol altına aldım.

Yüzünü örten saçlarını kenara çekerken, "Sana âşık olmak beni mahvedecek," diye fısıldadı.

"Bir psikopat olduğum için mi?"

Kafasını iki yana salladı.

"Sosyopat?"

Bu sefer kıkırdadı ama yine kafasını salladı.

"Narsist?"

Kıkırdaması güçlü bir kahkahaya dönüştü.

"Hayır."

"O hâlde neden öyle düşünüyorsun?"

Üzerinden kalkarak yana devrildim ve Tutku bedenini bana doğru döndürüp gözlerimin içine baktı.

"Bir gün beni iyileşemeyeceğim şekilde yaralayacaksın ve bu fiziksel bir yara olmayacak."

"Güvenilmeyecek bir adam olmak kulağa psikopat, narsist ve sosyopat olmaktan daha kötü geliyor." Uzanıp saçlarını okşadım. "Ellerim seninle oynayacak, seni cezalandıracak ama en önemlisi seni her zaman koruyacak. Kendimden ve kendinden bile..."

Tutku'dan...

Bu bir rüya, düş ya da hayal olabilirdi ama uyanmak istemiyordum. Saatlerdir Yıldırım'ın kolları arasında çırılçıplak uyuyordum. Bedenim yaşadığı orgazmlardan dolayı bir pelte gibiydi. Ama yine de bacaklarımın arasında duran bacağı, üzerime attığı kolu, boynuma çarpan nefesi, sırtıma değen göğsü, hatta havadaki kokusu bile yeniden canlanmama neden oluyordu. Ona karşı müthiş bir bedensel ve duygusal açlık duyuyordum. Onunla bir bilinmezliğe girdiğimi biliyordum, kendimi ona teslim ederek büyük bir risk alıyordum ama yine de buradaydım ve gitmeye niyetim yoktu.

Yıldırım'ın uyandığını aldığı derin nefesten anladım. Yavaşça bedenini benden uzaklaştırırken ona döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Yataktan kalkıp dolaba doğru ilerledi ve kendine giyecek bir şeyler aldı.

"Soruyu bir kez daha sormayı dene ama bu kez doğru şekilde yap."

Anlaşılan Yıldırım buraya kadardı. Hoş geldin Yıldırım Bozkurt.

Gülümsememi bastırarak, "Nereye gidiyorsunuz, efendim?" diye tekrar sordum.

Bu sefer doğru sormuş olmalıyım ki eşofmanını giyerken, "İki gündür şirkete gitmiyorum. Telefonumu da kapatmıştım. Asistanım delirmiş olmalı. En azından birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım," dedi.

Asistanının akıl sağlığını düşünmesi onda bir gelişme olduğunu gösterir miydi? Üzerine bir tişört geçirip odadan çıkmadan önce, "Uyu ve dinlen," dedi.

Sanırım söylediğini yapmalıydım. Uslu bir kız gibi...

Ne kadar daha uyuduğumdan emin değildim ama Yıldırım dönmüştü. Perdelerin hepsini kapatmıştı, oda karanlıktı. Bu yüzden zamanı kestirmek güçtü. Gözlerimi açıp yatakta doğruldum ve onu gördüm. Odanın ortasında ayakta dikiliyordu. Elinde deri bağlar vardı, yerde ise kemeri duruyordu. Bedenime bir anda ateş bastı ve bütün arzularım uyandı. Üzerinde basit bir eşofman ile tişört vardı, ayakları çıplaktı ama yine de dünya üzerindeki en güçlü adam gibi görünüyordu.

"Gel," derken sesi soğuktu.

Eve girmeden önce söylediği şeyi hatırladım. "*Tüm kurallar ve sınırlar burada geçersiz. Burada ben sana*

sahibim. Ben ne dersem onu yaparsın ve uslu bir kız olursun." Zamanı gelmişti. Yerimden kalkarken çarşafları tekmeledim, çırılçıplak bedenimle ona doğru yürüdüm. Tam önünde durdum ama ellerimle kendimi saklamaya çalışıyordum.

Yıldırım yanıma yaklaşırken elindeki deri bağları yere bıraktı. Bileklerime uzanıp ellerimi bedenimden çekti ve bileklikleri çıkarıp kenara koydu. Onlara o kadar alışkındım ki bu şekilde her zamankinden daha çıplak kalmıştım. Bileklerime dokundum, onları saklama arzusuyla kıvranıyordum.

"Benimleyken saklanmana gerek yok. Olduğun kişiyi tamamıyla takdir ediyorum."

Bu söylediğiyle rahatladım, artık saklanmama gerek yoktu. Yıldırım benim bütün yaralarımı biliyordu. Hepsini biliyor ve beni kabul ediyordu. Olduğum gibi... Bu duygunun yarattığı huzur ve güvenle sarmalanmıştım. Ellerimi iki yana sarkıtarak bedenimi özgür bıraktım.

"Şimdi diz çök."

Söylediğini hemen yaptım. Yumuşak halının üzerine diz çöktüm ve ellerimi bacaklarımın üstüne koyarak beklemeye başladım. Böyle bir durumda güvende hissediyor olmam normal miydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda yutkundum.

Hayır, onu cevapsız bırakmayacaktım ya da bunu geçiştirmeyecektim. Açık olmaya karar verdim. Başım önümdeydi, ona bakmıyordum ama etrafımda gezindiğini duyabiliyordum.

"Çıplakken savunmasız, diz çökmüşken huzurlu, başım aşağıdayken kendimi güzel hissediyorum."

Sessiz kaldı ama nefesleri hızlanmıştı. Kollarımı arkamda bel boşluğumun tam üzerinde birleştirdi. Bağları yerden alarak kollarıma sarmaya başladı.

"Savunmasız olmanı istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

İkimiz de aynı şeylerden hoşlanıyorduk. Kollarımı hareket edemeyeceğim şekilde arkama sabitledikten sonra yerden kemeri aldı.

"İstiyor musun?" diye sordu. Bu her zamankinden daha düşünceli olduğuna dair bir işaretti.

Onu onaylamak için başımı salladım.

"Cevap ver!" derken sesinin şiddeti yükselmişti.

"Evet, efendim. İstiyorum. Hazırım."

Kemeri çıplak tenime değdirerek yanımdan geçti. Arkamdaydı. Solukları çok hızlanmıştı, heyecanlanıyordu. Ben de heyecanlanıyordum. Cildim alev alev yanıyor, daha şimdiden beklentiyle titriyordu. Sırtıma, omuzlarıma ve kalçamın üst kısmına inen darbeler başta yumuşaktı ama beni inletiyordu.

"Öne eğil," diye soludu.

Söylediği şeyi yaparak yapabildiğim kadar öne eğildim. Sırtıma vurduğu darbelerin şiddeti artmış, her şaklama sesi gelecek acıyı vurgularcasına kulaklarımda yankılanmaya başlamıştı. Fakat bu acı kısa bir süre bedenimde gezinip bir rahatlamayla birlikte beni terk ediyordu.

Biz bundan ibarettik. Acı, şehvet, kontrol, itaat... Ve şimdi biraz aşk. Kendimi bunun için daha fazla eleştirmeyecektim. Ben buydum. İstediğim şey buydu ve bu adam benim her isteğimi zevkle karşılıyordu. Gerçek aşk bundan daha büyük bir şey olamazdı. Biz birbirini kaybetmiş ve karanlıkta tekrar buluşmuş iki ruhtuk.

Yıldırım'ın nefes kesen eziyeti gece yarısına kadar sürdü ve defalarca orgazm oldum. Her acı ve her orgazm geride daha fazla arzu, daha fazla istek bıraktı. En sonunda yorgun düşen bedenlerimiz iç içe geçmişti. Çarşaflar, bacaklar, kollar... Ve uykuya dalmadan önce mırıldandığı o cümle...

"Bunu sık söyleyemem, Tutku ama seni seviyorum."

Benim için baştan yaratılmış bir adam gibiydi. Bunu çok sık duyamayacağımı biliyordum ama duyduğum her an ilk defa duyuyormuş gibi hissedeceğimden emindim.

Sabah olduğunun farkındaydım. Yıldırım'ın önce alarmı, daha sonra telefonu çalmaya başlamıştı. Alarmı kapatsa da aramayı açmak üzere odadan ayrılırken beni nazikçe öpmüştü. O gittikten sonra yataktan kalkıp duşa girdim. Dün üzerimden çıkan elbiseyi iç çamaşırsız bir şekilde giydim. Islak saçlarımı havluyla kuruladığım sırada Yıldırım içeri girdi.

Ona bakmadan, "Gitmeliyim," dedim. "Bugün şirkette olmam gerekli."

Cevap vermeyince kapıya doğru döndüm. Orada öylece dikiliyordu. Soğuk, hissiz ve eski Yıldırım Bozkurt gibi görünüyordu. Bir terslik vardı. Elimdeki havluyu bırakıp ona yaklaştım.

"Bir sorun mu var?"

"Bence de gitmelisin."

"Anlamadım?"

Derin bir nefes alıp saat çekmecesini açtı ve kendine saat seçmeye başlarken konuştu.

"Beni öylece ortada bıraktıktan sonra seni özgür bırakacağımı mı düşündün? Kimse beni terk edemez, ben insanları terk ederim."

"Hâlâ anlamıyorum."

Kafam karışmıştı.

Saati koluna takarken bana döndü. "En mutlu olduğun zamanı seçtim ve mutluluğunu elinden aldım. İki sene önce beni ortada bırakırken aynısını sen yapmıştın. Beni anladığını düşünürken, birbirimize ne kadar uyduğumuzu düşünürken beni bırakıp gitmiştin."

"Ne saçmalıyorsun sen? Gidişimi sen de desteklemiştin."

Ellerini ceplerine sokmuş, karşımda o kadar umursamaz bir şekilde dikiliyordu ki üzerine atılıp tırnaklarımı her yerine geçirmek istiyordum. Yine de sakin kaldım.

"Hâlâ anlamadın mı? Kimse ben istemeden gidemez. Beni terk eden herkesten intikamımı alırım."

Kafamı iki yana salladım.

"Bu bir intikam değildi. Sen... Her şey çok gerçekti."

Güldü.

"Ne kadar inandırıcı olabileceğime inanamazsın."

Hayır, hayır... Bu gerçekleşiyor olamazdı. Başka bir şey vardı. Başka bir şey olmalıydı. Bu kadar hasta ve taş kalpli olmasının imkânı yoktu.

"Benim gibi psikopat bir narsistin birini sevebileceğini düşünmedin herhâlde?"

"Söyle bana ne oldu?"

Ona yaklaştım, dokunmak istedim ama hızla geriledi. Gerçekten bu kadar iyi rol yapmış olabilir miydi? Tüm o sözleri, dokunuşu, dudaklarının tenimde gezinişi... Her şey yalan olabilir miydi?

"Bitti. Artık yalnızsın... Şimdi eski hayatına dönebilirsin. Ah, bir de imzaladığımız sözleşmenin feshi için avukatlarım şirketini arayacaklar."

"Bunu yapamazsın!"

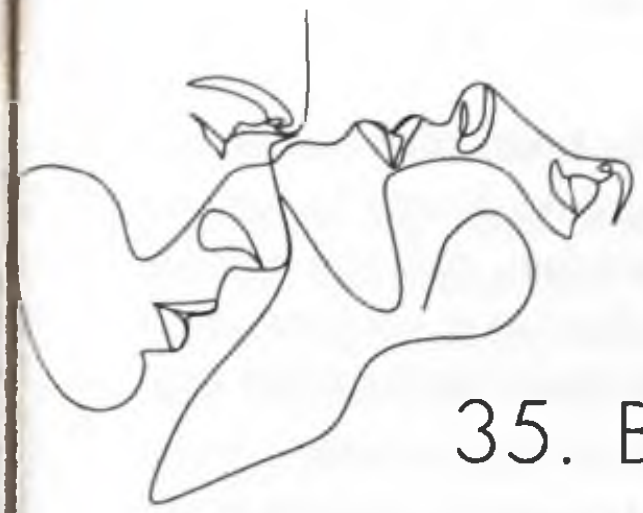
Bu işte başarısız olamazdım. Eğer olursam itibarım zedelenirdi. Yükselme şansım son bulurdu, işimden bile olabilirdim.

"Kesinlikle yapabilirim ve yapacağım. Senin için taksi çağırdılar."

Beni kovuyordu. Hayatından çıkarıyordu. Hayatının içine ettikten sonra beni hayatından çıkarıyordu. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum, artık bilmiyordum. Titreyen ellerimle kapı kulpunu tuttum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu ama onların akmasına izin vermeden önce dönüp ona baktım.

Umursamaz, soğuk ve hissiz... Hiçbir duygu kırıntısı yoktu.

"Kalbimin derinlerinde bir yangın başlattın ve sonra beni yanmam için orada bıraktın." Devam etmeden önce yutkundum. "Bunu her neden yaptıysan umarım değmiştir."

35. BÖLÜM

"Aslında söylediklerimden çok, sakladıklarımda gizliyim... Siz, en iyisi beni anlamak için konuştuklarımdan çok, sustuklarımı dinleyin..."

- Sokrates

Her şey nasıl bir anda altüst olurdu? Oluyordu... Bunun için değer verdiğiniz insanın tek bir darbesi yetiyordu. Ben çok daha fazlasını almıştım. Yıldırım'ın söylediği gibi avukatları aracılığıyla imzaladığı sözleşme feshedilmişti. Neyse ki kovulmamıştım ama artık eski prestijimin kalmayacağını biliyordum. Sunduğum diğer yatırım teklifleri incelemeye alınmıştı. Sanki bunlar benim suçummuş gibi...

Bir hafta gelip geçmişti ama elimde kalan koca bir hiçti. Arama yoktu, mesaj yoktu, hiçbir şey yoktu. Koray yaşadığımız evi boşaltmıştı. Ona taşınabileceğimi söylemiştim, babamın evine yerleşebilirdim ama kabul etmemişti. Kanada'dan teklif aldığını ve kabul ettiğini söylemişti. Gidiyordu... Ben ise ebedi yalnızlığıma terk edilmiştim. Ne kadar yıkılmış olduğumu fark etmiş olmalıydı ki beni her gün arıyordu.

Biz insanlar neden bu kadar bencildik? Neden her zaman yanlış tercihler yapıyorduk? Koray'la her şey güzel olabilirdi. Güvende olurdum, asla bu şekilde parçalanmış hissetmezdim. Fakat hayır, acı istemiştim ve almıştım. Ruhumun en derinlerinde bu acıyı taşıyacaktım.

Mesai çoktan bitmiş, binada temizlik görevlileri dışında kimse kalmamıştı fakat ben hâlâ odamdaydım. Hâlâ çalışıyordum... Eve dönmek için bir nedenim yoktu. Hatta bir daha eve gitmesem fark eden kimse olmazdı. Bir balığım bile yoktu. Kocaman bir dünya ve yapayalnız bir ben...

Korktuğum şey bu muydu? Yalnız kalmamak için mi insanlara kolayca güveniyordum? Kafamı iki yana salladım. Kendimle yaşadığım tartışmadan bile haklı çıkamıyordum. Eğer tek korkum yalnız kalmamak olsaydı Koray'la olurdum.

Elimdeki kalemle saçlarımı toplarken aklıma söylediği şey geldi.

"Ellerim seninle oynayacak, seni cezalandıracak ama en önemlisi seni her zaman koruyacak. Kendimden ve kendinden bile..."

Hayır, hayır. Bir şey vardı. Bir şey olmalıydı. Bunlar intikam hırsıyla yanıp tutuşan bir insanın cümleleri değildi, olamazdı. Onu daha önce de intikam alırken görmüştüm. Her zaman mesafesini koruyordu. Ama benimleyken asla mesafeli olmamıştı.

Tüm olasılıkları düşündüğüm sırada çalan telefonum düşüncelerimi böldü. Ekranda şu sıralar sık sık olduğu gibi Koray'ın ismi yanıp sönüyordu.

"Koray? Bir sorun mu var?"

Koray bir hafta sonra Kanada'ya gidiyordu. Bu teklifin çok daha önce geldiğinden ama benim Kanada'da yaşamak istemeyeceğim için kabul etmediğinden bahsetmişti. Artık benim yüzümden gelen teklifleri reddetmesine gerek yoktu. Ben yoktum.

"Hayır, hayır. Ben sadece... Aslında seninle konuşmak istiyorum. Yarın ailemin yanına gideceğim ve bu akşam seni görebilirsem..."

Gerçekten iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. İntihara eğimli olduğumu biliyordu, bunu ona anlatmıştım ve tekrar yaparsam diye beni kontrol altında tutuyordu. Ne kadar zavallıca... Başka bir adamı tercih etmiş ve terk edilmiştim ama o hâlâ bana acıyordu.

"Peki. Ben ofisteydim ama eve geçiyorum. Evde görüşürüz."

"Tamam. Evde görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Koray ondaki anahtarı bana verdiği için girişte beklemek zorunda kalmıştı. Kibar bir tavırla bana sarılıp yanağıma masum bir öpücük bıraktı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. Teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Hadi içeri geçelim."

Birlikte eve girdik. Koray salonda otururken mutfağa geçip hızlıca bir kahve yaptım. Birlikte her zamankinden farklı bir şekilde ayrı ayrı koltuklara oturduk. Aramızdaki tek mesafe koltuklarla sınırlı değildi.

Tekrar, "Nasılsın?" diye sordu.

"Bunu daha önce sormuştun," derken gülümsedim.

"Ben sadece seni merak ediyorum."

Kahvemden bir yudum aldım.

"Merak etme, ben iyiyim. Sen aksini düşünüyor olabilirsin ama ben güçlü bir kadınım." Bileklerimi işaret ederek, "Bunu bir daha yapmam," dedim.

"Yapmayacağını biliyorum, seni onun için kontrol etmiyorum. Her şeyi bir kenara bırakırsak... Babana sana göz kulak olacağıma dair söz vermemi, bir zamanlar komşu olmamızı, arkadaş olmamızı... Ben seni sevdim... Hâlâ da seviyorum, bu öyle bir günde geçip gidecek bir şey değil."

Yutkundum. Kendimi kötü bir kaltak gibi hissediyordum.

"Özür dilerim."

"Çok fazla özür diliyorsun. Seni anlıyorum. Sadece ben seni seviyorum ya da iyi zaman geçiriyoruz diye mükemmel bir çift olacak değiliz. Senin isteklerini asla karşılayamam, sen de bana beklediğim şeyi asla veremezsin."

Kahvemi kenara koyarken başımı salladım.

"Evet, haklısın. Bunu sana daha önce açıklamalıydım ama korktum." Oturduğum yerden kalkarak yanına yaklaştım. "Umarım Kanada'da çok mutlu olursun."

Uzanıp ellerimi tuttu. Samimi iki arkadaş gibiydik.

"İstediğin zaman yanıma gelebilirsin."

"Biliyorum ama burada olmalıyım."

"Biliyorum."

Gülerken, "O egoist, kasıntı piç seni hiç hak etmiyor," dedi. Söylediğine ben de güldüm.

"Ben de seni hiç hak etmemiştim. Özür dilerim."

Kollarını etrafıma doladı, bana sarıldı ve veda ederken ikimizin de gözü yaşlıydı. Koray benimle olacağından çok daha iyi olacaktı. Bense şu andan daha kötü olacağımı sanmıyordum. Bir şekilde her şeyi yoluna koyacaktım. Yıldırım hayatımda olsa da olmasa da...

Sabah erkenden şirketteydim ve aklımdaki tüm o sorularla işimi yapmaya çalışıyordum. Yıldırım'ı iki defa aramış ve ulaşamamıştım, asistanına mesaj bıraktım ama elbette dönüş olmadı. Bir şey vardı... Bir şey olmalıydı. Yıldırım sadece bir intikam oyunu için bir kadına sevdiğini söylemezdi. Bana söylemişti. Beni seviyordu ve ben buna inanıyordum. İki senedir kimseyle yatmamıştı, bu da kesinlikle yalan değildi.

O hâlde ne olmuştu?

Tam o anda elime geçen dosyaya baktım. Leyla Korkmaz... Yönetimden onay almıştı. Onunla yüz yüze görüşmeliydim. Dosyadan iletişim bilgilerini buldum ve ona telefon ettim. Bugün için bir randevu ayarlamayı başarmıştım. Birkaç saat sonra burada olacaktı. Belki de benim sorularıma cevap verebilirdi. Sonuçta Yıldırım Bozkurt'la evli kalmış, onun intikam oyunuyla da en acı şekilde yüzleşmişti.

Leyla Korkmaz ofise her zamanki zarif hâliyle giriş yaptı. İki yıl içinde onda değişen tek bir şey yoktu. Ona güzel haberi verdikten sonra imzaları attık ve sessizlik içinde oturmaya başladık. Konuşmaya nereden başlayacağımı düşünüyordum ki Leyla benden önce davrandı.

"Benimle ne konuşacaksın?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Demek anladın?" dedim.

Üzerine ikinci bir deri gibi oturan kalem eteğini eliyle düzeltti.

"Eh, anlamamak pek mümkün değil, geldiğimden beri kıvranıyorsun."

İkimiz de kahkaha attık.

"Üzgünüm. Ben... Ben şey... Konu Yıldırım."

Kaşları havalandı.

"Onun hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum."

"Bazı gelişmeler oldu."

Gözleri ellerime odaklandı.

"Parmağındaki nişan yüzüğünün yok olması da bu gelişmelerden biri mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Üzgün bir tavırla dudaklarını büktü.

"Dikkat et, Tutku."

"Neden böyle söyledin?"

Bana bakarken gözleri bir şeyi tartıyor gibiydi.

"Kırılgan görünüyorsun, yani onunla nasıl olduğunu biliyorsun işte..."

Çocukça bir tavırla omzumu silktim.

"Biz birbirimizin beklentilerini karşılıyoruz," dedim. Anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Leyla, sana hiç seni sevdiğini söyledi mi?"

Bu sefer gerçekten kuvvetli bir kahkaha attı.

"Yıldırım Bozkurt mu? Birine sevdiğini söyleyecek? Tatlım, onun birine ya da bir şeye seni seviyorum demesi mümkün değil." Suratımdaki ciddi ifadeyi fark edince gülümsemesi silindi. "Bana hiç söylemedi," derken cevabı kesin ve netti. "Birine söylediğini de sanmıyorum. Ama sana söyledi?"

"Beni terk edip ortada bırakmadan önce." Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi fısıldadım. "Sence benden intikam mı alıyor?"

"Sanmıyorum, onun tarzı değil." Biraz düşündü ve sonra kaşları çatıldı. "Oktay seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır, neden?"

Gözlerini kaçırdı.

"Yıldırım'ın neredeyse tüm eski asistanları ve çalışanlarıyla iletişime geçmiş. Seni neden aramadı?"

"Nedenini hâlâ anlamadım."

"Şu davayla ilgili. Oktay dolandırıcılıktan suçlanıyor ve elinde güçlü bir şeyler olduğundan bahsediyordu. Onu bitireceğini söyledi ama ben buna karışmak istemedim. Yıldırım'la tekrar karşı karşıya gelmek istemiyorum, belki bilmiyorsundur ama biriyle birlikteyim ve iki aylık hamileyim. Yeni bir hayatım var, Oktay ve Yıldırım ise bana beladan başka bir şey ge-

tirmedi. Onlar yüzünden her şeyimi kaybettim."

Oktay, Yıldırım'a karşı kullanabileceği bir şey arıyor olmalıydı ama beni ona karşı kullanamazdı. Başından beri onu sevdiğimi biliyordu, birbirimize ilgi duyduğumuzu... Yıldırım'a karşı asla şahitlik yapmazdım, hiçbir konuda... Peki ama elinde bir şey olabilir miydi? Hayır, hayır. Eğer olsa bu kadar zamandır bana ulaşırdı. Peki ama ya biri tarafından engellendiyse?

Leyla gitmeden önce ondan Oktay'ın numarasını almıştım ve o gider gitmez telefonuma uzanıp Oktay'ı aradım. Uzun uzun çalan telefonun artık cevaplanmayacağını düşünmeye başlamıştım ki telefon açıldı.

"Alo?"

Bu ses tanıdığım Oktay'ın neşeli sesinden çok farklıydı.

Hafifçe öksürerek, "Merhaba Oktay," dedim. "Ben Tutku Öztürk."

Sinsi bir tavırla güldü.

"Ben de bana ne zaman ulaşacağını merak ediyordum."

"Belki de benim ulaşmamı beklemek yerine sen beni aramalıydın. Görünüşe göre bana söyleyeceklerin var?"

Masamdan uzaklaşarak ofisin içinde yürüdüm.

"Bak, bak... Yıldırım seninle oldukça büyük bir gelişme kaydetmiş. Adını bile kekelemeden söyleyemiyordun." Durdu ve derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü. "Söylesene size ne yapıyor? Leyla ve sen... Size ne yapıyor da bu hâle geliyorsunuz?"

"Leyla sana anlatmıştır mutlaka. Siz bir zamanlar samimi değil miydiniz?"

Gerilmiş olmalıydı çünkü cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

"Leyla'yı tanıdığımda gençti, korkmuştu ve istismar edilmişti."

"Bu çok güçlü bir iddia, Oktay Bey. Umarım sağlam kanıtlarınız vardır."

Yine keyiflenmişti, sesindeki o ukala tını geri dönmüştü.

"Ah, çok yazık ki Leyla'nın zamanında teknoloji pek gelişmemişti. Fakat şimdi kanıt bulmak çok daha kolay."

Yutkundum ve sessiz kaldım. Sessizliğimi fark eden Oktay hamlesini yapmakta gecikmedi.

"Özellikle yıllarca zorla çalıştırıldığın bir şirkette çoğu kamera ve ses kaydına ulaşabiliyorsun."

Vücudumdaki ani irkilmeyle birlikte nabzımın hızlandığını hissettim. Elimi aniden göğsüme götürdüm. Toplantı odasındaki kamera kayıtları... Yıldırım sileceğini söylemişti. O gün o odada neler olduğunu tekrar düşünürken, "Yıldırım'ın aleyhine tek kelime söylemem. Asla," diye mırıldandım.

Oktay derinden gelen bir kahkahayla güldü.

"Senin kadar alımlı, çekici, güzel ve başarılı bir kadının onunla ne işi var anlamıyorum. Özellikle kadınlara ne yaptığı düşünülürse... Hiç korkmuyor musun?"

"Korkmamı gerektirecek bir şey yok."

"Şuna bak, resmen gözün kör olmuş ama merak etme kayıtlar elimde olduğu için senin büyük aşkına tanıklık etmene gerek yok. Yüce Yıldırım Bozkurt ve ben o işi hallettik."

Telefon yüzüme kapandığında öylece kalakaldım. Yıldırım onun aleyhine tanıklık yapacağımı mı düşünüyordu? Bu yüzden mi beni kendinden uzaklaştırmıştı? Yoksa sadece olası dedikoduları mı uzaklaştırıyordu. Her iki durumda da beni başından bu şekilde atmasından hoşlanmamıştım. Madem Yıldırım Bozkurt'a telefonla ulaşamıyordum daha kesin bir yol denemeliydim.

Akşama kadar bekledim. İşlerle, toplantılarla, telefon trafiğiyle meşgul olmam akşamı beklemeyi kolaylaştırmıştı. Yıldırım Bozkurt'un evde olacağı o saati bekliyordum. Arabama bindim ve onun evine doğru sürdüm.

Akşam sekiz olmuştu. Birazdan arabasının evin girişinde olacağını biliyordum, neredeyse bir saattir burada bekliyordum. Evi ve garaj girişini görebileceğim bir noktadaydım, gözümü ise geçen arabalardan ayırmıyordum. Bir buçuk saatlik bekleyişimin sonunda Yıldırım'ın mini limuzini göründü. Evinin olduğu sokağa girdi ve garaj girişinde otomatik kapının açılmasını bekledi. Hızlı davranıp arabamdan indim ve sokağın karşısına doğru koşar adımlarla ilerledim. Yıldırım'ın arabası evin girişine ilerlerken ben de peşinden atıldım. Güvenlik beni fark edene kadar kapıdan geçmiştim. O sırada arabadan inen Yıldırım ve güvenlik görevlisinin arasındaydım.

Yıldırım bana bakarken ifadesi soğuktu ama şaşkın görünmüyordu. Onun hislerini ne kadar iyi sakladığını düşününce bu normaldi. Aynısını ben de yapabilmeyi isterdim.

Güvenlik görevlisi beni uzaklaştırmak için hamle yapacağı sırada Yıldırım elini kaldırarak onu durdurdu. Ben de aynı anda öne atılarak, "Seninle konuşmalıyım," dedim.

Sadece bir baş hareketiyle içeriyi işaret etti ve yürüdü. Bense peşinden yürümeye başladım, adımlarımı ona yetişmek için hızlandırmıştım. Evin içine girince beni çalışma odasına yönlendirip kapıyı kapadı.

"Burada olmamalısın."

"Konuşmamız gerekiyor."

Benden uzak duruyordu, masayı aramıza siper etmişti.

"Hayır, konuşmamız gerekmiyor. Konuşacak bir şeyimiz yok."

Arkasına saklandığı masaya doğru emin adımlarla ilerledim ve ellerimi masaya dayayarak kafamı kaldırıp ona baktım.

"Ah, kesinlikle var." Derin bir nefes aldım. "Oktay'la konuştum. Her şeyi biliyorum."

Dudaklarından çıkan tıslamayla bir küfür savurdu. "Orospu çocuğu."

"Senin aleyhine şahitlik yapacağımı mı düşündün? O görüntüler rızaya dayalıydı. Bunu mahkemede söyleyebilirim."

"Mahkeme olmayacak," diye kestirip attı.

Kaşlarımı çattım.

"Nasıl?"

"Davayı geri çekeceğim."

"Neden," diye sorarken şaşkındım.

Öfkeli bir sesle gülerken kravatını gevşetti.

"O görüntüler ortaya çıkamaz Tutku, anlamıyor musun? Asistanımla sadistçe ve sapıkça bir ilişkiye girdim. Kendine yalancı şahit bulabilir ki diğer asistanlarıma pek kibar davrandığım söylenemez. Elinde görüntüler var. O toplantı odasındakiler, koridordan çırılçıplak geçerken olanlar. Hatta İzmir'de, otelde benim odama gelip darmadağın olarak çıktığın görüntüler. Basına sızarsa..."

Sözünü kestim, donuk bir ifadeyle, "İtibarın yerle bir olur," dedim.

36. BÖLÜM

"Ah! Bu kadar okudum, bu kadar öykü ya da destan duydum, aşkın yolu asla düz gitmiyor."

- William Shakespeare

Yıldırım'dan...

Başımı sallarken ellerimi dayadığım sandalyeye oturdum ve kollarımı masanın üzerine doğru uzattım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Hâlâ benim çalışma masama yaslanmış duruyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti, saçları darmadağındı, iş kıyafetleri üzerindeydi. İtibarım kesinlikle mahvolurdu, büyük müşterilerimin hepsi kaçardı. Medya beni parçalardı. Feminist grupların eylem yapacağından bile emindim. Fakat Oktay bana bunları, görüntülerin elinde olduğunu ilk söylediğinde kendimden önce başka birini düşünmüştüm.

O görüntüler ortaya çıktığı anda Tutku mahvolurdu. Patronuyla yaşadığı uygunsuz ilişki herkesin ona

başka şekilde bakmasına neden olacaktı. Çoğu prestijli ve büyük firma ise onunla asla çalışmayacaktı. Herkes onu tanıyacaktı ve ne yaptığını bilecekti. Tutku iki yıl içinde büyük gelişme katetmişti, bu doğruydu. Ayaklarının üzerindeydi, başı dikti ama o görüntüler ortaya çıktığı anda her şey bir balon gibi sönecekti. Bunu kaldıramazdı. Onu tanıyordum. Hâlâ ne kadar kırılgan olduğunu biliyordum.

Gözleri uzun süre beni taradı ve nihayet, "Sadece senin itibarın değil," dedi.

Onu onayladım.

"İkimizinki de."

"Benden intikam almıyordun," diye mırıldandı.

Tehlikeli bir yola giriyordu. Onu susturmam gerekiyordu. Onu susturmalıydım. Bu iş böyle kalmalıydı. Doğru olan buydu. Biz birbirimize sadece felaket getiriyorduk.

"Beni koruyordun."

"Kendimi koruyordum. Benden uzak durmalısın, Tutku. Bu bir felaketle sonuçlanmadan kendi hayatına bak." Duraksadım, bunu söylemek istemiyordum. Hayır, bunu söylemekten nefret ediyordum. "Kanada'ya gitmelisin."

Kaşları çatıldı, ellerini masadan çekerek beline koydu. Tehlikeli bir havaya bürünmüştü.

"Sen Koray'ın Kanada'ya gideceğini nereden biliyorsun?"

Cevap vermeyince sesli bir şekilde tahmin yürütmeye başladı.

"O teklifi sen ayarladın." Durdu ve kaşları biraz daha çatıldı. "Ama o teklif aylar önce gelmişti... Seninle karşılaşmadan önce. Koray öyle söyledi."

"Artık seni hiç aramadığımı söyleyemezsin," diyerek takıldım.

Tutku hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu.

"Gitmeyeceğimi biliyordun. Koray için geri çevrilmeyecek bir teklifti ama ben gitmeyecektim. Böylece..."

Sözünü keserek, "Böylece o gidecekti ve sen kalacaktın," dedim.

"Beni ne zamandır gözetim altında tutuyorsun?"

Tehlikeli bir şekilde öfkelenmişti ve ben bir kez daha sessiz kaldım.

"Çalıştığım şirket?"

Yine sessizlik...

"Sen mi ayarladın?" Ellerini saçlarına götürdü ve gerileyerek odanın ortasına doğru ilerledi. "Ve ben yine bir şeyleri kendim başardığımı düşündüm!"

Yerimden kalkarak ona yaklaşmaya başladım. Uzak kalamıyordum, neden uzak kalamıyordum?

"Hepsini sen başardın."

Ne kadar çalışkan, hırslı ve inatçı olduğunu bilmiyor muydu? Ve yine ellerimi ondan uzak tutamayarak kollarına dokundum.

"Sadece sana bir kapı açtım hepsi o. Geri kalan her şeyi sen yaptın. Yemin ederim yükselmende en ufak bir katkım olmadı. O terfii, başardığın işleri, hepsini sen yaptın."

Kesinlikle samimiydim.

"Madem beni bırakmayacaktın, neden? Neden gitmeme izin verdin?"

Gevşek topuzundan kurtulan inatçı bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken ona biraz daha yaklaştım.

"Kendi kanatlarının çıkması gerekiyordu. Bir kuşu sadece rengini beğendiğin için kafese kapatamazsın." Solukları sakinleşmişti. "Ben senin rengini çok beğendim, Tutku ama uçmanı da istedim. Özgürce, o gökyüzünde... Ben tek bir hata yaptım. Bana döneceğini düşündüm. Geri geleceğini ama sen gelmedin. Ben ise sana gelmeyecek kadar gurur ve kibir doluydum." Güldüm. "Bir hesaplama hatası daha yaptım. Başka bir erkekle olamayacağından neredeyse emindim ama o çocuk... seni gerçekten sevdi. Onu öldürmek istesem de seni sevdi. Belki de onun sevgisine ihtiyacın vardı."

Yumuşuyordu, bunu gözlerinin içindeki o berrak yeşil tonun ortaya çıkmasından anlıyordum. Kızdığı, öfkelendiği zaman kahverengi baskındı. Sakin ya da mutlu olduğunda yeşil. Zevk alırken ise yoğun bir kehribar rengi...

Kafasını iki yana sallarken ellerimi kendinden uzaklaştırdı ve bir adım geriledi.

"Dudaklarımı öper gibi yaralarımı öpen birine ihtiyacım vardı. Kendi kendimden nefret ederken bile beni seven birine... İhtiyacım olan sendin. Bunu biliyorsun."

Ona uzanıp kendime çekmemek için büyük bir savaş veriyordum. Direncimin yıkılması an meselesiydi.

"İlkinde ben seni kendimden uzaklaştırdım, sadece korkuyordum ve kendimi koruyordum. Şimdi sen beni öylece dışarı attın. Senden nefret etmemi istedin. Beni savunmasız ve şüphe içinde bıraktın, hem de beni sevdiğini söyledikten sonra."

Tüm kararlılığımla, "Yapmam gerekeni yaptım," dedim. "Yanımda olman, görüşüyor olmamız açık hedef hâline gelmemiz demekti."

"Bana sormadan karar verdin, bir kez daha bana sormadan benim yerime karar verdin!"

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

Kapıya doğru ilerledi.

"Belki de haklısın, biz birlikteyken bir felakete sürükleniyoruz. Hatta mümkün olduğunca uzak olmalıyız, Kanada kulağa yeterince uzak geliyor."

Ve öylece kapıdan çıkıp gitti ve ben buna izin verdim.

Tutku'dan...

Bunu yaptığına inanamıyordum. Kahrolası iki yıl boyunca beni izlemişti. Hayır, önce benim için yalancı bir hayat kurmuş, sonra beni takip etmişti. İki yıl boyunca bir kez bile karşıma çıkmadan... Ne kadar zor zamanlar geçirdiğimi bildiği hâlde uzak durmuştu. En çok hangisine kızdığımı bile bilmiyordum.

Eve giderken bir anda karar değiştirdim ve arabayı babamın evine doğru sürdüm. Neden bilmiyordum

ama şu an orada olmaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Yoğun trafik yüzünden eve varmam uzun sürmüştü. Arabayı bulduğum yol kenarına park ederek apartmana yürüdüm ve içeri girerek merdivenleri çıktım. Buraya geldiğim ilk günü dün gibi hatırlıyordum. O kaybolmuşluk, yalnızlık, bilinmezlik... Şimdi bir kez daha kaybolmuş ve yapayalnızdım, bir bilinmezliğe sürükleniyordum.

Evden içeri girdiğimde yalnızlığı iliklerimde hissettim. Kimsenin varlığı yoktu, bomboş ve kimsesizdi. İçeride kullanılmayan evlerdeki o koku vardı. Ayaklarımı sürüyerek merdivenlerin başında durdum. Babam öldükten sonra eve girebildiğim o günden sonra... O odada günlerimi harcamıştım. Geçirdiğimiz o kısacık zamana ait bebeklik fotoğraflarım, babamın gençlik fotoğrafları, bana bıraktığı eski deftere yazdığı birkaç sayfa not... Ondan kalan her şey bunlardı. O odaya çıkmak istemiyordum, bu yüzden merdivenlerden uzaklaşarak salona girdim.

Telefonumu arabada bırakmıştım, yanımda hiçbir şey yoktu. Öylece o pencerenin kenarında oturdum. İçeriyi aydınlatan tek ışık sokak lambasının ışığıydı. Yine bir yaz günü ben bu pencere kenarında oturuyordum. Ve yine terk edilmiş, kandırılmış ve kimsesizdim.

Sabah o koltuğun üstünde uyandım. Bu evle ilgili bir şey vardı, sanki hiç derdim yokmuş gibi uyuyabiliyordum. Günlerden cumartesiydi, işe gitmem gerekmiyordu, bir diğer rahatlatıcı durum da buydu çünkü işe gidecek durumda değildim. Ne yapacağımı bilmiyordum. O görüntülerin yok olup olmayacağını ve bunun benim geleceğimi nasıl etkileyeceğini bilmiyordum.

Saatler farkında olmadan geçip gitmişti. Pazar akşamı hâlâ babamın evindeydim. Telefonumu hâlâ yanıma almamış, bir kere bile bakmamıştım. Bütün hafta sonunu evi toplayıp temizleyerek geçirmiştim. Bu benim için bir tür terapiydi ve artık Koray da olmadığına göre o soğuk rezidans dairesinde oturmama gerek yoktu. Buraya dönebilirdim. Burada kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum.

Akşam olup gün biterken çalan kapı şaşırmama neden oldu. Yavaş adımlarla kapıya ilerleyip delikten baktığımda Yıldırım'ın öfkeli suratını gördüm. Kapıyı yavaşça açtığımda gözleri bir rahatlamayla aydınlandı ama hemen ardından göz bebekleri büyüdü, öfkeli soluklar göğsünün hızla inip kalkmasına neden oluyordu.

"Dünden beri seni arıyorum."

Sakin ses tonu korkutucu olmasına neden oluyordu ama ben onun sakin olmadığını biliyordum.

"Evdeydim."

"Artık burada yaşamıyorsun." Derin bir nefes verirken, "Telefonun hangi cehennemde?" diye sordu.

"Arabamda, beni arayacağını düşünmedim," derken onu kızdıracak kadar sakindim, hemen ardından gülerek, "Bu sahne çok tanıdık," dedim.

Babam öldüğünde Yıldırım'ın, Koray'ın kapısına dayanmasını hatırladım.

"Ortadan kaybolarak insanları çıldırtmak gibi bir eğilimin olduğu doğru."

"Neden buradasın, Yıldırım? Uzak durmamı isteyen sen değil miydin?"

Ciddi sorum karşısında kaşları çatıldı.

"Uzak durmanı istiyorum, uzak durman en doğrusu." Elini kapı kirişine yasladı. "Ama ben uzak duramıyorum."

Anında hızlanan kalbime küfürler savurdum. Neden? Neden ona karşı koyamıyordum?

"Ne olacak peki? Ne yapmak istediğini söyle? Çünkü biliyorum ki benim ne düşündüğümün ya da ne hissettiğimin senin için en ufak bir önemi yok."

"Yanılıyorsun," dedi. "Her şey en başından beri seninle ilgiliydi. Ben hayatımın hiçbir döneminde mantığımla kavga etmedim, kontrolümü kaybetmedim, hislerimin peşine düşmedim." İfadesi ciddileşirken kaşları çatıldı. "Duruşma bu ay ve ben davanın düşmesi için her şeyi yapacağım, şikâyetimden vazgeçeceğim."

"Yıllardır hayalini kurduğun intikamdan vaz mı geçeceksin?" diye sordum.

Önce gözleri boşluğa baktı, bir süre sonra başını kaldırıp benim gözlerime baktı.

"Evet."

"Benim için sorun değil. Yani sonuna kadar gitmek istersen... Ben, seninle ilişkim olduğunu ve o görüntülerin rızaya dayalı olduğunu söylerim. Seni temize çıkarabilirim, avukatların yardım ederse..."

"Sadece kendimi düşünmüyorum, Tutku. Ben, seni de korumaya çalışıyorum. Senin ismini, prestijini düşünüyorum," diyerek sözümü kesti. "Bu yüzden benden uzak durman gerekiyordu. Birlikte görülürsek ve

o görüntüler benim elime geçmeden basına sızarsa bu bir çığ gibi büyür ve ilk yutacağı kişi sen olursun."

"Bunu bana açıklayabilirdin. Beni mahvederek öylece bırakmana gerek yoktu. Kalbimi kırmana gerek yoktu," Sesim ağlamaklı gibi çıkıyor olabilirdi ama ağlamaklı değildim, sadece öfkeliydim. Kısacık bir an, çok kısa bir an gerçekten intikam aldığını sanmıştım ve o an hissettiğim duyguyu hiçbir kelime tarif edemezdi.

"Uzak dur desem durabilir miydin? Oktay'ı arayıp kapıma gelmeden önce kaç gün dayandın?"

Duramazdım. Biliyordum, o da biliyordu. Kendimi mahvetme pahasına ona yakın olurdum.

"Şimdi sen de buradasın. Uzak duramadın."

Konuşmadan önce dudaklarıma doğru eğildi.

"Sen beni tüketiyorsun. Her anlamda. Sen benim kontrolsüzlüğümsün, zayıflığımsın, zaafımsın, tüm zayıf yanlarımsın."

Soluğumu tuttum ama sanki o mıknatıstı ve ben ona doğru çekiliyordum. Her an üzerime atılmaya hazır olan vahşi yanını hissedebiliyordum. Onu dizginliyordu ve bu kadar kontrollü olması sinir bozucuydu.

"Kanada'ya gitmeyeceksin," derken sesinde hem emir hem yakarış vardı.

"Gitmeyecektim."

"Blöf mü yaptın?"

Sadece gülümsedim.

"Her şey bittiğinde seni kolayca bulmalıyım."

Omuzlarımı silktim.

"Kötü bir alışkanlıktan kurtulmanın yirmi bir gün sürdüğünü söylüyorlar. Ben iki yıldır buradayım. Aklım, kalbim ve bedenim sana ihtiyacım olduğunu haykırıyor. Hiçbir yere gidemiyorum. Gitsem de kalamıyorum."

Kolu belime dolandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan onun bedenine yaslanmıştım. Kokusu burnuma doluyor, nabzı göğsümde çarpıyordu. Dudakları bu sefer yavaşça dudaklarımı buldu. Bir vaat, bir söz, bir itirafla... Dili dilime dolanırken geri çekildi, itiraz mırıltım karşısında gülümsedi.

"Sadece bekle."

Bekledim. Sabırla... Onun bana dönmesini bekledim. Kendimi meşgul ettim. Koray'yla yaşadığım evi boşalttım, babamın evine geri döndüm. Hassas bir dönemdeydim ve o evin beni kucaklamasına ihtiyacım vardı.

Üç hafta sonunda geldi.

Sessizce...

Sanki hiç gitmemiş gibi.

Geç saatlere kadar çalıştığım bir başka cuma akşamını evde otururak geçiriyordum. Telefonuma mesaj gelince uzandım ve okudum.

Aşağıdayım. Bana gel.

Yıldırım Bozkurt izlerini taşısa da romantik bir mesajdı. *Sana ihtiyacım var, seni bekliyorum, işte sana*

geldim, diyordu. Bu kısacık üç kelime bana pek çok farklı duyguyu çağrıştırıyordu.

Aşağıya inmem saniyeler sürmüştü ve kapıdan çıktığım anda onunla göz göze geldim. Arabasının yanında dikilirken o filmlerdeki âşıklar gibi görünüyordu. İstemsizce gülümsedim ve ona doğru yürüyerek önünde dikildim. Takım elbise giyiyordu, her ayrıntısıyla kusursuzdu. Ben ise klasik ev kıyafetlerimin içindeydim. Ayağımda topuklu ayakkabılarım yokken karşısında ufacık hissediyordum.

İkimiz de konuşmadık, hiçbir şey söylemedik. Yıldırım sadece uzandı ve arabanın kapısını açtı. Ben binerken bekledi. Kapımı kapattı ve direksiyonun başına geçip gaza bastı. Beni nereye götürdüğünü sormadım, sadece onunla yola çıktım.

İstanbul dışına çıktığımızı tabelalardan anlıyordum, hâlâ sessizdik ve bu sessizliği bozmak istemedim, onun sessizliğini dinledim. Bir saatten fazla yolculuk ettikten sonra deniz kenarında bir evin önünde durduk. Yıldırım arabadan inerek demir kapıyı açtı ve tekrar dönüp arabayı içeri aldı. Geniş bahçeli, havuzlu, son derece modern bir yazlık evdi. Yıldırım'ın oturduğu yalıdan farklı olarak daha küçük olsa da lükstü.

Evde kimse yok gibi görünüyordu, kapkaranlıktı. Bahçedeki ışıklar biz girince kendiliğinden yanmıştı. Arabadan inerken, "Burası neresi?" diye sordum.

Elini belime koyarak beni eve yönlendirdi, kapıyı açarak ışıkları yaktı ve geniş modern salon ışıl ışıl parladı. Havuzun ışıkları salona vuruyordu.

"Yazlık evimin İstanbul'dan çok uzak olacağını düşünmedin herhâlde?"

Kıkırdayarak, "Yazlık evin olduğunu bile bilmiyordum, yani sen hiç tatil yapıyor musun?" diye sordum.

Kollarımı kavrayarak beni kendine çevirdi.

"Hafta sonları... Bazen..." Saçımdaki topuzu tutan tokayı çekip çıkardı ve saçlarım omuzlarımdan dökülürken bana derin bir arzuyla baktı. "Yalnız kalmamız için seni buraya getirdim. Korkuyor musun?"

Kalbim bir kuşun kanat çırpması gibi hızlandı.

"Hayır."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Fakat korkmadığımı göstermek için daha fazlasını söylemem gerektiğini düşündüm. Ona ne kadar güçlü ve cesur olduğumu göstermek istedim. Onu ne kadar istediğimi... Hayır, onun için yanıp tutuşuyordum. Başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım.

"Şimdi beni al. Sert ve hızlı. Beni duvara it, bedenime sahip çık, dokunuşun karşısında beni çaresiz bırak. İplerle ve zincirlerle değil, sana arzuyla bağlıyım." Dudaklarımı yaladım. "Çok derin bir arzu."

Boğazının gerisinden hayvani bir hırıltı yükseldi ve beni kendine çekerek dudaklarımı esir aldı. Tıpkı bedenimi ve kalbimi esir aldığı gibi. Kıyafetlerimiz ortalığa saçılırken ikimiz de birbirimize tutunuyorduk. Sırtım kapı olduğunu fark ettiğim bir şeye yaslandı, bacaklarım iki yana ayrıldı, çırılçıplak ve ihtiyaç dolu. Yıldırım bacaklarımın arasına eğildi ve kadınlığımı ağzıyla keşfe çıktı. Derinden bir çığlıkla inledim, ellerimi saçlarına götürdüm ama durdu ve bana baktı.

"Ellerini başının üzerine kaldır. Bana dokunursan dururum."

Bir itiraz mırıltısı çıkardım ama hevesle ellerimi yukarı kaldırdım. Dili ve ağzı müthişti. Derin ve güçlü... Dudakları klitorisimi sıkıştırıyor, dili içimi okşuyordu. Bu o kadar tatlı bir işkenceydi ki bütün gece buna devam edebilirdi. İki parmağını içime ittiğinde ve dudaklarıyla dişleri klitorisime odaklandığında çözüldüm. Bacaklarım titriyordu, olduğum yere yığılmak üzereyken Yıldırım beni kollarına aldı.

Ben nefesimi düzenlemeye çalışırken Yıldırım kulağıma fısıldadı.

"Sana sevgiyle bağlıyım. Derin bir sevgi..."

ÜÇ AY SONRA

Yıldırım'dan...

Gözlerimi açar açmaz ilk yaptığım şey yanıma bakmaktı. Oradaydı. Bakır rengi saçları siyah yastığın üzerine dağılmıştı, bedeni dün geceden kalma kızarıklıklarla doluydu. Onların aşk izi olduğunu söylerken yanakları da o izlerle aynı rengi almıştı. Bundan hoşlanıyordu. Benim bütün kötü yanlarımdan hoşlanıyordu ve bu bir lütuftu.

Bir anlaşma yapmıştık ve ikimiz de o anlaşmaya sadık kalıyorduk. Benim yanıma taşınmıştı. Bu eski, hayaletlerle dolu yalı şimdi çok daha renkliydi. Çalışanları çoğu zaman gülümserken görüyordum ki bunun sebebi kesinlikle ben değildim. Yalıdayken benim

kurallarım geçerliydi, burada ben onun efendisiydim ama dışarıda o ve ben tamamen eşittik.

Yazlık evi Tutku bana başkaldırmak istediğinde sık sık ziyaret ediyorduk ve bu başkaldırışları tutkulu bir sevişmeyle son buluyordu.

İntikam duygusu hissedemeyecek kadar doluydum. Başka bir duygu her yanımı sarmalamıştı. Oktay'ı sonsuza kadar mahvedecek o davadan da bu yüzden vazgeçmiştim. Dava sonuçlanır sonuçlanmaz İsviçre'ye kaçmıştı. Bizden uzak olduğu sürece cehenneme gidebilirdi. Bir büyük adım daha atarak annemi aramıştım. Neredeyse çocukluğumdan beri onunla doğru düzgün konuşmamıştım ve bu tuhaftı.

Sesimi duyduğunda dakikalarca ağladığı için fazla iletişim kuramamıştık ama yine de bu küçük bir adımdı. Daha fazlasını yapamayacağımı ve henüz onu görmeye hazır olmadığımı söylemiştim. İntikamdan vazgeçtiğimi de... Bunları duymak bile onu mutlu etmişti. Tutku'nun benden gizli onunla iletişimde olduğunu biliyordum. Sanırım yakında beni İtalya'ya sürüklemek isteyecek, bunun için de yazlık evi kullanacaktı.

Tutku'ya benim şirketimde istediği pozisyonda çalışabileceği bir iş teklifinde bulunmuş, bunun için ciddi bir iş görüşmesi de ayarlamıştım ama Tutku bu konuda kararlıydı. Benimle çalışmayacağını söyledi. *Kendi kanatlarımla uçacağım*, demişti. Ona saygı duyuyordum. Yanımda olduğu sürece, akşam eve geldiğimde onu gördüğüm sürece bunu kabul edebilirdim. Daha önce hiç kimseyi bu denli derin bir yoksunlukla

arzulamamıştım ve bu asla bitmiyordu, azalmıyordu. Aksine ona dokunmak tehlikeli bir bağımlılık gibiydi.

Göğüslerinden biri kışkırtıcı bir şekilde örtünün altından çıkmıştı. Bir centilmen olsaydım örtüyü üzerine çeker ve uyumasına izin verirdim ama ben bir centilmen olmaktan çok uzaktım. Eğilerek pembe meme başını ağzıma aldım. Beyaz teninde hâlâ izlerim vardı ama bunu umursamıyordum. Hassas olabilirdi, umurumda değildi. Tutku beni böyle seviyordu. Öyle söylemişti. Derin bir arzuyla...

Onu uyandırdığımda gülümseyerek karşılık verdi ve adımı mırıldandı.

"Yıldırım..."

"İşe gitmeden önce seninle hızlıca sikişeceğim ama tatmin olduğundan emin olacağım."

Bacaklarını davetkâr bir tavırla iki yana açtı.

"Nasıl isterseniz, efendim."

Onu doldurarak içine girdim, inlerken ellerini başının üzerinde birleştirdim. Daha derine, daha hızlı, daha fazla... Her darbede en sona ulaştığımdan emin oluyordum. Ela gözleri her zamankinden berraktı, dudakları ısırıklarımla kıpkırmızı olmuştu, memeleri önünde zıplıyordu. Tutku hayatımda gördüğüm en seksi varlıktı. Tamamen bana özel bir fantezi. Birine karşı bu kadar kuvvetli duygular hissetmek bir nimet miydi? Yoksa bir lanet miydi? Bilemiyordum. Tek bildiğim onu gerçekten tüm kalbimle sevdiğimdi.

Sanki zihnimi okuyormuş gibi, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bunu ona sık söylemiyordum, sık karşılık vermiyordum ama Tutku ben söylemesem bile duygularımın ne denli yoğun olduğunu anlıyordu.

Fakat o an içimden söylemek geldi. Tüm gücümle içine yüklenirken, "Seni seviyorum," dedim.

Tutku kendini bırakırken elleri ellerimden kurtuldu, bana sıkıca tutundu ve ben de içine gelirken kollarımla onu sarmaladım. Bir bütün olmuştuk. Ayrılmaz bir bütün...

Tutku'dan...

Yıldırım muhteşem sevişmemizden sonra gittiğinde yatakta yatarak düşündüm. Bu noktaya nasıl geldiğimizi... Neler yaşadığımızı ve nelerden vazgeçtiğimizi... Geriye dönüp baktığımda parçalanmış bir kadının nasıl birleştiğine, nasıl yerden kalktığına ve aşkı bulduğuna şahit olmuştum.

Yıldırım benim için tehlikeli bir uyuşturucu gibiydi, bunun farkındaydım ama ben onu kullanmayı öğrenmiştim. Sınırlarımızı ve kurallarımızı belirlemiştik. Birlikte zaman geçirdikçe tüm o keskinlik ortadan kalkmıştı. Artık daha doğaldık. Birbirimize daha açıktık. Geçen ay benim ısrarlarım sonucunda Yıldırım bir terapistle görüşmeye başlamıştı ve ben de hâlâ destek alıyordum. Yıldırım başta cinsel yaşamımızı konuşmak istemese de ikimiz de bu konuda yardım alıyorduk.

İkimiz de böyle olmasından memnunduk. Benim itaat etmekle, acıyla bir sorunum yoktu. Yıldırım'ın ise doğal bir baskınlığı vardı. Benim üzerimdeki kontrolünden, oyunlarından hoşlanıyordu. İkimizden biri bunu artık istemediğine karar verene kadar her şeyin böyle kalması yönünde karar vermiştik. Biz birbirimizi değiştirmeye çalışmıyorduk, işin açıkçası komik bir şekilde tam da birbirimize göreydik.

SON...